

[1978 மார்ச் 31]

(ii) தனியாக ஊராட்சி ஒன்று அமைக்க வேண்டியும், விண்ணப்பம் ஏதும் அரசிற்கு வந்ததா?

(இ) ஆமெனில், அதற்கான காரணங்கள் யாவை?

(உ) அதன் மீது எடுத்த நடவடிக்கை யாது?

மாண்புமிகு திரு. கா. காளிமுத்து: (அ) ஆம். மதுரை மாநகராட்சியில் பெறப்பட்டுள்ளது.

(இ) மதுரை மாநகராட்சி அடிப்படை வசதிகளைச் செய்வதில்லை என்ற காரணத்தைக் கூறி முறையீடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

(உ) அரசுக்கு இதுபற்றி குறிப்பு ஒன்றும் வரப்பெறவில்லை.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: வினாக்கள்—விடைகள் முடிவுற்றன.

[குறிப்பு.—ஓர் உரையின் தொடக்கத்தில் இடப்பட்டிருக்கும் உடுக்குறி (*) அவ்வுரை உறுப்பினரால் சரிபார்க்கப்பட்டது என்பதைக் குறிக்கும்.]

(முற்பகல் 10-40)

2. அரசு உறுதிமொழிக் குழுவின் இருபத்தி எட்டாவது அறிக்கையை அளித்தல்.

திரு. ஆர். சக்திமோகன்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, அரசு உறுதி மொழிக் குழுவின் தலைவர் சார்பில் அரசு உறுதி மொழிக் குழுவின் இருபத்தி எட்டாவது அறிக்கையை அவைக்கு அளிக்கிறேன்.

3. அரசின் தீர்மானம்.

இஸ்மாயில் கமிஷன் அறிக்கை மீது விவாதம்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே,

“சென்னை மத்திய சிறைச்சாலையில் 1976 பிப்ரவரி முதல் 1977 பிப்ரவரி வரையிலான கால அளவில் அரசியல் கைதிகளைக் கொடுமைப்படுத்தியதாகவும், அடித்ததாகவும் கூறப்படும் குற்றச்சாட்டுகள் குறித்து விசாரணை செய்வதற்காக நியமிக்கப்பட்ட மாண்புமிகு திரு. எம். எம். இஸ்மாயில் அவர்களின்

1978 மார்ச் 31]

[திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

விசாரணைக் கமிஷன் அறிக்கையும் அதன்மீது அரசின் ஆணையும் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்”

என்று முன்மொழிகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: முன்மொழியப்பட்ட தீர்மானம்—

“சென்னை மத்திய சிறைச்சாலையில் 1976 பிப்ரவரி முதல் 1977 பிப்ரவரி வரையிலான கால அளவில் அரசியல் கைதிகளைக் கொடுமைப்படுத்தியதாகவும், அடித்ததாகவும் கூறப்படும் குற்றச்சாட்டுகள் குறித்து விசாரணை செய்வதற்காக நியமிக்கப்பட்ட மாண்புமிகு திரு. எம். எம். இஸ்மாயில் அவர்களின் விசாரணைக் கமிஷன் அறிக்கையும் அதன்மீது அரசின் ஆணையும் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்”.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, சென்னை மத்திய சிறைச்சாலையில் அவசர காலச் சட்டம் இந்த நாட்டில் அமுலில் இருந்தபோது நடைபெற்ற கொடுமைகளைப்பற்றிய நீதிபதி இஸ்மாயில் கமிஷன் அறிக்கையின்மீது இந்த மாமன்றத்தின் உறுப்பினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்கான ஒரு வாய்ப்பை உண்டாக்கித் தந்த இந்த அரசாங்கத்திற்கும் குறிப்பாக அமைச்சர் அவர்களுக்கும் என் நன்றி கலந்த வணக்கத்தை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்திய நாட்டில் ஜனநாயகம் ஒழிக்கப்பட்டு சர்வாதிகாரம் தலைவிரித்தாடக் கூடிய அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில், தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை, ஜனநாயக அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு அரசை 1976 ஆம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்கள் 31 ஆம் நாள் மாலை 6 மணிக்குக் கலைத்துவிட்டு, இரவோடு இரவாக ஆளுநர் ஆட்சி அறிவிக்கப்பட்டு, அவ்வாறு அறிவிக்கப்பட்ட சிலமணி நேரத்திற்குள்ளாகவே ஆட்சிக் கட்டிலில் இருந்த அரசியல் தலைவர்களை யெல்லாம் சிறைப்படுத்தி, இரவோடு இரவாக சென்னையிலிருந்த போலீஸ் கமிஷனர் அலுவலகத்திற்குக் கொண்டுபோய் குவிக்கப்பட்டு, அதற்குப் பின்னால் 1 ஆம் தேதி மாலை சென்னை மத்திய சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு எப்படியெல்லாம் கொடுமைகள் நடந்தன என்பதைப்பற்றி இங்கே விவரிக்க இருக்கிறேன் என்றாலும், இந்தக் கொடுமைகளை விசாரிக்க ஒரு கமிஷன் வைக்க வேண்டும் என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பிலும், பழைய காங்கிரஸ் என்று அழைக்கப்பட்டு பின்னாலே ஜனதா கட்சியாக ஆக்கப்பட்ட அந்தக் கட்சியின் சார்பிலும், மார்க்சிஸ்ட் கட்சியின் சார்பிலும் தமிழகத்தில் விடுக்கப்பட்ட வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டு இந்தியத் திருநாட்டில் இரண்டாவது சதந்திரப் போரில் வெற்றி பெற்ற ஜனதா கட்சி தனது ஆட்சியில், அரசியல் அமைப்பின் அடிப்படையில் இடம்பெற்ற ஆளுநர் அவர்கள் தமிழகத்தில் ஆளும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டதற்குப் பின்னால், அவரும் ஒரு மிசா கைதியாக இருந்த காரணத்தால்,

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 மார்ச் 31]

எப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் இந்த நாட்டில் அப்போது நடந்திருக்கும் என்று புரிந்துகொள்கிற உணர்வு படைத்திருந்த காரணத்தால், அப்போது ஆளுநர் அவர்கள் ஒரு விசாரணை வேண்டும் என்று விரும்பி, அந்த வகையில் உத்தரவிட்டார்கள். அதனடிப்படையில் தமிழ் நாடு அரசு 'போதுத்' (சட்டம்-ஒழுங்கு-ஏ) துறையின் 1977 ஆம் ஆண்டு மே திங்கள் 12 ஆம் தாளிட்ட 1202 ஆம் எண்ணிட்ட உத்தரவின்கீழ் "சென்னை மத்திய சிறைச்சாலையில் அரசியல் கைதிகளைக் கொடுமைப்படுத்தியதாகவும் அடித்ததாகவும் கூறப்படுகிற குற்றச்சாட்டு பற்றிய விசாரணை, விசாரணைக் கமிஷன் சட்டத்தின்கீழ் ஆணையிடப்படுகிறது" என்று உத்தரவிட்டது.

அந்த உத்தரவின்படி மதிப்பிற்குரிய நீதிபதி திரு. இஸ்மாயில் அவர்கள் 1977 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 18 ஆம் நாள் அன்று விசாரணையைத் துவக்கி, ஆகஸ்ட் மாதம் 19-ம் நாள் தமது விசாரணையை முடித்து, தமது தீர்ப்பை இந்த அரசாங்கத்திற்கு அளித்திருக்கிறார்கள். இந்த அரசாங்கம் அதை வெளியிடுவதிலே கொஞ்சம் காலதாமதம் செய்தாலும், பிறகு வெளியிட்டதற்கு நான் உள்ளபடியே எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நீதிபதி இஸ்மாயில் அவர்கள் இந்த அறிக்கையை அனுப்புவதற்கு முன்னால், ஒரு நீதிபதி என்ற இடத்திலிருந்து கொண்டு, இருதரப்பு வாதங்களையும் கேட்டு, எந்த அளவுக்கு ஒரு உண்மையான நீதி இந்த நாட்டில் வழங்கப்பட வேண்டுமோ, வழங்க முடியுமோ, அதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக தமது அறிக்கையை அளித்திருக்கிறார்கள் என்று இந்த நேரத்தில் நான் சுட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஒரு பக்கத்திலே குற்றவாளிகளாகவும், இன்னொரு பக்கத்திலே குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களாகவும் இருந்துகொண்டு, சாட்டப்பட்டிருக்கிற குற்றங்களில் இருக்கிற உண்மைகள் உள்ளபடியே ஆராயப்பட்டு, அறிக்கை மூலமாகத் தருவதற்கு அவர் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற முயற்சிகளை எண்ணிப் பார்க்கிற போது, உண்மையிலேயே இந்த நாட்டிலே நீதி இருக்கிறது என்பதற்கு நீதிபதி இஸ்மாயில் கமிஷன் அறிக்கை ஒரு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறது என்பதையும் இந்த நேரத்தில் சுட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஏதோ சிறைச்சாலையில் அடிக்கப்பட்டார்கள், அடைக்கப்பட்டு தாக்கப் பட்டார்கள், அவர்கள் முறையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அதை விசாரிக்கும் பொறுப்பு நம்மிடத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது, நாம் நம் கடமையை ஆற்றியாக வேண்டும் என்று ஏதோ ஏனோதானோ என்று அறிக்கையைத் தயார் செய்திருப்பாரானால், இன்றையதினம் நாட்டுக்குச் சில உண்மைகள் தெரிந்திருக்க முடியாது. உண்மைகளை இந்த நாடு தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதில் நீதிபதி அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட அக்கறை காரணமாகத்தான், கமிஷன் முன்பாச உறுதிமொழிப் பத்திரம் தாக்கல் செய்தவர்கள் 48

1978 மார்ச் 31] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

பேராகவும், முறையிடு செய்து கொண்டவர்கள் தரப்பில் விசாரிக்கப்பட்ட சாட்சிகள் 13 பேராகவும், சிறைச்சாலை அலுவலர்கள் தரப்பில் விசாரிக்கப்பட்ட சாட்சிகள் 4 பேராகவும் இருந்தும், கமிஷன் தரப்பு சாட்சிகள் 7 பேராகவும்—அதில் முக்கியமானவர்களாக டாக்டர் ஜெகன்னாதன், டாக்டர் பி. இராமமூர்த்தி, திரு. பி. பரமகுரு, திரு. முத்து வெங்கடாசலம், திரு. எம். பக்தவத்சலம் போன்றவர்களை எல்லாம் விசாரணை செய்ததற்குப் பின்னால், அவர் ஒரு அருமையான திர்ப்பை வழங்கியிருக்கிறார். அதற்குப் பிறகும் அரசாங்கம் இதில் நடவடிக்கை எடுப்பதில் காலதாமதம் செய்கிறது என்றால், நியாயம்தானா என்று கேட்பதற்கு முன்னால், இந்த மாமன்றத்தில் இருக்கிற அவைத் தலைவர் முதற்கொண்டு உறுப்பினர்கள் வரை எப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் இந்த நாட்டில் மிசாக் கைதிகளால் அனுபவிக்கப்பட்டன என்பதை என்னிப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி கலைக்கப்பட்டு, அன்று இரவு அரசியல் தலைவர்கள் என்று அன்றையதினம் வரை ஆட்சியில் இருந்தவர்கள் மிசா என்ற கொடிய சட்டத்தின் மூலம் கைது செய்யப்பட்டார்கள். அதுமட்டுமல்ல, அன்றையதினம் இருந்த ஆட்சிக்கு விரோதமாகச் செயல்படக்கூடியவர்கள் என்று கருதப்பட்டவர்கள் அத்தனை பேரும் கைது செய்யப்பட்டு, சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், திராவிடர் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், பழைய காங்கிரஸ் இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள், இந்த மிசா சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டு கொடுமைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார்கள்.

சென்னையைப் பொறுத்தவரையில், ஜனவரி மாதம் 31 ஆம் தேதி இரவு 1 மணியிலிருந்து கைதுகள் தொடரப்பட்டு மாலை 6 மணிவரை கமிஷனர் அலுவலகத்தில் அந்தக் கைதிகள் குவிக்கப்பட்டு, பிறகு 45 பேருக்கும் அதிகமானவர்கள் சென்னை மத்திய சிறைச்சாலைக்கு மாலை 7 மணி அல்லது 7½ மணி அளவில் கொண்டு போகப்பட்டு, அதற்குப் பின்னால் சிறைச்சாலையில் அடைத்தார்கள். சிறைச்சாலைக்குள் நுழைகிற நேரத்தில், வாவேற்பு கொடுக்கப்பட்டது மிகவும் வேதனைப்படக்கூடியதாக இருந்தது. கைதிகள் நிலையில் இருக்கிற எங்களுக்கு அங்கே மாபெரும் வாவேற்பு காத்துக்கொண்டிருக்கும் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை. நாங்கள் உள்ளே நுழைந்தவுடனேயே அங்கு அடிக்கப்பட்ட விதம் இந்த நாட்டினுடைய குடிமகனுக்கு இருக்கிற உரிமைகள் கூட இல்லாத அளவுக்கு நாங்கள் மிக கேவலமாக நடத்தப்பட்ட விதம் ஆகியவற்றையெல்லாம் இங்கு எடுத்துச்சொல்வது என்றால் மிகவும் வேதனையாக இருக்கிறது. சுருக்கமாகச் சொன்னால் அந்தச் சிறைச் சாலையில் பணியாற்றும் சாதாரண வார்டர்கள் முதல் ஜெயிலர்களாக

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 மார்ச் 31]

இருந்த கயும் முதற்கொண்டு சூப்பிரண்ட்டாக இருந்த திரு. வித்யாசாகர் வரை பேசுகிற பேச்சே, “வாங்கடா, போங்கடா” என்பதுதான். அரசியல் கைதிகளாக உள்ளே சென்ற எங்களைப் பார்த்து வரிசையாக உட்கார வேண்டும் என்று சொன்ன நேரத்திலும், சோதனையிட வேண்டும் என்று கட்டளையிட்ட நேரத்திலும், மிகவும் மரியாதைக் குறைவான வார்த்தைகளைச் சொல்லி ஆணையிட்டார்கள். முந்தைய நாள்வரை ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்த ஒரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களை எந்த அளவுக்குத் தரக்குறைவாக நடத்த முடியுமோ அந்த அளவுக்கு எங்களை நடத்தினார்கள். அதற்குப் பின்னால் அங்கே இருந்த ஜெயிலர் மீண்டும் எங்களைச் சோதனையிட வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டு, சிறைச்சாலையில் அதுவரை நடத்திராத அளவுக்குக் கீழ்த்தரமான முறையில் எங்களிடம் சோதனை நடத்தினார்கள். அதைத் தாங்கிக்கொண்டு, நாங்கள் வைத்திருந்த துணிமணிகளையெல்லாம் சிறை அதிகாரியின் அறையிலேயே வைத்துவிட்டு வெறும் ஆட்களாக, உடுத்திக் கொண்டிருந்த துணிகளைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லாமல், எங்களையெல்லாம் ஒரு பகுதிக்குச் செல்லும்படி கட்டளை அளிக்கப்பட்டது. மறுபடியும் 100 கெஜம் சென்றிருப்போம். அப்போது நாங்கள் மீண்டும் நிறுத்தப்பட்டு சோதனை செய்யப்பட்டோம். அப்போது நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருக்கும் திரு. எ. வி. பி. ஆசைத்தம்பியிடம் சோதனையிட்ட அன்றைக்கிருந்த ஜெயிலர் திரு. கயும் அவர் சட்டையில் கொஞ்சம் பணம் இருந்ததைக் கண்டு, “என்னடா, நீங்களெல்லாம் சிறைச்சாலைக்கு வந்ததில்லையா” என்று ஏக வசனத்தில் பேசி, எச்சரித்து அதற்குப் பின்னால் அவர் அழைத்துச் செல்லப்பட்டிருக்கிறார். அப்படி அழைத்துச் சென்ற இடம் எது என்று பார்த்தால், அந்தச் சிறைச்சாலையில் தொழு நோயாளிகளை அடைப்பதற்கு என்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த 9-வது பிளாக். அந்த 9-வது பிளாக் எப்படி இருந்தது என்பதை அந்த இருட்டு நேரத்தில் எங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியா விட்டாலும், விடியற்காலையில் எழுந்து பார்க்கிறபோது, அங்கே குஷ்ட ரோகிகள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள் என்பதற்கு ஆதாரமாக, சீழ் வடிந்ததைத் துடைத்துப் போட்ட பஞ்சம், மற்ற பொருள்களும், குப்பையும் கூளமுமாக பெருக்கப்படாத நிலையில் இருந்ததைப் பார்த்தோம். நாங்கள் சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டபோது, படுப்பதற்கு எந்த வசதியும் இல்லாமல், கட்டாந்தரையில் படுக்க வைக்கப்பட்டு கொடுமைக்கு உள்ளாக்கப் பட்டோம்.

(முற்பகல் 10-50)

இரண்டாம் தேதி விடியற்காலையிலே எழுந்து கதவுகள் திறக்கப் படும் என்று பார்த்தோம். கைதிகளாகத்தானே வந்திருக்கிறோம்; இந்த நாட்டிலே சாதாரண கைதிகளுக்கு இருக்கின்ற உரிமைகளைக்கூட மிசா கைதி

1978 மார்ச் 31]

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

யாக இருந்தாலும் கொடுக்க மாட்டார்களா, கதவுகளைத் திறக்க மாட்டார்களா என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். காலை 9, 10 மணி வரையில் கதவுகள் திறக்கப்படவில்லை. இயற்கையாக சிறுநீர் கழித்தல் போன்ற காரியங்களுக்காகக் கூட நாங்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. சுமார் 10 மணி அளவிலே திறந்தார்கள். எங்கனையெல்லாம், 45 பேர்களையும் இப்படி ஒரே ஒரு சிறையில் வைத்திருந்தார்கள். அரசியல் கைதிகளை அப்படி வைத்திருந்தார்கள். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையிலே இருக்கிறோம் என்பதை நாங்கள் எண்ணிப் பார்த்துக்கொண்டோம். ஏதோ அடிமைகளை நடத்துவதுபோல, இந்த நாட்டிலே ஒதுக்கப்பட்டவர்களை நடத்துவதுபோல, புலிக்கு முன்னாலே நிற்கக் கூடிய ஆடுகளைப்போல, அரசியல் கைதிகள் அங்கே ஆளாக்கப்பட்டார்கள். அதற்குப் பின்னாலே காலை உணவு, சிறைக் கைதிகளுக்கு வழங்க வேண்டிய உணவு வரும் என்று எதிர்பார்த்த நேரத்தில், சிறையிலே சி வகுப்புக் கைதிகளுக்குக் கொடுக்கும் கனி, கூழ் இவைகளைக் கொடுத்தார்கள். அதைத்தான் சாப்பிடவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இப்படிப்பட்ட இரண்டாம் தேதி அனுபவத்தை வைத்து, அந்த சிறைச்சாலையில் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கும் என்பதையெல்லாம் நாங்கள் எண்ணிப் பார்க்கக்கூடிய அளவுக்கு இருந்தது. அந்த அளவுக்கு அந்த இரண்டாம் தேதி காலையிலுடைய நிகழ்ச்சிகளே அமைந்திருந்தன. பகல் உணவுக்கு கவனிக்கப்படவில்லை. மாலை 6 மணிக்கு வந்தது. சிறைக் கைதிகளை நடத்த வேண்டிய அளவுக்கு சட்டப்படி நடத்தவில்லை. நாங்கள் அந்த அளவுக்கு உரிமைகளை இழந்துவிட்டோம். கைதிகளாக ஆன காரணத்தினாலேயே புறக்கணிக்கப்பட்டோம். கைதியாக இருக்கின்ற எங்கள் உரிமைகள் அளிக்கப்படுமா என்று, கேட்கவேண்டிய நேரத்திலே கேட்டபோது, 'நீங்கள் எல்லாம் மிசா கைதிகள், வாயை மூடிங்களடா' என்ற அளவுக்கு அங்கே இருந்த சாதாரண காவல்துறையினரால் சொல்லப்பட்டது. ஏதோ ஒரு சூழ்நிலைக்கு அன்றையதினம் நாம் ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்று அஞ்சியிருக்கிற நேரத்தில், மனித சமுதாயமே எண்ணிப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு அநியாயங்கள், அக்கிரமங்கள் நடைபெற்றன. வெள்ளைக்காரன் நாட்டை ஆண்ட காலத்திலேகூட, இந்திய சுதந்திரத்திற்காக, விடுதலைக்காகப் போராடிய வீரர்களைக்கூட அப்படி நடத்தியிருக்கமாட்டார்கள். இந்திய நாட்டில், விடுதலை பெற்ற இந்திய நாட்டில், சுதந்திர நாட்டில், அரசியல் சட்டம் அமைக்கப்பட்டுள்ள நாட்டில் இந்தத் திருவிளையாடல்களை நடத்துவது என்று முடிவு எடுத்துவிட்ட அதிகாரிகள் அப்படியெல்லாம் நடத்தியிருக்கிறார்கள். சிறைச்சாலையிலே இருந்த வார்டர்களை, கான்விக்ட் வார்டர்களை அழைத்து ஒரு பக்கத்திலே நிறுத்தி, பட்டாளத்தைப்போல நிறுத்திவைத்து, சிறைச்சாலையிலே அவர்களால் போட்டு அடிக்கப்பட்டார்கள். அந்த அரசியல் கைதிகளை சுமார் 8 மணிக்கு ஒவ்வொரு கதவின் திறந்து, வெளியே வரச்செய்தார்கள். ஏற்கெனவே புகல் நேரத்திலேயே

[திரு. ஆழ்காடு நா. வீராசாமி] [1978 மார்ச் 31]

யார் யாசை வெளியே வரவழைப்பது என்று சுருளிராஜன் அவர்கள் பெயர்களை எழுதி வைத்திருந்தார்கள். ஒவ்வொருவராக வெளியே வந்த பிறகு, அங்கே இருந்த பட்டாளம் தங்களுடைய பலத்தையெல்லாம் கொண்டு அவர்களை அடித்தார்கள். சிறைக் கைதிகள் சில பேருடைய உடலிலிருந்து ரத்தம் சொட்டியது. அப்போது அலங்கோலக் குரல், ஓங்காரக் குரல் ஒரு பக்கத்திலே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. எதற்கு இப்படி நடக்கிறது, என்ன நடக்கிறது என்று பார்க்க முடியாத நிலைமைகள் இருந்தன. அன்றைக்கு ஒவ்வொரு அறையாக இப்படி நடந்துகொண்டிருந்தது. இதிலே திராவிடக் கழகத்தைச் சேர்ந்த திரு. வீரமணி அவர்கள் கூட இருந்தார்கள். அவர்கள் ஏற்கெனவே உடல் நலம் இல்லாமல் இருந்தார்கள். ஏற்கெனவே எலும்பு ஒடித்து நடக்க முடியாத நிலையில் இருந்தார்கள். அவர்களை எப்படி நடத்தினார்கள் என்பதைப்பற்றி இந்தக் கமிஷனுடைய அறிக்கையிலே குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி அரசியல் கைதிகள் நடத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களை, குறிப்பாக ஆளும் கட்சியிலே இருந்தவர்களைத் திட்டமிட்டு, பழி வாங்க வேண்டும் என்ற அளவில் தூண்டப்பட்டு இப்படி நடத்தியிருக்கிறார்கள். அது நீலநாராயணனை இருந்தாலும், நாகை இருந்தாலும், மாவட்டச் செயலாளர் திரு. சீதாபதியாக இருந்தாலும், முதலமைச்சர் கலைஞர் மகனாக இருந்தாலும் சரி, இவர்களுையெல்லாம் வெளியே வரச்செய்து, எந்த அளவுக்குத் தாக்கப்பட முடியுமோ அந்த அளவுக்குத் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நான் அடைக்கப்பட்ட அறைக்கு மூன்றாவது அறையில் திரு. சிட்டிபாபு அவர்கள், திரு. நீலநாராயணன் அவர்கள், முன்னர் அமைச்சராக இருந்த வேழவேந்தன் அவர்கள், திரு. டி. க. முத்து அவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்கள் எல்லாம் காட்டுமிராண்டித்தனமாகத் தாக்கப்பட்டார்கள். அதற்குப் பின்னாலே அவர்களைக் கீழே தள்ளி உதைத்தார்கள். இப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் செய்த நேரத்திலே கைகால் எலும்புகள் முறிந்திருக்கின்றன. என்னுடைய காதுகூட பாதிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஒரு பக்கத்திலே கொலைக் குற்றவாளிகள் என்று சொல்லப்படும், அதற்கு தண்டனை பெற்ற கைதிகளைக் கொண்டு, அரசியல் கைதிகள் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட வார்டர்களாலேயே தாக்கப்பட்ட நேரத்தில், அந்தத் தாக்குதலும் கொஞ்சம் குறைவாக இருக்கின்றது என்று சொல்லி, சிறை சூப்பிரண்டெண்டன்ட் திரு. வித்தியாசாகரன், அங்கே ஜெயிலராக இருக்கும் திரு. கயூம் அவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருந்துகொண்டு, அவர்கள் அடிப்பதைக் கண்கூடாகவே ஒரு பக்கத்திலே நின்றுகொண்டு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அடிக்கப்படுகின்ற அடிகள் மிகச் சாதாரணமானவையாக இருக்கின்றன என்று சொல்லி, அவர்களை அனுப்பிவிட்டு, குரல் கொடுக்க, அவர்களும் மாற்றப்பட்டு மற்றப் பகுதியில் இருந்தவர்களை வரவழைத்து, இன்னொரு பக்கத்திலே நிற்க வைத்து அடித்தார்கள். இந்தக் குற்றங்களெல்லாம் விசாரணைக் கமிஷன் முன்னு

1978 மார்ச் 31] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

லேயும் தெரிவிக்கப்பட்டன. இதை நான் கூறிக்கொள்வதற்குக் காரணம், அரசியல்வாதிகளை எந்த அளவுக்கு இந்த அதிகாரிகள் நடத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்பதுதான். ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், முரசொலி அடியார், இந்த அவையிலே இருக்கக்கூடிய திரு. அறிவழகன் அவர்களும் சரி, அந்த அடிகளுக்கும் உதைகளுக்கும் தப்பவில்லை. குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால், இதற்கு முன்னால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் ஆட்சிக் காலத்திலே மிசா சட்டத்தின் கீழ் முரசொலி அடியார் அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். அந்தக் காரணத்திற்காக, திரு. வித்தியா சாகரன், சூப்பிரண்டென்டன்ட் அவர்களும் ஜெயிலர் அவர்களும் அவரை இரண்டாம் தேதி காலைலே தனியாக அவர்கள் அறைக்கு அழைத்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டு, அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். அவரை அங்கேயிருந்த கைதிகளை விட்டு, குற்றவாளிகளை விட்டு காட்டுமிராண்டித்தனமாகத் தாக்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் திரும்பவும் எங்கள் பகுதிக்கு அழைத்து வரப்பட்ட நேரத்தில், அங்கே நடைபெற்றவைகளைப் பற்றி யாரிடமும் சொல்லக்கூடாது என்று அச்சுறுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். இரண்டாம் தேதி நாங்கள் பலியாகினிட்டோம். 3 ஆம் தேதி அடியார் அவர்களை அழைத்துச் சென்று, அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பரிசுகளைக் கொடுத்து இரவு 10 மணிக்குக் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களுக்கு இந்த மரியாதைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தபோது, அவர்கள் மயக்கம் போட்டு விழுந்துவிட்டார்கள். அந்த அறையிலே வைக்கப்பட்டிருந்த திரு. சிட்டிபாபு, திரு. நீலநாராயணன், திரு. நடேசன் போன்றவர்கள் எல்லாம் கூச்சல் போட்டு, அங்கே எங்களுக்குப் பாதுகாப்பாக காவலாக இருந்த காகி என்ற கொலைக் குற்றவாளி, கன்னிக்ட் வார்டர் ஓடிப்போய் டாக்டரிடத் திலே இந்த விஷயத்தைச் சொன்னார்கள். அதற்குப் பிறகு கம்பெனன்டர் அங்கு வந்தார்கள்.

(முற்பகல் 11:00)

கம்பெனன்டர் வந்து பார்த்து இவர் மாணத்தோடு போராடிக்கொண்டிருக்கிறார் என்று சொல்லி, பிறகு டாக்டர் வந்து மறுபடியும் 1/2 மணி நேரம் கழித்து ஒரு ஊசி போட்டதால், அவர் இன்று உயிரோடு இருக்கிறார். நாம் இன்று எண்ணிப் பார்க்கிறோம். இப்படி உயிரோடு போராடக்கூடிய நிலை. இன்னொரு பக்கத்தில் இப்படிப்பட்ட கொடுமைகளாலே சிட்டிபாபு போன்றவர்கள் பிணமாகிவிட்ட நிலை. இப்படி பிணமான பிறகும் சிலருடைய உடலிலே அடிகள் விழுந்தன. சில பேருடைய உடம்பிலே ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட அடி விழுந்திருக்கிறது. அவர்கள் மீதெல்லாம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று நீதிபதி இஸ்மாயில் அவர்களே குறிப்பிட்டிருக்கிற நேரத்தில், நான் மேலும் சில விவரங்களைச் சொல்வது என்னுடைய கடமை என்று கருது

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

[1978 மார்ச் 31]

கிறேன். ஒரு பக்கத்தில் தாக்கப்பட்டோம். அத்தோடு விட்டிருந்தாலும்கூட, பரவாயில்லை. ஆனால் தாக்கப்பட்டதற்குப் பிறகும், 24 மணி நேரமும் சிறையில் போட்டு வைக்கப்பட்டோம். அப்படி எந்தச் சட்டத்தின்படி அவர்கள் எங்களைப் போட்டு வைத்தார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் 1976 பிப்ரவரி மாதம் 14 ஆம் தேதி டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் திரு. முத்து வெங்கடாசலம் அவர்கள் நாங்கள் இருந்த பகுதிகளைப் பார்த்துவிட்டுப் போனார். நாங்கள் அந்த நேரம் வரை அங்கே போட்டு வைத்திருப்பதைப் பற்றிக் கேட்டார். காலேக் கடன்களுக்கு மட்டும் நாங்கள் திறந்துவிடப் படுவோம். பகல் நேரத்தில் சாப்பாட்டு நேரத்தில் அவர்கள் மீண்டும் எங்களைத் திறந்துவிடுவார்கள். இடையிலே எங்களுக்கு தண்ணீர் வேண்டுமானாலும், கம்பிக்கு இடையில் வெளியில் இருந்துகொண்டு, தண்ணீர் கொடுப்பார்கள். நாங்கள் கையைக் கம்பி வழியே விட்டு ஏந்திக் குடிக்க வேண்டும். இப்படி 20 ஆம் நூற்றாண்டுச் சிறை. அந்தச் சிறையிலே நாங்கள் கொடுமைப் படுத்தப்பட்டோம். 14 ஆம் தேதி டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் அவர்கள் பார்வையிலுள்ள நேரத்தில், அவருக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற ரூபரின்டென்டென்ட் அவர்களைப் பார்த்து, ஜெயிலரைப் பார்த்து, ஏன் இவர்களை 24 மணி நேரமும் அடைத்து வைத்திருக்கிறீர்கள் என்று கேட்டார்கள். அதிகாரிகள் வட்டாரத்தில் அதற்குப் பதில் இல்லை. அதற்குப் பின்னாலே என்ன உத்தரவு போட்டார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. 14 ஆம் தேதியிலிருந்து நாங்கள் பகல் நேரத்திலே திறந்து வைக்கப்பட்டோம். இதற்கு இடையிலே தான் 8 ஆம் தேதி வரையில் இந்தக் கொடுமைகளை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த அரசியல்வாதிகள் தங்களுடைய எதிர்காலம் எப்படி இருக்குமோ என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் அச்சுறுத்தல்கள் நடந்தன. என் போன்றவர்களை, சித்தாபதி போன்றவர்களை, சிட்டிபாபு போன்றவர்களை சிறை வார்டுகை இருந்த திரு வித்தியாசாகர் அவர்கள் அழைத்து, “நீங்கள் எல்லாம் சார்ந்திருக்கிற அரசியல் கட்சியிலிருந்து நீங்கள் ராஜிநாமா செய்யுங்கள். நீங்கள் தப்பித்துக் கொள்ளலாம். உங்களுக்கு உயிர்மீது ஆசை இருந்தால், ராஜிநாமா கடிதத்தைக் கொடுங்கள்” என்று அறிவித்தார். தான் இங்கே வருத்தத்தோடு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். சிலரிடம் ராஜிநாமா கடிதங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். இப்படி அதிகாரிகள் நாங்கள் சார்ந்திருக்கிற அரசியல் கட்சியிலிருந்து ராஜிநாமா செய்யுங்கள் என்று வற்புறுத்தியும், நாங்களெல்லாம் அதற்குப் பணியமாட்டோம் என்று சொன்ன சூழ்நிலையில், எங்களைப் பழி வாங்க வேண்டுமென்ற உணர்வோடு, அதிகாரிகள் அங்கே நடந்து கொண்டார்கள். 31 ஆம் தேதி இரவு நாங்கள் கைது செய்யப்பட்டு, சிறைச்சாலையில் 1 ஆம் தேதி அடைக்கப்பட்டு, 8 ஆம் தேதி இரவு வரையில் நாங்கள் எப்படி இருந்தோம் என்று சொன்னால், 31 ஆம் தேதி இரவு கைது செய்யப்படும்போது, எந்த உடை உடுத்திக்கொண்டு இருந்தோமோ அந்த

1978 மார்ச் 31] [திரு. ஆற்காடு. நா. வீராசாமி]

உடையைத்தான் அணிந்துகொண்டிருந்தோம். இந்த 8 நாட்களுக்கு எங்களுடைய வேட்டியை மாற்றுவதற்கு விடவில்லை. ஜெயிலர் அறையில் மாற்று உடை வாங்கப்பட்டுவிட்டது. வேறு வேட்டி உடுத்திக்கொள்வதற்குக்கூட அனுமதிக்கப்படவில்லை. கொலைக் குற்றவாளிகளுக்குக் கொடுக்கிற உடைகள்கூட எங்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. நாங்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்த பகுதியிலேயே நாங்கள் காலிக் கடனை முடித்துக்கொள்வதற்கு 10 நிமிடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. பல்லைத் துலக்குவதற்குக்கூட செங்கல் தரப்பட்டதே தவிர, பல்போடிகூட அனுமதிக்கப்படவில்லை. இப்படிப்பட்ட கொடுமைகள். இன்னும் சொல்லப்போனால், அடைக்கப்பட்டிருந்த நேரத்தில், யாராவது ஒருவர் இயற்கைக் கடன்களை முடிப்பதற்காகக் கேட்டால், நாங்கள் “லட்ரினுக்கு”ப் போக வேண்டுமென்று சொன்னால்கூட, அதை அவர்கள் திறந்துவிடுகிற நேரத்தில்தான் அதற்குப் போக வேண்டுமே தவிர, அடுத்தாற்போல போக வேண்டுமென்று நினைத்தால், அடைக்கப்பட்ட அறைக்குள்ள்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற ஒரு கொடுமான நிலை. தலைவர் எல்லாம் சுதந்திரப் போராட்டக் காலத்தில் சிறைக் கொடுமை அனுபவித்திருப்பார்கள். வெள்ளைக் காரன் காலத்திலும் இருந்திருக்கும். ஆனால் இப்படிப்பட்ட கொடுமைகளை எங்கேயும் கேள்விப்பட்டதில்லை. அது மட்டுமல்ல. இப்படி 3 ஆம் தேதி வரையிலே மாற்று உடைகூட அனிய முடியாத சூழ்நிலை. நீங்கள் எல்லாம் சார்ந்திருக்கிற கட்சியிலேயிருந்து ராஜினாமா செய்யுங்கள் என்று கேட்கப்பட்ட போது, சில நண்பர்கள் ஒத்துக்கொண்டு கடிதங்களைக் கொடுத்ததற்குப் பின்னால், 9 ஆம் தேதி அன்றையதினம் நாங்கள் மாற்று உடை அணிந்து கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டோம். அதற்குப் பின்னால் 14 ஆம் தேதியன்று டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர்-ஜெனரல் அவர்கள் பார்த்ததற்குப் பின்னால், பகல் நேரத்தில் நாங்கள் உலவுவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டோம். ஆனால் 14 ஆம் தேதி வரையில் எங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உணவு ‘சி’ வகுப்புக்கு வழங்கப்பட்ட உணவுதான். அந்த 14 நாட்களுக்கு வேறு உணவு எங்களுக்கு வழங்கப்படாததற்கு யார் குற்றவாளிகள் என்று கண்டறிந்து, அந்த உயர் அதிகாரிகள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அன்றைக்கு வற்புறுத்தப்பட்டு ராஜினாமா கடிதங்கள் கொடுத்தவர்கள் தனியாக அழைக்கப்பட்டார்கள். அப்போது தெரிவாகச் சொன்னேன். நாங்கள் சார்ந்திருக்கிற கட்சிகளிலே யிருந்து ராஜினாமா செய்வதென்பது அவ்வளவு எளிதல்ல. நாங்கள் கட்சியிலே வகிக்கிற பொறுப்பு, எங்களுக்கு அரசியலிலே இருக்கிற அந்தஸ்து தெரிந்திருக்கும். 9 ஆண்டுக்காலம் இந்த நாட்டை ஆண்டு கொண்டிருந்த ஒரு கட்சியில் இருந்தவர்கள் எப்படி ராஜினாமா செய்ய முடியும் என்று சொன்னோம். “உங்களுக்குக் கட்சி ஒரு கேடர்? எங்கே இருக்கிறது உங்களுடைய கட்சி? உங்கள் கட்சி அழிந்துகொண்டிருக்கிறது. டெல்லி

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

[1978 மார்ச் 31]

யிலேயிருந்து அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள். அதிகாரிகள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்களே அடிமைபோல்தான் இருக்கிறோம். மத்திய சர்க்காரிலிருந்து சி.பி.ஐ. அதிகாரிகள் வந்து உலாவிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். உங்க ளிடத்தில் தனியாகப் பேசினால்கூட, எங்களுடைய எதிர்காலம் என்ன ஆகுமோ?" என்றெல்லாம் பேசி, எப்படியாவது எங்களை அடிபணியவைத்து விட வேண்டுமென்று எண்ணினார்கள். தலைவர் அவர்களுக்கு வேதனையோடு நான் சொல்லுகிறேன். நாங்கள் சாப்பிடுகிற சாப்பாட்டிலே ஒரு நாள் வேப்பெண்ணையைக் கொட்டினார்கள். இப்படிப் பட்டினி போட்டால்தான், ராஜ்நாமா கடிதம் கொடுப்பார்கள் என்று எண்ணினார்கள். நாங்கள் அதற்கு மறுத்துவிட்டோம். அதற்குப் பின்னாலே பல வார்த்தைகள் சொன்னார்கள். அதற்குப் பின்னாலேயும் ராஜ்நாமா கடிதங்கள் கொடுக்கவில்லை. அதிகாரிகள் ஆத்திரப்பட்டார்கள். நாங்கள் சாப்பிடுகிற சாப்பாட்டில், சாம்பாரில் மண் போட்டார்கள். ஒரு பக்கத்தில் உப்பு வைத்திருந்தார்கள். ஒரு படி உப்பு எடுத்துக்கொண்டு, அதைக் கலக்கி யார் யார் ராஜ்நாமா கடிதங்கள் கொடுக்க வில்லை என்று கேட்டு, சாம்பாரில் அந்த உப்பைக் கலந்து சாப்பிடுங்கள் என்று துன்புறுத்தினார்கள். நாங்கள் மானத்தோடு வாழ வேண்டுமென்று எண்ணுகிற அரசியல் கைதிகள். அதிகாரிகள் சிறைக் கைதிகள் சில பேரை வரவழைத்து மூத்திரம் பெய்யச் சொல்லி எங்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். எவ்வளவு கொடுமை, எவ்வளவு துன்பத்திற்கு எல்லாம் எங்களை ஆளாக்கி னார்கள்? இவ்வளவு கொடுமைகள் நடப்பெற்றன. எங்களுக்கு உண்மையிலே காரணம் புரியவில்லை. 9 ஆண்டுக்காலம் ஆட்சியை நடத்திய நாங்கள் செய்தது குற்றமாக இருந்திருந்தால், முன்னேற்றக் கழகத்தைத் தண்டித் திருந்தால் புரிந்துகொள்வோம். பழைய காங்கிரஸ்காரர்களையும், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்காரர்களையும், ஏறக்குறைய 70 வயதான நெல்லை ஜெபமணி போன்ற பழுத்த அரசியல்வாதிகளை, தியாகிகளை 25 வயதான ஒரு சாதாரண வார்டன், "ஏண்டா ஜெபமணி நீதானா?" என்று எட்டி உதைக்கிறபோது, என்னுடைய உள்ளம் பதைத்தது. அரசியல் கருத்துக்களுக்கு அப்பால் போய்ச் சேர்ந்துகொள்கிறோம். அவருக்கு விழுந்த அடி அப்பிரப்பப்பட்டது. அவர் எங்களைப் பார்த்து அழுகிறார். நாங்கள் அவரைப் பார்த்து அழுகிறோம். இதைத் தவிர ஒன்றும் எங்களால் அந்த நேரத்தில் செய்ய

(முற்பகல் 11-10)

முடியவில்லை. இவ்வளவு கொடுமைகள் நடந்திருக்கின்றன. திரு. ம. பி. நாராயணசாமி, முன்னாள் சட்ட மன்ற உறுப்பினர் வருகிறார். நான் இதைக் கூறுவதற்குக் காரணம், யார் சிறைக்குள்ளே வந்தாலும், 2 ஆம் தேதிக்குப் பிறகு 'மிசா' கைதியாக சிறைச்சாலைக்குள்ளே வந்தால், அவருக்கு இந்த

1978 மார்ச் 31] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

வரவேற்பு கொடுக்காமல் இருப்பதில்லை. ம. வே. நாராயணசாமி வருகிறார், அவருக்குப் பெருத்த உருவம். நடக்க முடியவில்லை. ஆடியாடி வருவது அவருடைய இயல்பு. வேண்டுமென்று அப்படி வருவது அவருடைய பழக்கமல்ல. அப்படி வந்துவிட்டார் என்பதாலே, 'சிதைச்சாலைக்குள்ளே மாப்பிள்ளை போல வருவது யாடா?' என்று கேட்டு, 'எம்.பி.யா., எம்.எஸ்.ஏ.வா' என்று கேட்டு, அவர் 'எம்.எஸ்.ஏ.வாக இருந்தேன்' என்று அடக்கத்தோடு பதில் சொன்னபோது, குண்டாந்தடியால் அவருடைய புட்டத்தை நோக்கி அடிக்கும்போது, அவருக்குப் பருத்த உருவமாகியதால் சதை அப்படியே பிடிந்துக்கொண்டு வந்தது. அதை எடை போட்டிருந்தால்கூட, அரைச்சேர் அளவுக்கு இருக்கும். ரத்தம் கொட்டிக்கொண்டிருந்தது. அதை அடைக்க முடியவில்லை. அவரை நிர்வாணமாக்கி, காட்டுமிராண்டித்தனமாகத் தாக்கினார்கள். இப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் நடந்தன. இப்படி ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் சொன்னால், எனக்கு நோம் போதாது. இவ்வளவு கொடுமைகள் நடந்தன. சாப்பிடுகிற சாப்பாட்டிலே உப்பு, வேப்பெண்ணெய், மணல் இவ்வளவையும் சொட்டித் தீர்த்ததற்குப் பிறகு, எப்படியும் இவர்களைச் சோதனை செய்ய முடியாதென்ற காரணத்தாலே, 15 நாட்களுக்குப் பிறகு ஓரளவுக்கு மரியாதைகள் பெருக ஆரம்பித்தன. பய உணர்ச்சியிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மீட்கப்பட்டோம். உரிமைகளைக் கேட்கலாமென்ற உணர்வைப் பெற்றோம். அப்படியும் தனித்தனியாக எங்களைப் பிரித்து, அடைக்கப்பட்டிருந்த கைதிகளில் ஒரு பகுதியினரைப் பிரித்து, 'ஏ. குவான்டைன்' பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்று, எங்களைப் போன்றவர்களை 9-வது பிளாக்கில் அடைத்து வைத்தார்கள். பிளாக் 9-வது எப்படி இருந்தது என்பதைப்பற்றி நிதிபதி இஸ்மாயில் அவர்கள் தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றிப் பிறகு பேச விரும்புகிறேன்.

நாங்கள் சார்ந்திருக்கிற குடும்பங்களைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் எங்களைச் சந்திப்பதில் காலதாமதம் ஏற்பட்டது. ஒரு மாதக் காலம் உயிரோடுதான் இருக்கிறார்களா என்று சந்தேகிக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. தமிழ் நாட்டில் என்ன நடக்கிறது என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியாத சூழ்நிலை. பத்திரிகைகள் கொடுக்க மாட்டார்கள், வாஞ்சைச் செய்திகள் கேட்கக் கூடாது, நாங்கள் யாரையும் பார்க்கக் கூடாது. 9-வது பிளாக்குக்கு ஏற்கனவே 6 அடி உயரத்திற்கு காம்பவுன்ட் சுவர் இருந்தது. அந்தப் பகுதியிலே 6 அடிக்கும் அதிகமான உயரம் உள்ளவன் யாராவது போகும் போகிறான், இவர்கள் கண்ணில் பட்டுவிடப் போகிறான் என்று நினைத்து, 2 அடி மண் சுவர் வைத்து மறைத்தார்கள். கொஞ்சம் காற்று வரும் என்று தெரிந்தால், அந்த ஜன்னல்களை அடைத்தார்கள். எங்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகளை அதிகாரிகள் உண்டாக்கினார்கள். கோஷ்டி மனப்பான்மை

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 மார்ச் 31]

வளர வேண்டும்; அதனால் கலவரம் ஏற்பட வேண்டும்; அதை வைத்துக் கொண்டு கூடுதலான தண்டனை வழங்கலாமென்று திட்டம் போட்டார்கள். என்னைத் தனியாக அழைத்து, 'மாறன் போன்றவர்கள் ராஜினாமா கடிதம் எழுதித் கொடுத்துவிட்டார்கள், உனக்கு என்ன கொள்கைப் பற்று?' என்று கேட்ட நேரத்தில், 'அவர்கள் எழுதித் கொடுத்தார்களா, இல்லையா என்பது தெரியவில்லை,' என்னைப் போலுத்தவரையில் எழுதித் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை' என்று சொன்னேன். அப்போது, 'யார் யார் எழுதித்தொடுக்க வில்லையோ அவர்களுக்கு என்ன நடக்கும் என்று இப்போது சொல்லா விட்டாலும், தயாராக இருங்கள்; அரியானு, பஞ்சாப், மேற்கு வங்காளம் போன்ற இடங்களுக்கு நீங்கள் மாற்றப்படக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது; நான் இங்கே இருக்கிற காரணத்தாலே, அப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் நடக்கக்கூடாதென்பதற்காகத் தடுக்கிறேன்; என்னுடைய உணர்வுகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் நீங்கள் ராஜினாமா செய்ய மறுக்கிறீர்களே' என்று வித்தியாசாகர் எடுத்துச் சொன்னார். அவருடைய சூழ்ச்சியைப் புரிந்துகொண்டு, அதற்குப் பலியாக்கக்கூடாது என்று எண்ணினேன். நான், சிட்டிபாபு, நீலநாராயணன் ஆகியோர் ஒருவருக்கு ஒருவர் கலந்து பேசிக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட அச்சுறுத்தல்களுக்குப் பணிய வேண்டியதில்லை என்று முடிவு எடுத்தோம். அதற்குப் பின்னாலே எழுதித் கொடுக்க முடியாது என்று திட்டவாட்டமாக அறிவித்தோம்.

மிசாக் கைதிகள் அங்கே அடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இரத்தம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. அங்கே டாக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் வந்து பார்க்கிறார்களா என்றால், இல்லை. 2 ஆம் தேதி இரவு அடிபடுகிறார். 4 ஆம் தேதி காலையிலே என்ன அடி என்று கூடக் கேட்காமல், ரத்தம் வந்ததா என்று கேட்டுவிட்டு, அதற்கு மருந்து போட முனைந்தார் டாக்டர். அதற்குப் பின்னாலே நல்ல மருந்துகளைக் கொடுத்தார். அதனால் வாங்கிய அடிகள் மறைய ஆரம்பித்தன. நான் சொல்ல விரும்புவது, இப்படித் தாக்கப் படுகிறோம், நாங்கள் உயிருக்கு ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறோம், இன்னவர்களுக்கு அனலேயில்லை. இந்தச் செய்தி நாட்டிலே பரவுகிறது. சிறைச்சாலையிலே இருந்து விடுதலையாகிற குற்றவாளிகள் அந்தச் செய்தியைப் பாப்புகிறார்கள். இதை அறிந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர், கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் இந்திய அரசிலே பதவி வகிக்கிற முக்கிய தலைவர்களுக்குத் தந்தி அனுப்புகிறார். யார் யாருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமோ, அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கிறார். இவ்வளவு நிகழ்ச்சிகள் நடந்ததற்குப் பின்னால், வருத்தத்தோடு ஒன்றைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சிறைகளுக்கெல்லாம் ஐ.ஜி. யாகிய திரு. பரமகுரு அவர்கள் எட்டிப் பார்க்கவில்லை. நான்கு எண்ணிப் பார்த்தேன். திரு. பரமகுருவை திராவிட முன்னேற்றக் கழக

1978 மார்ச் 31] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

ஆட்சியில் புறக்கணித்து விட்டோமா? தமிழர்களுக்காகப் பாடுபடக்கூடிய ஆட்சியில், ஒரு தமிழன் ஐ.ஜி. யாக இருந்துகொண்டு, அவருடைய காலத்திலேயே இது நடக்கிறதே என்று சந்தேகப்படக்கூடிய அளவுக்கு அவர் எட்டிப் பார்க்காத சூழ்நிலையில், இங்கேயிருந்து அனுப்பப்பட்ட தந்திகளை வைத்துக்கொண்டு, டில்லியிலே இருக்கிறவர்கள் 'ரெபரன்ஸ்' கேட்ட நேரத்தில், அவர் பிப்ரவரி மாதம் 28 ஆம் தேதி வந்து பார்க்கிறார். அவர் எங்களைப் பார்த்துப் பழகியிருந்தாலும், தெரியாதவர்போல் நடத்தார். அது அவர் இருந்த சூழ்நிலையால் இருக்கலாம். ஆனால் நாங்கள் எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் எங்கே அடைக்கப்பட்டிருக்கிறோமென்பதைப் பார்த்த பிறகு, ஐ.ஜி. மிசாக் கைதிகளுக்கு என்னென்ன சலுகைகள் இருக்கிறதென்பதைப் புரிந்து கொண்டவராததால், எங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பாதுகாப்பு - கொடுத்தாரா என்றால், இல்லை. வசதிகள் செய்து கொடுத்தாரா என்றால், இல்லை. ஒரே அறையில் 7, 8 பேர்கள் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். அந்த அறை 6 அடி அகலம், 10 அடி நீளம். அதிலே 8 பேர்கள் அடைக்கப் பட்டிருந்த நேரத்தில், இரவு நேரங்களில் படுக்க முடியவில்லை. 6 பேர்கள் படுத்துக்கொண்டு, 2 பேர்கள் அவர்கள் தலைமாட்டில் உட்கார்ந்துகொள்வோம். ஷிப்ட் சிஸ்டம்போல் 2 மணி நேரத்திற்கு இரண்டு பேர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டு, மற்றவர்கள் தூங்கினோம். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் தூங்கு வதற்குக்கூட வாய்ப்பு இல்லாமல், கொடுமைகளை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த நேரத்தில், பார்வையிட வந்த ஐ.ஜி. அவர்கள் அந்த இடத்தை மாற்ற வேண்டுமென்று உத்தரவு போட்டாரா என்றால், இல்லை. இப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் நடடைபெற்றன.

தமிழகத்தைச் சேர்ந்த தலைவர்கள் மற்றும் சிறையிலே இருக்கக்கூடிய கைதிகள் நலன்களில் அக்கறை கொண்ட தனிப்பட்ட நிறுவனங்கள்— இவர்களெல்லாம் உலகத்திலேயுள்ள பல்வேறு பாகங்களுக்குத் தகவல் அனுப்பி, இந்தியாவிலே பல கொடுமைகள் நடக்கின்றன என்பதை அவர்கள் அறிந்தாலும், தமிழகத்திலே இப்படி நடக்கிறதென்ற செய்தி போன நேரத்தில், அதற்குப் பின்னர் தமிழகத்தில் என்ன நடக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ள ஆர்வத்தோடு மத்திய அரசு தொடர்பு கொண்டு, செய்திகளைச் சேகரிக்கிற நேரத்திலே உண்மையைச் சொன்னார்களா என்றால், இல்லை. அதற்குப் பின்னாலே, ஓரிரு மாதங்களுக்குப் பின்னாலே, அவருடைய மனம் தளர்ந்து, 9-வது பிளாக்கிலே அடைக்கப்பட்டவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போய், இன்னொரு பக்கத்திலே வைத்தார்கள். அங்கே காற்றோட்டம் இருந்தது. அதற்குப் பின்னாலே மிசாக் கைதிகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய உணவு வகைகள், சட்டப்படி கொடுக்கவில்லையென்றாலும், அதற்கு முந்தி இருந்த நிலையையிட பரவாயில்லை என்ற அளவில் இருந்தன. இதையெல்லாம்

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 மார்ச் 31]

நாங்கள் ஒரு பக்கம் வேதனையோடு அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த நேரத்தில், குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒரு மாதம் கழித்துப் பார்க்க வந்தார்கள். எப்படி இருக்கிறார்கள் என்று தங்களுடைய மனைவிமார்கள் பார்க்க வரும் போது, அவர்கள் மனம் விட்டுப் பேச முடியவில்லை. அவர்கள் கேள்விகளைக் கேட்பார்கள், நாங்கள் ஊமையைப்போல் தலையை அசைப்போம் காரணம், உண்மையைச் சொன்னால் அடுத்த விடுதி, குடும்பத்தினர் வீட்டிற்குப் போன பிறகு, எப்படிப்பட்ட பரிசுகள் கிடைக்குமென்று அச்சுறுத்தப்பட்டிருந்தோம். ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியாக அழைத்து, குடும்பத்தினர் வரும்போது, தாக்கப்பட்டார்கள் என்று சொன்னால், இங்கே நடந்த கொடுமைகளைப்பற்றிச் சொன்னால், மேலும் கொடுமைகள் நடக்குமென்று எச்சரிக்கப்பட்டோம். எங்களைப் பார்க்க வந்த வழக்கறிஞர்கள் மத்தியிலும் இந்தக் கருத்துக்களைச் சொல்லக்கூடாதென்று அச்சுறுத்தப்படும் அந்தச் சூழ்நிலையில் குடும்பத்தினர் வந்து பார்த்த நிம்மதி இருந்தது, பேசினோமென்ற நிம்மதியில்லை.

(முற்பகல் 11.20)

நாட்டிலே என்ன நடந்தது என்பதைப்பற்றிக் கலந்துரையாடினோம் என்ற நிலைமை இல்லை. இருந்தாலும் நாங்கள் ஏதோ உயிரோடு இருக்கிறோம் என்று வீட்டிலே இருப்பவர்கள் நினைத்துக்கொண்டு, பரவாயில்லை உயிருடன்^{இது} இருக்கிறார்கள் என்று புரிந்துகொள்ள ஒரு வாய்ப்பாக அந்த நேர்முகக் காணல் இருந்ததே தவிர, மற்ற உரிமைகளின் அடிப்படையிலே அந்த நேர்முகக் காணல் இருந்ததா என்றால், இல்லை. இப்படிப்பட்ட கொடுமைகளைப் படிப்படியாக அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிற நேரத்தில், நாங்கள் கடிதங்கள் எழுத உரிமை இருக்கிறது என்று அறிவிக்கப்பட்டது. ஆனால் நாங்கள் எழுதிய கடிதங்கள் உரியவர்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததா என்றால், இல்லை. எழுதிய கடிதங்கள் அத்தனையும் சென்சார் ஆகித்தான் வெளியே போகும். சென்சார் சிறைச்சாலையில் மட்டுமல்ல, வெளியே கூட என்று சொன்னார்கள். அப்படிப் போகிற கடிதங்களில் விவரங்கள் முழுவதையும் எழுதாவிட்டாலும், இருக்கக் கூடிய நிலைமைகள் முழுவதையும் சொல்லாவிட்டாலும், எங்களுடைய தேவைகளை எழுதினால் கூட, அது அனுமதிக்கப்படவில்லை ஆரம்பக் காலத்திலே. அதற்குப் பின்னால், வாரத்திற்கு ஒரு கடிதம் என்று இருந்தது மாறி வாரத்திற்கு இரண்டு கடிதங்கள் எழுதலாம் என்று சொன்னார்கள். தொழிலாளர்கள் போராடி முதலாளிகளிடத்திலே பெறுவதைப் போல அந்த உரிமைகளுக்காக நாங்கள் போராட வேண்டிய சூழ்நிலையில் இருந்தோம். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைக்கு நாங்கள் ஆளாக்கப்பட்டதற்கு, தலைவர் அவர்களே, முழு முதல் காரணம், நான் நம்புவது, அன்றைய தினம் சிறையினுடைய ஐ.ஜி.யாக, இருந்த திரு. பரமகுருதான். அவர்கள் 28 நாள் வரை எட்டிப்பார்க்காத காரணத்தால்,

1978 மார்ச் 31] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

இது அவருடைய தூண்டுதலாக இருக்குமோ என்று சந்தேகிக்கிறேன். அவர்தான் காரணமோ இல்லையோ, இதற்கெல்லாம் தலைமை தாங்கி நடத்தியவர் சூப்பிரண்டென்ட் வித்தியாசாகரன்தான் என்று குற்றம்சாட்டுகிறேன். அவர் தலைமை ஏற்றுக்கொண்டு அதை நிறைவேற்றிய பொறுப்பு ஐ. ஜி. யைச் சேரும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இவைகளை யெல்லாம் செய்த நேரத்தில், நாங்கள் அடிப்பட்டபோது, அவர்கள் சாட்சிகளாக இருந்தார்கள் என்பதை இங்கே நான் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இதற்குப் பின்னால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எங்களுடைய உரிமைகளைக் கொடுக்கும் நேரத்தில், தமிழகத்தின் உள்துறைச் செயலாளராக இருந்த திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சிறைச்சாலையைப் பார்வையிடுவதற்காக 22-6-1976 அன்று வருகிறார். அவரோடு ஐ.ஜி. (பிரிசன்ஸ்) திரு. பரமசுருவும் வருகிறார், சூப்பிரண்டென்டும் வருகிறார், ஜெய்லரும் வருகிறார். உள்துறைச் செயலாளரிடத்தில் நாங்கள் தனியாகப் பேச வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். அவரிடத்திலே எப்படியாவது நடைபெற்ற கொடுமைகளையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறோம். ஆனால் அருகிலேயே ஐ.ஜி. இருக்கும்போது, சூப்பிரண்டென்ட் இருக்கும்போது, எப்படி எங்களால் சொல்ல முடியும் என்பதை எண்ணிப்பார்த்து, துணிவோடு நான் அவருடைய அருகிலே சென்று, “உள் துறைச் செயலாளராகப் பார்வையிட வந்திருக்கிறீர்கள். உங்கரிடத்திலே நாங்கள் தனியாகப் பேச வேண்டும்” என்று சொல்லுகிறேன். இல்லை, இங்கேயே சொல்லுங்கள் என்றார். “அப்படியில்லை, உங்களைத் தனியாகப் பார்க்க வேண்டும். அதற்காக ஒரு பத்து நிமிடம் ஒதுக்க வேண்டும்” என்று கேட்டேன். “சூப்பிரண்டென்ட் அறைக்குச் சென்று நான் தகவல் அனுப்புகிறேன், வாருங்கள் பேசலாம்” என்றார். அதற்குப் பின்னால் பத்து நிமிடம் கழித்து, மாறன் அவர்களையும், ஏ.வி.பி. அசைத்தம்பி அவர்களையும், வீராசாமியையும் அழைக்கிறார்கள் என்று தகவல் வந்தது. இதற்கு முன்னர் உள்துறைச் செயலாளர் வருகிறார் என்ற தகவல் கிடைத்தவுடனே, எங்களுடைய உணர்வுகளையெல்லாம் எழுதி அவர் கரிடத்திலே தகவல் கொடுக்க வேண்டுமென்று தயாரித்து, அதை மறைத்து எடுத்துக்கொண்டு போனோம். நாங்கள் சோதனையிடப்பட வேண்டுமென்று அறிவிக்கப்பட்டது. அதற்குப் பின்னால்தான் உள்துறைச் செயலாளரைப் பார்க்க முடியும் என்றார்கள். சோதனையிட்ட பிறகுதான் நாங்கள் பார்க்க முடியும் என்றால், நாங்கள் பார்க்கவில்லை என்று மறுத்துவிட்டோம். அதற்குப் பின்னாலே அதிகாரிகள் கலந்து பேசினார்கள். பிறகு பார்க்கட்டும் என்று அழைத்துச் சென்றார்கள். சூப்பிரண்டென்ட் அறையில் உள்துறைச் செயலாளர் திரு. சுப்பிரமணியம் இருக்கிறார், அவருடைய ஒரு பக்கத்தில் ஐ.ஜி. உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார். இன்னொரு பக்கத்திலே சூப்பிரண்

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி] [1978 மார்ச் 31]

டென்ட் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார். நாங்கள் தயக்கத்தோடு, பய உணர்ச்சியோடு சொன்னோம். உள்துறைச் செயலாளரோடு தனியாகப் பேச வேண்டும் என்று. எங்களுடைய உணர்வுகளைப் புரிந்துகொண்ட உள்துறைச் செயலாளர் பக்கத்திலிருந்த ஐ.ஜி., சூப்பிரண்டென்ட் ஆகியவர்களைப் பார்த்து, “நிங்கள் கொஞ்சம் வெவியே இருங்கள்” என்று சொல்லி அவர்களை அனுப்பினார். அதற்குப் பின்னாலே நாங்கள் மனம் திறந்து எங்களுடைய உணர்வுகளை வைக்கிறோம். நாங்கள் கொண்டு போன கடிதத்தைக் கொடுக்கிறோம். அவரிடத்திலே நாங்கள் கேட்டுக்கொள்கிறோம், “உங்களிடத்திலே தகவல்கள் கிடைத்துவிட்டன என்ற செய்தி இங்கேயிருக்கிற அதிகாரிகளுக்குத் தெரிந்துவிட்டால், நாங்கள் எப்படிப்பட்ட அவல நிலைக்கு ஆளாக்கப்படுவோம் என்பதைக் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை. ஆகவே இதை இரகசியமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஐ.ஜி.க்கும் சூப்பிரண்டென் டுக்கும் தெரியாமல் நடவடிக்கைகளை எடுங்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டோம். துணைத் தலைவர் அவர்களே, அந்த அதிகாரி வாக்குறுதியைக் கொடுத்தார். கடைசிவரையில் அந்த வாக்குறுதியை அவர் காப்பாற்றினார் என்பதற்காக அவருக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்ஸ்பெக்ஷன் வேலையை முடித்துக்கொண்டு, தலைமைச் செயலகத்திலே, ஆளுநர் ஆட்சியிலே, அன்றைய தினம் அதிகாரிகளாக இருந்த திரு. தவே அவர்களுக்கும், மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் இந்தத் தகவல்களை அவர் தெரிவித்திருக்கிறார். அதற்குப் பின்னாலே இப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் எல்லாம் செய்தவர் திரு. வித்தியாசாசுர்தான் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, உள்துறைச் செயலாளர் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், அவரை மாற்றுவது நல்லது என்று கருதி, கலந்துரையாடும்போது ஐ.ஜி. (பிரிசன்ஸ்) திரு. பரமகுருவிடத்திலே சொல்லியிருக்கிறார். அதற்குப் பின்னாலே மாற்ற வேண்டுமென்று முடிவு எடுக்கிறார்கள். அவரை மாற்ற வேண்டுமென்று முடிவு எடுக்கப்பட்டவுடனே, இதைத் தெரிந்துகொண்ட திரு. வித்தியாசாசுரர், ஜூன் மாதம் 22 ஆம் தேதி வரையில் நடந்தவைகளையெல்லாம், மேலதிகாரி உள்துறைச் செயலாளரிடத்திலே நாங்கள் சொல்லிவிட்டோம். முறையிட்டு விட்டோம் என்று தெரிந்தவுடனே, அவர் உடனடியாக எங்களுக்குக் ஒதுக்கப் பட்ட பணியாளர்களை நீக்கினார். நாங்கள் இதற்கு முன்பு 24 மணி நேரம் வரை அடைக்கப்பட்டிருந்தோம் என்றாலும், இரவு 8 மணிக்கு மேல் லாக்கப்புக்குப் போக வேண்டுமென்பதை மாற்றி, மாலை 6 மணிக்கே நாங்கள் எல்லாம் லாக்கப்புக்குப் போக வேண்டுமென்று உத்தரவிடப்பட்டது. விடியற்காலை கதவுகள் திறந்தவுடனே, எங்களுக்குப் பணிபுரிய ஒதுக்கப் பட்டிருந்த ஆர்டர்லிகிகள் வித்திரா செய்யப்பட்டார்கள். புதிதாக அனுப்பு கிறோம் என்று சொல்லி கைகளில் சிரங்கு பிடித்தவர்கள் சமைப்பதற்கு

1978 மார்ச் 31] [திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

அனுப்பப்பட்டார்கள். அதற்கு முந்தைய நாள் வரை கக்கூஸ் கழுவியவர்களை உணவு பரிமாற அனுப்பினார்கள். வேறு சில பணிகளுக்காக ஒதுக்கப் பட்டவர்களை சமைத்துச் சாப்பிடுகிற உணவுகளைச் சரி பார்ப்பதற்காக அனுப்பினார்கள். இப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் என்று தெரிந்தவுடனே, நாங்கள் இனியும் அடிமைகளாக இருந்துபயனில்லை என்று கருதி, உண்ணா விரதம் இருக்க முடிவு செய்தோம். அதற்குப் பின்னால் அந்த உண்ணா விரதத்தைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டுமென்று சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் முயற்சி எடுத்துக் கொண்ட நேரத்தில், பேச்சுவார்த்தை நடந்தது. மார்ச் 2 மணி வரையில் அடைக்கப்பட்ட கைதிகள் பல் விளக்கவில்லை, 12 அருந்த வில்லை, சாப்பிடவில்லை பட்டியலியோடு இருந்துகொண்டு அதிகாரிகளிடத்திலே பேச்சுவார்த்தை நடத்தினோம். அதற்குள்ளாக இந்தத் தகவல்கள், நேர்முகக் காணொலிக்காக வருகிற சூழ்நிலைகளை மூலமாக வெளியே சென்று தலைவர் கலைஞருக்கு இந்தச் செய்தி போய், “எற்கெனவே சொல்லி களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறவர்களுக்கு மேலும் இப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் ஏற்படக் கூடிய சூழ்நிலைகள் ஏன் ஏற்பட்டன? இதை எப்படி மாற்றுவது என்று புரியாத சூழ்நிலையில் அமைச்சர் அவர்களுக்கும், அப்போது கோயம்புத்தூரில் சுற்றுப் பயணம் போயிருந்த திரு. பரமசுரு அவர்களுக்கும் தகவல் தரப்பட்டது. அவரும் அவசர அவசரமாக அன்று மாலையே வந்தார். அந்த அளவுக்கு சூப்பிரண்டெண்டைப் பற்றி நாங்கள் ஏதோ சொல்லிவிட்டோம் என்ற யூகத்தின் பேரில், என்ன சொன்னோம் என்று தெரியாமல், இங்கே நடைபெற்ற சம்பவங்களையெல்லாம் சொல்லியிருப்பார்கள் என்று கருதி, இப்படியெல்லாம் கொடுமைப்படுத்தினால் என்ன சொன்னார்கள் என்பதை யாவது உண்மையைச் சொல்லுவார்கள் என்ற அடிப்படையிலே இந்தக் கொடுமைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்து, அதற்குப் பின்னாலே இந்தக் கொடுமைகள் அரசாங்கத்திற்கு எட்டிவிட்டதால் அவருடைய விளக்கம் கேட்கப்பட்டு, இந்த உண்ணாவிரதத்தை எப்படியாவது முடித்துவிட வேண்டுமென்று சொல்லி, 9 மணி அளவுக்கு இதை நிறுத்தினார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : நீங்கள் இன்னும் அறிக்கையைப் பற்றிச் சொல்லவில்லையே.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : நான் அறிக்கையில் உள்ளதைத்தான் சொல்லுகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : நீங்கள் சொல்லுவதை அனுமதிக்கிறேன். பாதிக்கப்பட்டவர்களின் சார்பாக நீங்கள் இருப்பதால் அனுமதிக்கிறேன். அறிக்கைக்கு உள்ளே இருப்பதை எடுத்துச் சொல்லுவதற்கு நேரம் தருகிறேன்.

[1978 மார்ச் 31]

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: துணைத் தலைவர் அவர்களே, எங்களுடைய உணர்வை நீங்கள் தெரிந்துகொண்டதற்காக நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். என்னுடைய நிலையை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். இந்த அளவுக்கு வாய்ப்புக் கொடுத்ததற்காக நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லுவதற்குக் காரணம், எப்படிப் பட்ட சூழ்நிலையில் தமிழ் நாடு அவசர காலச் சட்டத்தின் கோரப் பிடியில் சிக்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்காகத் தான்.

அதற்குப் பின்னாலே அவரை மாற்ற வேண்டுமென்று அரசாங்கமே முடிவு எடுத்த நேரத்தில், நம்முடைய அரசியல்வாதிகள் தலையிட்டார்கள். குறிப்பாக அப்படித் தலையிட்டவரின் பெயரைக் குறிப்பிடும்போது, இந்த அவையிலே இல்லாத ஒருவரைக் குறிப்பிடும்போது, நியாயம் இல்லையென்றாலும், விசாரணைக் கமிஷனின் அறிக்கையிலே அது குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்பதால் சொல்லுகிறேன், முன்னாள் முதலமைச்சராக இருந்த திரு. பக்த வச்சலம் அவர்கள் அவருடைய மாற்றல் உத்தரவைத் தடுக்க வேண்டுமென்று முயற்சி செய்தார். அதற்கு அன்றைய தினம் ஐ. ஜி. திரு. பாமகுரு அவர்கள் துணையாக இருந்தார். அதற்குச் சொல்லப்படுகிற காரணம், அன்றைய தினம் நடைபெற்ற சர்க்காரியா விசாரணைக் கமிஷனுக்கு சாட்சியங்களைத் தயாரிப்பதில் இந்த சூப்பிரண்டேண்ட் வித்தியாசாகர் இருந்தால் நல்லது என்ற ஒரு கருத்தை ஐ.ஜி. திரு. பாமகுரு தெரிவித்திருக்கிறார்.

(முற்பகல் 11-30)

இன்னொரு வேதனை என்னவென்றால் ஏதோ சர்க்காரியா, சர்க்காரியா என்று எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் பேசுகிறார்கள். அந்தச் சர்க்காரியா கமிஷனின் * * * என்ன என்பது இந்த இஸ்மாயில் கமிஷன் அறிக்கையைப் படித்துப் பார்த்தவர்களுக்குத் தெரியும். இதில் குறிப்பாக ஒரு இடத்தில் சர்க்காரியா கமிஷனுக்கு உட்பட்ட சில அரசியல் கைதிகள், மிசா சட்டத்தில் உள்ளே வைக்கப்பட்டவர்கள் சிறைச் சாலைக்குள்ளே வந்த போலீசாரால் அச்சுறுத்தப்பட்டார்கள். கலைஞருக்கு விரோதமாக சாட்சிகள் சொல்லும்படியாக வற்புறுத்தினார்கள்.

The HON. THIRU K. NARAYANASWAMY MUDALIYAR: Hon. Deputy Chairman, Sir, on a point of order. The hon. Member Thiru Veerasami is not in order in casting any aspersions either on the activities of the Sarkaria Commission or on the findings, for they are

* * * தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

1978 மார்ச் 31] [Thiru K. Narayanaswamy Mudaliyar]

not the subject-matter of to-day's discussion. Nor is there any advocate of the Sarkaria Commission here to defend anything that is likely to be construed as aspersions on the activities or the findings of the Sarkaria Commission.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: உறுப்பினர் திரு. வீராசாமி பேசும்போது சர்க்காரியா கமிஷன் * * * என்று சொன்னார், அந்த * * * என்ற வார்த்தை குறிப்பிலிருந்து நீக்கப்படுகிறது.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: அந்தக் கமிஷன் செய்த முடிவுக்குள்ளே நான் போக விரும்பவில்லை. அவர்கள் கொடுத்த தீர்ப்பைப் பற்றி விமர்சனம் செய்யவில்லை. சர்க்காரியா கமிஷன் என்று சொல்கிறார்களே அந்தக் கமிஷனுக்கு சாட்சிகள் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கும் விதத்தைக் கூட்டிக் காட்டக் கூடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: இதில் சர்க்காரியா கமிஷன் வரவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: வருகிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: சர்க்காரியா கமிஷன் என்பது நீதித் துறையைச் சார்ந்திருப்பதாலும் அவர்கள் கொடுத்திருக்கிற தீர்ப்பு இன்னும் அரசினிடம் இருப்பதாலும்—எவ்வளவு உணர்வுகள் இருந்தாலும், அவற்றை நான் மதிக்கிறேன். திரு. வீராசாமி அவர்களின் உணர்வுகளுக்கு நான் மதிப்பு தருகிறேன். அவரது வேதனைகளுக்கு மதிப்பளிக்கிறேன்—சர்க்காரியா கமிஷன் நீதி மன்றம் என்பதைக் கருதி கூடுமான வரையில் அதைக் குறிப்பிடாமலிருப்பது நல்லது.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: மிக்க நன்றி. கதிரேசன் என்பவர் மீசா கைதி. அவருக்குச் சில ஆசை வார்த்தைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. போலீஸ் கமிஷனராக இருந்த மதிப்பிற்குரிய திரு. கிருஷ்ணசாமி, ஐ.பி.எஸ். அவர்களால் எப்படியெல்லாம் கதிரேசனிடத்தில் வாக்கு மூலம் கேட்கப் பட்டது என்பதை சர்க்காரியா கமிஷன் என்கூட சொல்லவில்லை—

* * * தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

[1978 மார்ச் 31]

இஸ்மாயில் கமிஷன் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் 156வது பக்கத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிற வாசகத்தை தங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தால், புரிந்துகொள்ள முடியும், நான் சொல்கிற உணர்வுகளை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களும் புரிந்துகொள்ள முடியும் என்று நினைக்கிறேன். இன்றையதினம் வித்தியாசாகரன் அவர்கள் கீழ்க்கண்டவாறு கதிரேசனைக் கேட்கிறார்.

‘கருணாநிதி லஞ்சம் வாங்கியது குறித்தும் ஏராளமான பணத்தை அவர் மறைத்து வைத்திருப்பது பற்றியும் உங்களுக்குத் தெரிந்ததைப் பற்றிக் காவலர்கள் கேட்கிறபடி’ இதுதான் முக்கியம். கமிஷனர் உள்ளே வந்து கைதிகளைப் பார்த்து சாட்சியம் தயாரிக்க சட்டப்படி இடமில்லை. வித்தியாசாகரன் சூப்பிரண்டு சொல்கிறார், “மறைத்து வைத்திருப்பது பற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்திருப்பதைப்பற்றி, காவலர் கேட்கிறபடி, வாக்குமூலம் கொடுத்தால், உங்களுக்கு இந்தக் கஷ்டங்கள் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க இயலும். இந்த இடத்தில் கூட திரு. வித்தியாசாகரன் மறுத்தபோதிலும் கூட, திரு. கதிரேசனின் குற்றச்சாட்டைத் தள்ளிவிட என்னால் இயலவில்லை.” என்று அறிக்கையில் இருக்கிறது. நான் கூறவில்லை. நீதிபதி இஸ்மாயில் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். பிறகு 1976 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி கடைசி வாரத்தில் ஒரு நாள் காலை 11 மணிக்கு சிறைச்சாலைக் கண்காணிப்பாளர் அலுவலகத் திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். அங்கு அப்போதைய சென்னை போலீஸ் கமிஷனர் திரு. கிருஷ்ணசாமியைப் பார்த்தேன். மற்றவர்களை அவர் வெளியே அனுப்பிவிட்டு, தனக்கு எதிரில் உட்கார்ந்து கொள்ளும்படி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார். கருணாநிதி லஞ்சம் வாங்கியது பற்றி எனக்குத் தெரிந்துள்ள அனைத்தையும் விவரமாகக் கூறினாலொழிய, மேற்கொண்டும் கஷ்டங்களை நான் அனுபவிக்க வேண்டிவரும் என்று என்னை அச்சுறுத்தினார். ஆலந்தூரில் எனது தொழில் பேட்டையில் உள்ள விருந்தினர் மாளிகைக்கு வந்த காவல் துறை அதிகாரிகள், ஐ.ஏ.எல். அதிகாரிகள் ஆகியோரின் (அவர் களுக்கு நான் மது தந்து உபசரித்ததாகக் கூறப்படுகிறது) விவரங்களைக் கொடுக்குமாறு என்னை அவர் கேட்டார். பண்டிகை நாட்கள் சில நீங்கலாக வேறெந்தச் சமயத்திலும் எனது விருந்தினர் மாளிகைக்கு எந்த அதிகாரியும் வருகிற வழக்கமில்லை என்று நான் கூறினேன். அதன்மேல், அவர் தமிழில் பேற்கண்டவாறு அச்சுறுத்தினார். “காவல்துறை அதிகாரிகளான ஸ்ரீபால், பி. துரை, கிருஷ்ணன், துரைராஜ், நாராயணசாமி, மனோகான் ஆகியோர் எனது விருந்தினர் மாளிகைக்கு வந்து போதையுட்டும் பானங்களை அருந்தினார்கள் என்று நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளா விட்டால் உங்களைத் தொலைத்து விடுவேன். உங்களது சொத்துக்களையெந்தையும் நீங்கள் இழந்து விடுவீர்கள். நீங்களும் உங்களது குடும்பத்தினரும் சோற்றுக்குப் பிச்சையெடுக்க வேண்டிவரும்”.

1978 மார்ச் 31]

[திரு. ஆற்காடு நர். வீராசாமி]

ஒரு ஐ.பி.எஸ். அதிகாரி, போலீஸ் கமிஷனர் சிறைச்சாலைக்குள் வந்து, ஒரு மசாக்கதியைத் தனியாக அழைத்துப் பேசியிருக்கிறார் என்ற குற்றச் சாட்டுகளை நிதிபதி புறக்கணிக்கவில்லை. இப்படிப்பட்ட தவறுகள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. அதிகாரிகள் அத்துமீறியிருக்கிறார்கள், ஐ.பி.எஸ். அதிகாரியாக, சீனியர் அதிகாரியாக, கமிஷனராக இருக்கிற ஒருவரால் அது நடைபெற்றிருக்கிறது என்றால், அதைச் சுட்டிக்காட்டுவதில் தவறில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன். சாட்சிகள் தயாரிக்க வித்தியாசாகாரன் தேவைப்படுகிறார். அதுதான் என்னுடைய குற்றச்சாட்டு. அவரை மாற்ற வேண்டுமென்று சாதாரண இந்த வீராசாமி மட்டும் சொல்லவில்லை. நாங்கள் படுகிற கஷ்டங்களைப் புரிந்துகொண்டதற்குப் பின்னால், ஒரு ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரி வந்து நேசடியாகப் பார்த்துவிட்டு, எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதை உணர்ந்ததற்குப் பின்னால், இந்த அதிகாரி தவறுதான் செய்திருக்கிறார் என்று புரிந்து கொண்டதற்குப் பின்னால், ஹோம் டிபார்ட்மெண்ட் செயலாளர் அவர்கள் அவரை மாற்றுவது நல்லது என்ற கருத்தைச் சொல்லும் போது, அரசியல் வாதிகளால் காரணம் கற்பிக்கப்பட்டு திரு. சுப்ரமணியத் துக்கும் முரசொலி மாறனுக்கும் தொடர்பு இருந்தது போலவும், ஆகவே அதிகாரிகள் இப்படிச் சொல்கிறார்கள் என்றும், ஆகவே வித்தியாசாகாரனை மாற்றக் கூடாது என்றும், முன்னாள் முதல்வர் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள் மத்திய அரசாங்கத்திற்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். நாங்கள் பட்ட இன்னல்களுக்கு ஒரு அரசியல் வாதி நோக்கம் கற்பிப்பது நியாயமா? அவரால் குற்றம் சாட்டப்பட்ட உள்துறைச் செயலாளர் திரு. சுப்ரமணியம் அவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக் காலத்தில் இந்த நாட்டிலேயே இல்லை. வெளி நாட்டிலே உத்தியோகத்தில் இருந்திருக்கிறார். இந்தியாவிலேயே இல்லை. அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் முரசொலி மாறனுக்கு அவர் நண்பர் என்று காரணம் கற்பிக்கப்பட்டு, அப்படிச் சொல்வதால், வித்தியாசாகாரனைக் காப்பாற்றினிடலாம் என்ற நினைப்பில், திரு. பக்தவத்சலம் அவர்களால் பரிந்துரை செய்யப்பட்டு, இப்படியும் அப்படியுமாகச் சிபாரிசு செய்து அவரை நிறுத்துவதற்கு முயற்சி செய்தார். எப்படியோ இறுதியில் அவர் மாற்றப்பட்டார். பிறகு ஒரு சூப்பிரண்டு வந்தார். அவர் வந்ததற்குப் பிறகு மன நிறைவோடு சொல்கிறேன், நாங்கள் எந்தக் கொடுமைக்கும் ஆளாக்கப் படவில்லை.

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

[1978 மார்ச் 31]

சட்டப்படி உள்ள மிகை கைதிகளுக்கான உரிமைகள் வழங்கப்பட்டன. உணவு வகைகள் அனுமதிக்கப்பட்டன. இவ்வளவு கொடுமைகள் நடைபெற்ற நேரத்தில், திடீரென்று முன்னாள் பிரதமர் இந்திரா அம்மையார் பிறந்த நாள் 1978 நவம்பர் 14-ம் தேதி வருவதால் இந்தியாவில் உள்ள எல்லா மிகை கைதிகளையும் விடுதலை செய்யப் போகிறார்கள் என்று வெளியே ஒரு வதந்தி பரப்பப்பட்டு, சிறைச் சாலையிலே பத்து மாதங்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்த அந்த நெஞ்சங்கள் எல்லாம் ஒவ்வொரு நாளும் எப்போது அந்த 14-ம் தேதி வருமென்று எதிர்பார்த்து, அந்த நாளில் காலை பத்து மணிக்கு வருமா, பன்னிரண்டு மணிக்கு உத்தரவு வருமா என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், சில அரசியல் கைதிகள் சென்னை மத்திய சிறைச்சாலையிலிருந்து எனக்கும், சீதாபதிக்கும், பாளையங்கோட்டையில் இருந்த கோபால் சாமிக்கும் மற்ற நண்பர்களுக்கும் இன்னொரு பக்கத்திலிருந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தோழர்களுக்கும் பிரதமர் பிறந்த நாள் விடுதலை வந்து விடுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: நவம்பர் 14 என்பது நேரு பிறந்த நாள். இந்திரா அம்மையார் பிறந்தது 19 ஆம் தேதி நவம்பர்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: நவம்பர் 19 ஆம் தேதியன்று நாங்கள் திடீரென்று மாற்றப்படுகிறோம். எங்கே என்று முதலில் அறிவிக்கப்படவில்லை. பின்னால் பெட்டி, படுக்கைகளைத் தயாராக வைத்திருங்கள் என்று சொல்லப் பட்டது. பெட்டி, படுக்கைகளைத் தயாராக வைத்துக் கொண்டிருந்தோம். நானும் சீதாபதியும் பெட்டி படுக்கையைக் கட்டிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், சில நண்பர்கள் உற்சாகத்தோடு எல்லோருமே விடுதலையாகப் போகிறோம், உங்களுக்கு எப்போதோ விடுதலை வந்திருக்க வேண்டும் என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்கள்.

(முற்பகல் 11.40)

கடைசியாக நாங்கள் பாளையங்கோட்டைச் சிறைச்சாலைக்கு மாற்றப் பட்டோம். பாளையங்கோட்டைச் சிறைச்சாலையில் இருந்தவர்கள் சேலத்திற்கு மாற்றப்பட்டார்கள். மதுரையில் இருந்தவர்கள் வேலூர் சிறைச்சாலைக்கு மாற்றப்பட்டார்கள். இப்படி திடீரென்று சிறையைவிட்டு சிறைச்சாலைக்கு மாற்றப்படுகிறார்கள். என்ன காரணம்? யாருக்கும் புரியவில்லை. அரசியல் வாதிகளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. இப்படிப்பட்ட முடிவுகள் டெல்லியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டனவா? அன்றி சென்னை ராஜபவனத்திலேயிருந்து எடுக்கப் பட்டனவா? கூடுவருக்கும் தெரியவில்லை. இன்றுவரை அதற்கான காரணம் யாருக்கும் தெரியவில்லை, "சிறைவாசம் அனுபவிப்பவர்களுக்கு

1978 மார்ச் 31]

[திரு. ஆற்காடு நர. விசாசாமி]

பாடையங்கோட்டைச் சிறைச்சாலையானால் என்ன, சென்னைச் சிறைச்சாலை யானால் என்ன” என்று கேட்கலாம். எங்களுக்கு ஒன்றும் அதிலே கஷ்ட மில்லை. ஆனால் வாரத்திற்கொருமுறை எங்கள் குடும்பத்தார் எங்களைப் பார்க் கலாம் என்று மிசா சட்டத்திலே ஒரு சலுகை கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சலுகையைக் கொடுத்துவிட்டு 400 மைல்களுக்கு அப்பால் எங்களை அழைத்துச் சென்று சிறை வைத்தால், எங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எப்படி எங்களை வந்து பார்க்க முடியும்? இதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். உரிமைகள் ஒரு பக்கம் கொடுக்கப்பட்டு மறுபக்கம் திரும்பப் பெறப்பட்டன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டவே நான் இதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் எல்லாம் நடந்திருக்கின்றன. இதையெல்லாம் சுட்டிக்காட்டுகிற நேரத்தில் ஒன்றைக் குறிப்பிடுவது நல்லது என்று நினைக் கிறேன். மதிப்பிற்குரிய ஜஸ்டிஸ் இஸ்மாயில் அவர்கள் பல நிகழ்ச்சிகளை ஆதாரத்தோடு எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். பல சாட்சியங்களை விசாரித்து, பல கடிதங்களை ‘ரெபர்’ செய்து, அதிலும் குறிப்பாக கமிஷன் முன் அளிக்கப்பட்ட உறுதிமொழிப் பத்திரங்கள் 48 ஐயும் படித்துப் பார்த்து, 13 சாட்சியங்கள் சொன்னதை மனதில் கொண்டு, அதிகாரிகள் சார்பில் சாட்சியம் அளித்த 4 பேர்களின் சாட்சியத்தை மனதில் கொண்டு, அதுவன்னியில் கமிஷன் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிற சான்று ஆவனங்கள் உள்ள பட்டியல் பி—வரிசையில் 61, சி—வரிசையில் 31 இப்படி ஒவ்வொன்றையும் படித்துப் பார்த்து அவைகளின் அடிப்படையில் ஒரு தீர்ப்பை எழுதியிருக் கிறார்கள். அந்தத் தீர்ப்பில், நான் இங்கே இதுவரை சொல்லிவந்த குற்றச் சாட்டில் எதையாவது மறுத்திருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை. தலைவர்கள் சிறைச் சாலையில் அடிக்கப்பட்டது உண்மை என்று ஒப்புக் கொண்டிருக் கிறார்கள். நாங்கள் சிறைச்சாலையில் அடைத்து வைக்கப்பட்ட பகுதி குஷ்டரோகிகள் அடைத்து வைக்கப்பட்ட பகுதிதான் என்று தீர்ப்பளித் திருக்கிறார்கள். அதைக்கூட அவர் சாதாரணமாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. நீதிபதி அவர்கள் சிறைச்சாலைக்குள்ளேயே சென்றிருக்கிறார். நாங்கள் எங்கே அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தோமோ அங்கேயே சென்றிருக்கிறார். அவர் சென்று பார்க்கிற நேரத்தில், எதிர்பாராத வகையில் அந்த அறையில் 24 குஷ்டரோகிகள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்திருக்கிறார். எனவே நாங்கள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த பகுதி குஷ்டரோகிகள் அடைத்து வைக்கப்படும் பகுதிதான் என்று தீர்ப்பு எழுதி யிருக்கிறார்கள். நாங்கள் சாப்பிட்ட சாப்பாட்டில் வேப்பெண்ணெய் கலந்து தரப்பட்டது, மணல், கல் போன்றவை போடப்பட்டன, உப்பு கொட்டப் பட்டது என்பதை ஆதாரங்களோடு எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். அதோடு நில்லாமல் சிறைச்சாலையில் பணியாற்றக் கூடியவர்கள் சொன்ன

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

[1978 மார்ச் 31]

வாக்குமூலங்களையும் வைத்துக்கொண்டு தம் தீர்ப்பில் அதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதில் சிலவற்றை மட்டும் இந்த மாமன்றத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

இவ்வாறு எங்களைக் கொடுமைப்படுத்த வேண்டும் என்று அதிகாரிகள் எடுத்த முடிவு ஏதோ நாங்கள் சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதற்குப் பின்னாலே எடுத்த முடிவல்ல என்பதைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது,

“எனவே 1976 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 1 ஆம் தேதி அன்றிரவே அரசியல் கைதிகளை நல்ல முறையிலும் விதிகளின்படியும் நடத்துவது கூடாது என்று அவர்கள் முடிவு செய்து விட்டனர் என்பதை ஜெயிலரின் இந்த நடத்தையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது” என்று தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் மணி அடித்தார்.)

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: 15 நிமிடங்களில் முடித்து விடுகிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: ஐந்து நிமிடங்களில் முடிக்க வேண்டும். ஏற்கனவே 1 மணி 10 நிமிடங்கள் நீங்கள் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: அடுத்து, நாங்கள் அடைத்து வைக்கப் பட்டிருந்த 9வது பிளாக் பற்றி குறிப்பிடுகிற நேரத்தில், அவர் தமது தீர்ப்பில் எழுதுகிறார்:

“சென்னை மத்தியச் சிறையில் மிகவும் மோசமான பிளாக் ஒன்றைத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டுமாயின், அது ஒன்பதாவது பிளாகாகத்தான் இருக்க முடியும் என்று முன்னரே நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன். தொழுநோய்க் கைதிகள் சென்னை மத்தியச் சிறைச்சாலையில் எந்த பிளாக்கிலாவது அடைக்கப் படலாமென்றால், அவர்கள் ஒன்பதாவது பிளாக்கில் அடைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பது நடக்கக்கூடாத காரியமல்ல; ஏனெனில் இது மற்ற பிளாக்குகளிலிருந்து தொலைவில், தனியாக அமைந்து உள்ளது. சென்னை மத்தியச் சிறையில் தொழுநோய்க் கைதிகள் எவரும் இல்லை என்றும் தொழுநோய்க் கைதிகள் அவர்களுக்கென்று தனிப்பட்ட வசதிகள் உள்ள வேலூர் சிறைச் சாலைக்கு அனுப்பப்படுவர் என்றும் தொழுநோய்க் கைதி எவரேனும் சென்னை மத்திய சிறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டால், அவர்கள் பிளாக்கில் வைக்கப்படாமல் சிறை மருத்துவ மனையில் வைக்கப்படுவார் என்றும் சிறை

1978, மார்ச், 31] [திரு. ஆற்காடு. நா. வீராசாமி]

அதிகாரிகள் சொல்லியுள்ளதை நான் முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளேன். சிறை அதிகாரிகள் சொல்வது உண்மையாக இருக்க முடியாது என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே சொல்லலாம். 1927 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்கள் 3 ஆம் நாள் மத்திய சிறைச்சாலையைப் பார்வையிட நான் சென்றிருந்தேன். அப்போது அங்கு 24 தொழுநோய்க் கைதிகள் இருந்தனர்”.

நீதிபதி அவர்கள் எதிர்பாராதவிதமாகச் சிறைச்சாலையைப் பார்வையிடச் செல்லுகிறார்கள். நாங்கள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த பகுதியைப் பார்வையிடச் செல்லுகிறார். அந்த நேரத்தில் அந்த அறையில் 24 தொழு நோய்க் கைதிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டு அவர் தம் தீர்ப்பிலே மேற்கண்டவாறு எழுதுகிறார்கள் என்பதை, மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, உங்கள் மூலம் இந்த அவைக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அது மாத்திரமல்ல, உள்துறைச் செயலாளர் அவர்கள் சிறைச்சாலைக்கு வந்ததைப்பற்றி நான் குறிப்பிட்டேன். அதைப்பற்றி நீதிபதி அவர்கள் தம் தீர்ப்பில் குறிப்பிடுகிறார்.

“திருவாளர்கள் மாறன், ஆற்காடு வீராசாமி, ஹரிபதி, எ.வி.பி. ஆசைத் தம்பி, எஸ். எஸ். மாரிசாமி, சிட்டிபாபு ஆகிய தடுப்புக் காவல் கைதிகள் என்னைச் சந்தித்தனர். அவர்கள் என்னிடம் கொடுத்த 1976 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 22 ஆம் நாளிட்ட மனுவில் 1976 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 2ம் நாளுக்கும் 1976 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 6 ஆம் நாளுக்கும் இடையில் தங்களை அடித்ததாக அவர்கள் புகார் செய்திருந்தனர். அம்மனு இத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இவை குறித்து முன்னரே கொடுக்கப் பட்ட புகார்களின் அடிப்படையில் ஏற்கெனவே விசாரணை செய்யப்பட்டு அதன் அறிக்கை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பப்பட்டது. ஆகவே இப் பிரச்சினையை நான் மறுபரிசீலனை செய்யப் போவதில்லை என்று அவர்களிடம் கூறினேன். அவர்கள் என்னிடம் கொடுத்த மனு ஒரு பக்கத்தாளில் அவசர அவசரமாக எழுதிக் கொடுக்கப்பட்டதாகும். அவ்வாறு கொடுக்கும் போது இது குறித்துச் சிறைச்சாலை அதிகாரிகளுக்குத் தெரிய நேரிடின் அவர்கள் தங்களை மேலும் துன்புறுத்தக்கூடுமென்று தங்களை அச்சத்தை வெளியிட்டனர். நான் அவர்கள் கொடுத்த புகார்கள் குறித்துச் சிறைச் சாலை அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவிக்க மாட்டேன் என்று உறுதி கூறினேன். மேலும் அவர்களது மனுவைப் பதிவேட்டில் கொண்டுவராது எனது சொந்தக் குறிப்புக்காகவே நான் வைத்துக் கொள்வேன் என்றும் உறுதி கூறினேன்.”

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராகாமி] [1978 மார்ச் 31]

நான் இங்கே குறிப்பிட்டதை உள்துறைச் செயலாளர் அவர்கள் கமிஷன் முன்பாக வாக்குமூலமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல, நான் இங்கே சொல்லுவதை ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் நம்பாவிட்டாலும், அங்கே பணியாற்றிய அலுவலர் திரு. சுருளிராஜன் என்பவர் சொன்னதையாவது நம்பலாம்.

“திரு. வித்யாசாகரன், திரு. கையும் ஆகியோரின் அடுத்த கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதில் மிசா கைதிகள் காவலில் வைக்கப்பட்ட தொடக்க நாட்களில் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உணவில் கற்கள், மணல், வேப்பெண்ணெய் முதலியவை சேர்க்கப்பட்டன என்பது தனக்குத் தெரியும் என்றும், கண்காணிப்பாளரது அறைக்குக் கூப்பிடுவதாக சாக்குச் சொல்லி, போகும்வழியில் திரு. சிட்டிபாபு தொடர்ந்து ஒரு வாரத்திற்கு அடிக்கப் பட்டார் என்பதும் கடுமையான அடியாலும் சிட்டிபாபுவுக்கு நெஞ்சவலியும், மூத்திரக் கோளாறும் ஏற்பட்டது தமக்குத் தெரியும் என்றும் உறுதிமொழிப் பத்திரத்தில் அவர் மேலும் தெரிவித்துள்ளார்.”

இதுமட்டுமல்ல, திரு. என். எஸ். சம்பந்தம் அவர்கள் கமிஷன் முன் தாக்கல் செய்துள்ள உறுதிமொழிப் பத்திரத்தைப்பற்றி நீதிபதி அவர்கள் குறிப்பிட்டு கீழ்க்கண்டவாறு எழுதியிருக்கிறார்.

“திரு. என். எஸ். சம்பந்தம் தாக்கல் செய்த உறுதிமொழிப் பத்திரத்தில் ஒருநாள் தலைமை வார்டர் சுருளிராஜன் மத்திய சிறைச்சாலை மருத்துவ மனைக்குச் சிகிச்சைப்பெற வந்தார் என்றும், தனது உடல் நிலையையும் விசாரித்தார் என்றும், காட்டுமிராண்டித்தனமாக அடித்ததால்தான் இந்தக் கதி என்று சுருளிராஜனிடம் தாம் கூறியதாகவும் அதற்குத் திரு. சுருளி ராஜன் சிறைச்சாலை தலைமை அதிகாரியின் கட்டளைக்குத் தாம் கீழ்ப் படிந்து நடக்க வேண்டியதாயிற்று என்று கூறியதாகவும் கண்டுள்ளது”.

சிறையில் பணியாற்றிய அந்த சுருளிராஜன் கொடுத்த ஸ்டேட்மென்ட்டையும் நீதிபதி அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இறுதியாக முடிவு சொல்லும்போது,

1978 மார்ச் 31]

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

“இச்சூழ்நிலைகளில் ஒவ்வொரு அரசியல் கைதியும் சிறைச்சாலைக்குள் அனுமதிக்கப்பட்டதும் வாய்ப்புக் கிட்டியவுடன் அவர்களைச் சிறை அதிகாரிகள் கடுமையாகவும் ஈவுதிரக்கமின்றியும் அடிப்பதை வழக்கமான ஒரு வொள்ளகையாகவே வைத்திருந்தனர் என்று நான் நிச்சயமாகக் கருதுகிறேன்”.

அடுத்து, ராஜினுமா கடிதங்கள் பெறப்பட்ட விதத்தைப்பற்றி நீதிபதி அவர்கள் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

“எனவே சிறை அதிகாரிகள் அரசியல் கைதிகளை அவரவரது கட்சி களிலிருந்து விலக இராஜினுமாத் கடிதங்களைக் கொடுக்கும்படி வற்புறுத்தி யுள்ளனர் என்ற முடிவிற்கு நான் வருகிறேன்”.

சிறையில் மிகாக் கைதிகளாக இருந்த எங்களுக்கு எப்படிப்பட்ட மரியாதை கொடுக்கப்பட்டது என்பதைச் சொல்லும்போது, நீதிபதி அவர்கள் மறைந்த திரு. சிட்டிபாபு அவர்களின் டைரியிலிருந்து ஒரு குறிப்பை எடுத்து குறிப்பிட்டு விட்டுச் சொல்லுகிறார்கள்—

“நான் செத்தவன் போல் கிழே விழுந்தேன். அடிகள் வாங்கிய எனையோர் அறைக்குள் அனுப்பப்பட்டனர். என்னால் எழுந்திருக்க முடிய வில்லை. என்னைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்த வார்டர்களும் மற்றவர்களும் என்னை எழுந்திருக்குமாறு கேட்டு “எழுந்திருடா கழுதை” “பாவலா செய்கிறாயா” என்று கூறினர்.

இதைக் குறிப்பிட்டுவிட்டு, திரு. என். எஸ். சம்பந்தம் அவர்கள் கொடுத்த அவருடைய வாக்குமூலத்தில் இருந்த ஒரு பகுதியையும் எடுத்து ஜெயிலர் எப்படிப் பேசினார் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

“அடுத்த நாள் ஜெயிலர் திரு. கையூம் வார்டர்கள் புடைசூழ வந்து எங்களைப் பார்த்தார். என்னால் தரையில் உட்கார முடியவில்லை. ஆதலால் நான் தண்ணைமேல் உட்கார்ந்திருந்தேன். திரு. கையூம் “நீ மட்டும் என்னடா மேலே, இறங்கி கிழே உட்காரடா கழுதை” என்று கூறி என்னை இறங்கும்படி கூறினர். நான் எனது நண்பர்களின் உதவியுடன் கிழே உட்கார முயற்சி செய்தேன். திரு. வீரமணி என்ற வருந்தத்தக்க நிலைமையை விளக்கி, என்னால் தரையில் உட்கார முடியாது என்பதையும் விளக்கிக் கூறினர். அதன் பிறகு திரு. கையூம் என்னைப் பார்த்து “மேலேயே உட்காருடா, கழுதை என்று கூறினர்”. இப்படி சிறை அதிகாரிகள்

[திரு. ஆற்காடு தா. வீராசாமி]

[1978 மார்ச் 31]

(முற்பகல் 11-50)

முரியாதைக் குறைவாக நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஸ்டூடென்ட்ஸ் மட்டும் அப்படி நடக்கவில்லை, அதிகாரிகளும் கூட அப்படி நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்காகத்தான் நான் இங்கே அதைச் சுட்டிக்காட்டிக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதுபோல அரசு என்ன தவறு செய்தது? 123வது பக்கத்திலே சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் படித்துக் கொண்டே போனால், இங்கு நேரம் இருக்காது. ஒரு இடத்தில், திரு. டேவிட் என்பவர் ஒருவர், அவர் தன்னந்தனியாக இருப்பவர், அவர்கள் குடும்பத்திற்கு உதவித் தொகை தாராளமாக என்று கேட்டார்கள். அந்த மனு அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு, பேரலீஸ் இலாகாவிலுடைய எங்குயரிக்கு அனுப்பப்பட்டு, எங்கெல்லாமோ அதைப் பற்றி விசாரிக்கிறார்கள். அதை விசாரித்து விட்டு, பேரலீஸ் தரப்பினர் இந்த டேவிட் என்பவருக்கு எந்த உதவித் தொகையும் கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லி, ஏதோ காரணத்தை வைத்து நிராகரிக்கிறார்கள். அதைப் பற்றியும் நீதிபதி இஸ்மாயில் அவர்கள் விசாரித்திருக்கிறார்கள். அங்கே இருக்கின்ற அதிகாரிகளிடத்திலேயிருந்து விவரம் கேட்டிருக்கிறார்கள். அவருக்கு கோப்புக் களம் வருகின்றன. அதற்குப் பின்னால் அங்கே நடைபெற்றது என்ன என்பது பற்றி மாண்புமிகு அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அவசரகாலச் சட்டத்தின்கீழ் நிர்வாக இயந்திரம் எவ்வளவு கேவலமாக நடந்திருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக் காட்டிக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஒரு தடுப்புக் காவல் கைதியின் குடும்பத்திற்கு உதவித்தொகை கேட்டதற்கு என்ன பதில் சொல்லியிருக்கிறார்கள்? அந்தக் குடும்பத்திற்கு நிதி கொடுக்க வேண்டிய நிலை இல்லை என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். தடுப்புக் காவல் கைதியாக உள்ள திரு. டேவிட் அவர்களுடைய குடும்பத்தின் நிதி நிலைமை நன்றாக இருக்கின்றது; அவர்களுடைய பெற்றோர்கள், அரசிடம் எந்த உதவியையும் பெற விரும்பவில்லை, அவருடைய தகப்பனுக்கு அவரது தொழில் மூலம் போதிய வருமானம் கிடைக்கிறது; அவர்களுக்குக் குடும்ப உதவித் தொகை கொடுக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று அந்த அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதைப்பற்றி நீதிபதி இஸ்மாயில் அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்? நான் இதைப்பற்றி விசாரித்தேன். ஆதாரங்கள் கிடைத்தன. அதை வைத்துச் சொல்கிறேன். “திரு. E. H. 3. டேவிட்டின் தாய் 1974 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 17ம் தேதி அன்று இறந்தார். அவரது தந்தை 1944 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 12ம் தேதி அன்று இறந்தார். எனவே திரு. E. H. B. டேவிட்டின் பெற்றோர் அரசிடமிருந்து எந்தவித உதவித் தொகையையும் பெற விரும்பவில்லை என்பது குறித்தும் திரு. E. H. B. டேவிட் தகப்பனுக்கு அவரது

1978 மார்ச் 31]

[திரு. ஆற்காடு நா. விராசாமி]

தொழில் மூலம் போதிய வருமானம் கிடைக்கிறது என்பது குறித்தும் வினா எழுந்ததற்கான வாய்ப்பில்லை” என்று சொல்லிவிட்டு மேலும் சொல்கிறார். “அவருடைய தகப்பனார் காலஞ்சென்ற டாக்டர் ஐ. டேவிட் என்று பல இடங்களில் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதே ஆகும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். டேவிட் அவர் பெயரை எழுதும்போது அவருடைய தகப்பனருடைய பெயரைக் குறிப்பிடும்போது, மிசா உத்தரவிலேயே லேட் என்று போட்டிருக்கிறார்கள். முன்பே இறந்துவிட்ட ஒருவரைத் தேடிக்கொண்டு போனதுபோலவும், அவருக்கு உதவித் தொகை வேண்டாம் என்பது போலவும் எழுதியிருக்கிறார்கள். இப்படி உண்மைக்குப் புறம்புப்பானவைகள் எல்லாம் நடந்திருக்கின்றன. அருவறுக்கத்தக்க நடவடிக்கைகள் எல்லாம் அவசர காலச் சட்ட காலத்திலே எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். துணைத் தலைவரவர்களே, எனக்கு இருக்கின்ற மகிழ்ச்சியெல்லாம், இவ்வளவு திட்டங்களைத் தீட்டியிருக்கின்ற அரசு, ஏதோ ஒரு நல்ல எண்ணத்தின் அடிப்படையிலே செயல்படுகிறது. ஏனென்றால், சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் நல்ல உணர்வுகளைப் பெற்றவர்கள். நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்களையும் சேர்த்துக் கொள்கிறேன். இந்த விஷயத்தினை ஒதுக்கிவிடத் தயாராக இல்லை. முடிவு எடுத்துவிட்டார்கள். இது நடந்தது உண்மை. அடுத்து, நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம் என்பதுதான் பிரச்சினை. அதற்காகத்தான் இந்த அவையிலும் விவாதம் நடந்திருக்கிறது. நான் அவர்களைப் பழி தீர்க்கவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. அந்த எண்ணம் எனக்குக் கிடையாது. உடனடியாக சஸ்பென்ட் செய்யுங்கள், தக்க தண்டனை கொடுங்கள் என்று கேட்கமாட்டேன். திரு. சிட்டிபாபு அவர்கள் இறந்ததற்குக் காரணம் இதுவாகத்தான் இருக்கும் என்று நீதிபதி இஸ்மாயில் அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டதற்குப் பின்னாலே, நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். சிறைச்சாலையில் இப்படியெல்லாம் நடந்ததன் காரணமாக ஒரு கொலை விழுந்திருக்கிறது. இதற்குக் காரணம், அதிகாரிகள் கையூடாக இருந்தாலும் சரி, வித்தியாசாகருமாக இருந்தாலும் சரி, இதையெல்லாம் கண்டுகொள்ளாமல் இருந்த கமிஷனர் திரு. பரமகுருவாக இருந்தாலும் சரி, அது அதிகாரி திரு. கிருஷ்ணசாமியாக இருந்தாலும் சரி, யாராக இருந்தாலும், அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எடுத்த வடனை சஸ்பென்ட் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்கவில்லை. தயவு செய்து முதல் கட்டமாக ‘சஸ்பென்ட்’ செய்ய வேண்டும். இரண்டாவது கட்டமாக டிப்பார்ட்மெண்டல் என்குயரி நடத்த வேண்டும். அந்த டிப்பார்ட்மெண்டல் என்குயரிக்குப் பின்னர் ‘டிஸ்மிஸ்’ செய்ய வேண்டும். டிப்பார்ட்மெண்டல் என்குயரிக்குப் பிறகு டிஸ்மிஸ் செய்த பின்னர், அவர்கள் மீது கிரிமினல் வழக்குப் போடுங்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

[திரு. ஆழகாடு நா. விராசாமி]

[1978 மார்ச் 31]

சிறைச் சீர்திருத்தம்பற்றி இங்கே சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்கு சட்ட அமைச்சர் அவர்களும் ஒரு குழுவை அமைத்திருக்கிறார்கள். அந்தக் குழு பணியாற்றும்போது, நீதிபதி இஸ்மாயில் அவர்கள் சொன்ன கருத்துகளை மனதில் கொண்டு, நன்கு பரிசீலனை செய்து இந்த நாட்டிலே எதிர்காலத்திலே சிறைச்சாலைக்கு யார் போதாலும் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டும் என்ற அளவிற்குச் சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய வேண்டும். மனிதனை மனிதனாக நடத்தும் உணர்வு இருக்க வேண்டும்.. அவர்களை இந்த நாட்டுக் குடிமகனாக நடத்த வேண்டும் என்ற உணர்வுடன் எதிர்காலத்திலே சிறைச் சாலைகள் இயங்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதற்குரிய முறையிலே இந்த அரசாங்கம் நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. விராசாமி அவர்களுக்கு அதிகமான நேரம் கொடுத்ததற்கான காரணத்தை ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறேன். மேலும் இப்போது 7 பேர்கள் பேச வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். நாம் பகல் 3 மணிக்குக் கூட வேண்டும். சரியாக இன்னும் 1½ மணி நேரம்தான் இருக்கிறது. பேச விரும்புகின்றவர்கள் சுருக்கமாகப் பேச வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த இஸ்மாயில் கமிஷனிடைய அறிக்கையின் மீது நானும் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அவசரச் சட்ட காலத்திலே பல்வேறு ஜனநாயக சக்திகள் எல்லாம், தலைவர்கள் எல்லாம் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். நாடு முழுவதும் ஜனநாயகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அதையே கொள்கையாகக் கொண்ட அரசியல் கட்சிகளுடைய தலைவர்கள் எல்லாம் கைது செய்யப்பட்டு, அவர்கள் துன்புறுத்தப்பட்டதாக இப்போது வெளிவருகின்ற செய்திகளை எல்லாம் நாம் அறிந்திருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட செய்திகளிலே தமிழ் நாட்டிலே சிறைச்சாலையிலே நடந்த கொடுமைகளைப்பற்றி விசாரனை செய்து, அதிலே தீர்ப்பளிக்கப்பட்டு, இஸ்மாயில் கமிஷனிடைய அறிக்கையை இன்று நமக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். வெள்ளைக் காரர்கள் காலத்திலே, 1919 லே அடக்குமுறைக்காக, நம்முடைய தலைவர்கள் எல்லாம் விடுதலைப் போராட்டத்திலே இறங்கிய நேரத்திலே, ரௌலட் சட்டம் என்று கொண்டுவந்தார்கள். அந்த ரௌலட் சட்டத்தைப்பற்றி, அந்தச் சட்டத்தினுடைய கொடுமையைப் பற்றியெல்லாம், நல்ல தேசிய உணர்வு படைத்த அந்தனே பேர்களுக்கும் நன்றாகத் தெரியும். 60 வருடங்களுக்கு

1978 மார்ச் 31] [திரு. ஓய் வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்]

முன்னர் ரௌலட் சட்டம் போட்டதும் துணைத் தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும். அந்தக் காலத்தைப்பற்றி தலைவர் அவர்களே அறிந்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அவரோட அனுபவித்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அவருக்குக் கொஞ்சமாவது தெரிந்திருக்கும். அந்தச் சட்டத்தினால், நம் தலைவர்கள் எல்லாம், விடுதலைக்காகப் போராடியவர்கள், ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் உயிர்களை இழந்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு 60 வருடங்களுக்குப் பின்னர், அதற்கு மேலே ஒரு படி இன்னும் அதிகமான அளவிலே கொடுமான சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். நாம் எவ்வளவு குறைபாடுகளைக் கூறினோமோ அதற்கும் மேலாக அதிகாரத்தை வைத்து நம்மையே அடக்குவதற்கு என்று சட்டம் கொண்டுவந்தார்கள். அதுதான் இந்த மசா சட்டம். எம்ர்ஜென்ஸி நாட்டிலே பிரகடனம் செய்யப்பட்டதன் காரணமாக இது பிரயோகிக்கப்பட்டது. ஜூன் மாதம்

(நண்பகல் 12-00)

தெருக்கடி நிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட பிறகு, எவ்வளவு தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள் என்பது தெரியவில்லை; அவர்கள் பெயர் தெரியவில்லை; அவர்கள் எந்த இடத்தில் இருக்கிறார்கள் என்பது எல்லாம் தெரியவில்லை. அவர்களுடைய பராமரிப்புக்கூட நமக்குத் தெரியவில்லை. எல்லோரும் அமைதியாக இருக்கிறார்கள் என்று நாம் நினைத்தோம். எல்லாப் பகுதிகளிலும் அமைதி இருக்கிறது என்று ஒரு பகுதியினர் மட்டும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதன் காரணம் நமக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு பகுதியில் நடப்பது இன்னொரு பகுதிக்குத் தெரியக்கூடாது. அதுதான் அந்தச் சட்டத்தின் நோக்கம். அப்படிப்பட்ட கடுமையான சட்டத்தை, தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் இங்கே இருக்கிறவர்கள் ஆதரித்துக்கூட இருப்பார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். பலர் மனப்பூர்வமாக ஆதரித்தாலும், அதைப்பற்றி வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரைக்கும், இங்கே இருந்த சர்க்காரைக் கலைத்தார்கள்.

சர்க்காரைக் கலைத்து அதிலுள்ள முக்கியஸ்தர்களை யெல்லாம் கைது செய்தார்கள். அவர்களோடு தில்லாமல் பாக்கியுள்ள ஸ்தாபன காங்கிரஸைச் சேர்ந்தவர்கள், ஆர்.எஸ்.எஸ்., ஜனசங்கம், மார்க்ஸிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்காரர்கள் போன்றவர்களைக் கைது செய்ததோடு, அவர்களை கொடுமைப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். பின்னால் இந்த கமிஷன் விசாரணை நடந்தது. எப்படிச் சொடுமைப்படுத்தப்பட்டார்கள் என்பதைப்பற்றி விசாரணைக் கமிஷனின் அறிக்கையில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 31 ஆம் தேதி சர்க்கார் கலைக்கப்பட்டு கைது செய்யும்போது, திருச்சியில் என்னுடைய கட்சி மாநாடு நடந்து முடிந்த நேரம். அப்போது நாங்கள் தெருத் தெருவாகக் கொடி

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்] [1978 மார்ச் 31]

ஏற்றியிருக்கிறோம். காலையில் மூன்று தடவை கொடி ஏற்றியிருக்கிறோம். அப்போது ஒரு வேன், பின்னால் வந்தது. அதிலே போலீசார் இருந்தார்கள். அந்தப் போலீசைப் பார்த்தால், அவர்கள் நம் போலீசாகத் தெரியவில்லை. அவர்களெல்லாம் வடக்கேயிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட போலீசாகத் தெரிந்தது. எங்களுக்குப் பக்கத்திலே 4, 5 பேர் 'உ' கடையில் 'உ' குடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் போலீஸ் வேனிப் பார்த்தால், எங்களுக்குச் சந்தேகமாக இருந்தது. அந்தப் போலீஸ் வேனில் அந்தக் கடையில் 'உ' குடித்துக்கொண்டிருந்த 4, 5 பேரைத் தூக்கி எறிந்தார்கள். தூக்கித் தூக்கிப் போட்டார்கள் அந்த வேனில். அவர்கள் மனிதாபிமானத்தோடு நடந்ததாகத் தெரியவில்லை. இப்படித் தூக்கிப் போடுவதை, நாம் ஒரு அரசியல்வாதியாக இருப்பதால், பார்க்கக்கூடாது என்ற முறையில் அதைக் கவனித்துவிட்டுப் போய்விட்டோம்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கமிஷன் அறிக்கையைப்பற்றிப் பேசுகிறார் அல்லது எம்ஜிஐன்மீது எழுப்பப்பற்றிப் பேசுகிறார்?

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இது கொஞ்சம் உணர்ச்சி சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். கொஞ்சம் நிதனிலக்கு வழங்க வேண்டும். அரசாங்கத்திற்கு பரிகாரத்திற்கு வழி சொல்லுகள்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : இதுமாதிரி பல இடங்களில் நடந்திருக்கிறது. இப்படி சாமானிய மனிதர்களைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு போனார்கள். இது சம்பந்தமாக டி.எஸ்.பி. ஒருவர் எங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போய், "பெரம்பலூர் எம்.எல்.ஏ.வை அவர் ஒரு ரூமில் இருக்கும் போது உதைத்துக்கொண்டு போகிறார்கள், துன்புறுத்திக் கொண்டு போகிறார்கள்" என்று எங்களை மிரட்டுகிற அளவில் ஜாக்கிரதையாகப் போங்கள் என்று சொன்னார்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : இதெல்லாம் அறிக்கையின் இருக்கிறதா?

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : இல்லை. ஆனால் கைது செய்யப்படும் போது, துன்புறுத்தப்பட்டார்கள் என்று சொல்லுகிறேன். பலவிதமான உதார்த்தவு கொடுத்து கைது செய்தார்கள். ஆனால் அவர்களெல்லாம் நம் கொடுமைகள் புரிந்தபோது, யாரும் இதைக் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. நாட்டுப் போலீஸ்காரர்கள் அல்ல, வட நாட்டுப் போலீஸ்காரர்கள். இதற்கு

1978 மார்ச் 31] [திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீட்சிதர்]

மாப்பிரஸஸ் கலகம் நடந்த உடனே வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் எல்லோரும் கைது செய்யப்பட்டார்கள். சோர்னாபூரிவிருந்து ஒரு கூட்ஸ் வண்டியில் போட்டுக் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் தண்ணீர், தண்ணிர் என்று கேட்டார்கள். வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் இப்படி இம்சை நடந்தது. கூட்ஸ் வாகனில் அடைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அதிலே காற்றுக்கூட வராது. ஈரோட்டில் வந்து தண்ணீர் கேட்டவுடன் திறந்தார்கள். அப்போது பாதிப் பேர் பிணமாக விழுந்தார்கள். 10 பேரை அடைக்கக்கூடிய இடத்தில் 200 பேரை அடைத்தார்கள். இதையெல்லாம் சொல்லும்போது, நமக்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. உணவு கொடுத்ததைப்பற்றிக் கமிஷன் அறிக்கையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். வேப்பெண்ணெயைச் சில பேர் மருந்துக்காகக்கூடச் சாப்பிடுகிறார்கள். சிறுநீர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்கு மேலே உணவில் மண் எல்லாம் போட்டிருக்கிறார்கள். சுதந்திரப் போராட்டத்தின்போது சுப்பிரமணிய சிவாவுக்கு குஷ்டரோகியினுடைய சிறுநீரைக் கொடுத்தார்கள் என்றும், அப்படிக் கொடுத்தால் அவருக்கும் குஷ்டம் வரும் என்ற நினைப்பில் செய்தார்கள் என்றும் நாம் சுதந்திரப் போராட்ட வரலாற்றை வாசிக்கும்போது தெரிகிறது. குஷ்டரோகிகளின் சிறுநீரைக் கொடுத்தார்களோ என்னவோ நமக்குத் தெரியாது. வீட்டிலே இருக்கும்போது பசி தெரியாது. ஆனால் ஜெயிலில் இருக்கும்போது, பசி தெரியும். இவர்களையெல்லாம் இப்படிக் கொடுமைப்படுத்தினால், தானாகவே எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, வெளியில் போய் வடுவார்கள் என்ற நினைப்பில் அப்படி அதிகாரிகள் செய்திருப்பார்கள். மூன்னூலெல்லாம் கைது செய்து அந்தமாலுக்குக் கொண்டு போவார்கள். அப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை சிப்பாய்க் கலகத்தின்போது பார்த்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மரண தண்டனை, ஆயுள் தண்டனை என்று கொடுத்திருப்பார்கள். ஆயுள் தண்டனை 14 வருடங்களுக்குக் கொடுத்திருப்பார்கள். அவை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைக்கப்படும், யாராவது பிறந்த நாள், செத்த நாள் வந்தால், அவை குறைக்கப்படும். 12 வருடமாகக் குறைக்கப்படும். இப்போது எந்தவிதக் கணக்கும் கிடையாது. இப்போது இந்தக் கைதிகள் போகும்போது, கணக்கே கிடையாது.

(பிற்பகல் 12-10)

மற்ற கைதிகளுக்கும், மிசா கைதிகளுக்கும் வித்தியாசம் இருந்தது. 3 மாதம், 6 மாதம், 1 வருஷம் என்று தண்டனை விதிக்கப்பட்டு, அவர்கள் வந்திருந்தார்கள். மிசா கைதிகளுக்கு என்ன தண்டனை என்பது தெரியாது. நாட்டுக்குத் தெரிந்தால்தானே அவர்களுக்குத் தெரியும். யார் கைது செய்யப் படுகிறார்கள் என்பதே நமக்குத் தெரியவில்லை. கைதிகளைப் பற்றியே தெரியாத தால் உணவு எப்படிக் கொடுத்தார்கள் என்பதும் தெரியவில்லை. அவர்கள்

[திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்] [1978 மார்ச் 31]

எப்படிக் கஷ்டப்பட்டிருப்பார்கள், பாருங்கள். மாடு நம்மை முட்டி விடுகிற தென்றால்கூட, அதற்குத் தவிடு, வைக்கோல் போட்டுப் பராமரிக்கிறோம். அதற்குத் தண்டனை கொடுக்கவில்லை. மிருகத்தைக்கூட நல்லபடியாக நடத்துகிறோம். தமிழ் நாட்டிலே இந்த நிலைமைகள் இருந்தன என்றால், நாட்டிலே ஜனநாயகம் நிற்முமா? பெரிய அரசியல்வாதிகள் பிறந்திருக்கிறார்கள், பெரிய அரசியல்வாதிகளாக இருந்தோமென்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். இப்போது இருக்கிறவர்கள் பெரிய அரசியல்வாதிகள் இல்லையா? அவர்கள் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் இல்லையா? இப்போது சொல்கிறோம், எவ்வளவு பெரிய மனிதர்கள்; எவ்வளவு பெரிய குடும்பங்களில் பிறந்தவர்கள் என்று. அவர்களைக் கைது செய்யலாமா என்று பேசுகிறோம். இந்த வாய் எதை வேண்டுமானாலும் பேசும். மொசார்ஜி தேசாம், அசோக் மேந்தா, போன்றவர்களை ஒன்றும் பண்ணவில்லை. கருணாநிதியை ஒன்றும் பண்ணவில்லை. அவர் பிள்ளையைக் கொடுமை பண்ணினார்கள். அவர் முதலமைச்சராக இல்லையா? நான்குட விலைவாசிப் போராட்டம், விவசாயிகள் போராட்டம் போன்றவற்றின்போது, சிறைச்சாலைக்குப் போயிருக்கிறேன். அனைத்தும் ஒழுங்காக நடந்ததா? உங்களுக்கு ஜெயிலில் சாப்பாடு போடவில்லை. அது தற்செயலாக நேர்ந்திருக்கும். சாப்பாட்டில் நிறைய ஈக்கள் இருக்கும். கடுகைத் தாளித்துக் கொட்டியிருக்கிறீர்களா, சுயைத் தாளித்துக் கொட்டியிருக்கிறீர்களா என்று கேட்பேன். தனிப்பட்ட முறையில் ஏதாவது தவறுகள் நடக்கும். பச்சை விறகை வெட்டி சமையல் பண்ணச் சொல்லுவார்கள். அந்தமாதிரிச் சம்பவங்கள் நடக்கும். ஆனால் மீசா கைதிகள் சரியான முறையில் நடத்தப்படவில்லை. அன்றைக்கு கவர்னருடைய ஆட்சி. அவர் திரும்பிப் பார்த்தால் போச்சு. பேசினால், பேசுபவரையும் ஜெயிலில் போடும் நிலைமை இருந்தது. கட்சியை விட்டு விலகுகிறோமென்று எழுதிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படிச் செய்தால் வெளியே விட்டு விடுகிறோமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். துன்புறுத்தி அச்சுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கையெழுத்துப் போடுங்கள், வெளியில் ஜாலியாக இருக்கலாமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதெல்லாம் ஜனநாயகத்திற்குச் சாவுமணி. ஜனநாயகக் கொள்கைக்கு அடிப்படையிலேயே விரோதமானது. அப்படி ஒவ்வொருவரிடமும் கையெழுத்து வாங்க முயற்சித்திருக்கிறார்கள். திருச்சியிலே பெரிய கூட்டம் நடைபெற்றது. அதிலே திரு. ஜெபமணி அவர்கள், எப்படியெல்லாம் சிறைச்சாலையிலே அடித்தார்கள் என்பதுபற்றிப் பேசினார்கள். நானும், திருமதி ரமணிபாய், திலகவதி, கயிலைமன்னன், மாணவர் தலைவன் நேதாஜி போன்றவர்கள் பட்ட அடிகள் கணக்கில்லை என்று சொன்னார்கள். மணல் வெட்டுவது உங்களைப் புதைக்க என்று சொல்லுவார்கள். இப்படியெல்லாம் சிறைச்சாலையில் பேசப்பட்டது, அச்சுறுத்தப்பட்டது. கமிஷனுடைய அறிக்கையிலே தீர்க்கமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

1978 மார்ச் 31] [திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்]

ஆனால் கமிஷனுடைய அறிக்கை தாமதமாக வருவதற்குக் காரணம் என்ன? செப்டம்பர் மாதத்திலேயே கமிஷன் அறிக்கை கொடுத்துவிட்டது. இரண்டு, மூன்று மாநிலங்களில் அண்மையில் தேர்தல் நடந்தது. முன்னாலேயே இந்த அறிக்கையைக் கொடுத்திருந்தால், உதவியாக இருந்திருக்கும். அவர் அறிக்கை கொடுத்துவிட்டார். உடனே அவையிலே வைத்துப் பேசியிருக்கலாம். கர்நாடகத்தில் தேர்தல் நடந்தது, ஆந்திரத்தில் தேர்தல் நடந்தது, மற்றும் 6, 7 மாநிலங்களில் தேர்தல்கள் நடந்தன. இங்கே இப்படிப்பட்ட கொடுமைகள் நடந்திருக்கின்றன. * * * நம்முடைய சர்க்கார் அப்படிச் செய்திருக்காது. வேறு காரணங்கள் இருக்கலாம், ஆனால் எதிர்க்கட்சிகள் இதுதான் காரணமாக இருக்குமென்று சந்தேகிக்கலாம். ஏதோ ஒரு கட்சிக்கு இதைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம், அதற்காகத் தாமதப்படுத்தியிருக்கலாம் என்று சந்தேகிக்கலாம்

மாண்புமிகு திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, மெத்தப் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தத் தீர்ப்பின் நகல் இங்கே வைக்கப்படுவதற்குத் தாமதமானதற்குக் காரணத்தை அமைச்சரவர்கள் சொல்வார்கள். ஆனால் எதற்கோ பயன்படுத்த, எப்படியோ பயன்படுத்த தாமதப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பது போன்ற சந்தேகத்தை இங்கே வந்து பதிவேட்டில் ஏற்றிக்கொள்ள வேண்டுமா? அது மட்டுமல்ல. தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது குறித்து குறிப்பேட்டிலிருந்து திரு. விராசாமி அவர்கள் படித்து, அது பற்றி எப்படி விளக்கம் கொடுத்தார்களோ அப்படிச் செய்வதுதான் நியாயமாக இருக்கும். அப்படியும் இருக்கலாம், இப்படியும் இருக்கலாம் என்று தீர்ப்பிற்கு அப்பாலும், தங்களுடைய கருத்துக்களைச் சேர்த்து வெளியிடுவது மேலவைக்கு இருக்கக்கூடிய தகுதிக்கு, அதனுடைய தரத்திற்குப் பொருந்துமா என்று சந்தேகப்படுகிறேன். தீர்ப்பைப் பற்றிய கருத்துக்களை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். அகில் குறுக்கிடவில்லை. குறிப்பிலே கூறப்படாத, அவர்கள் கேள்விப்படுவதாக, சந்தேகப்படுவதாக இருக்கும் பிரச்சினைகளைப் பேச ஆரம்பித்தால், ஒவ்வொருவரும் பதில் சொல்ல வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளாக்கப்படுவோம். அது சரியானது தாளு என்பதைத் தலைவரவர்களே சிந்தித்து, முடிவெடுக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினரவர்கள் அறிக்கையைப் பற்றிப் பேசுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர் : எங்களைப்போல் எதிர்க் கட்சியிலே உட்கார்ந்துகொண்டு பேசும்போது, சந்தேகத்திற்கு இடமிருந்தால் சொல்லித் தான் ஆக வேண்டும். அதுதான் ஜனநாயகம்.

* தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

[1978 மார்ச் 31]

மாண்புமிகு திரு எம். ஜி. இராமச்சந்திரன்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, சந்தேகத்தைச் சொல்வது என்பது இங்கே நியாயத்தானா? ஏதாவது சொல்வதாக இருந்தால், ஆதாரத்தோடு சொல்ல வேண்டுமென்பது மரபு. இந்த அவையிலே என்னேவிட அதிக அனுபவம் பெற்ற மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் சந்தேகம் இருந்தால், சொல்லித்தான் தீர வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்குத்தான் கேள்வி நேரம் இருக்கிறது. சந்தேகங்களைக் கேள்விகளாகக் கேட்டு, விவரம் தெரிந்துகொள்ளலாம். அதற்குப் பிறகும், நீங்கள் இதைப்பற்றிப் பேசும்போது சந்தேகத்தை வெளியிட்டால், இதற்கு முடிவு இருக்குமா என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: சந்தேகத்திற்கேற்ற விளக்கங்களை இனிமேல்தான் அமைச்சரவர்கள் கொடுக்கப் போகிறார்கள். அமைச்சரவர்கள் பதில் சொல்லும்போது, காரணம் சொல்லுவார்கள். காலதாமதத்திற்குக் காரணம் சொல்லிவிட்டால் . . .

மாண்புமிகு திரு எம். ஜி. இராமச்சந்திரன்: தலைவரவர்களே, நான் அடிக்கடி குறுக்கிடுவதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். சந்தேகத்தைக் கேள்வியாக வைத்து சில கருத்துக்களைச் சொல்வது சரியா? எல்லாக் கருத்துக்களையும் சொல்லக்கூடாதென்று குறுக்கிடவில்லை. இது என் தாமதமாயிற்று, என்ன காரணமென்று கேட்பது அவருடைய உரிமை. அதை மதிக்கிறேன். இதனால் தான் அப்படி ஆயிற்று என்று கேட்பது சரிதானா? அது பத்திரிகையில் வருவது நியாயமாக இருக்குமா என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் சந்தேகம் என்று பேச ஆரம்பித்தால், நாம் நினைக்கும் அளவுக்கு அந்தத் தகுதியைக் காப்பாற்றுவதாக அமையாதென்ற பயம் இருக்கிறதென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: முதலமைச்சரவர்களே சந்தேகத்தை மறுத்துவிட்டதால், நீங்கள் மேலே பேசலாம்.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: என்னுடைய கருத்துக்களை நான் சொன்னேன். அதற்கு முதலமைச்சரவர்கள் பதில் சொல்லிவிட்டார்கள். இந்தப் பிரச்சினையை இதோடு விட்டுவிடுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு எம். ஜி. இராமச்சந்திரன்: துணைத் தலைவரவர்களே, நான் பேச ஆரம்பித்ததற்குக் காரணம், கொண்டு வந்த எண்ணத்தை இங்கே வெளியிட்டதன் காரணம், அது குறிப்பேட்டில் இருக்கக்கூடாதென்பதற்காகத் தான். இந்த அரசைப்பற்றிச் சந்தேகக் கண்ணோடு பார்த்து, அதனால் அப்படி இருக்குமோ என்று நினைத்துப் பேசுவது பத்திரிகையில் வருவதும், அதைப்

1978 மார்ச் 31] [திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன்]

பற்றி மக்கள் சந்தேகப்படுவதும் உண்மைக்கு மாறாக ஒன்றைத் தெரிவித்து, பிறகு அது விளம்பரப்படுத்தப்பட்டு, பதில் சொல்வதற்குக் கட்டாயம் ஏற்படுமென்பதற்காகச் சொன்னேன். குறிப்பை வைக்க ஏன் தாமதமாயிற்று என்பதற்கு அமைச்சரவை பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நோக்கத்திற்காக, இந்தக் காரணத்திற்காக செய்திருப்பார்களென்று சொல்லப் படவேண்டுமா? அது குறிப்பேட்டில் இருக்க வேண்டுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

(பிற்பகல் 12-20)

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: தலைவர் அவர்களே, அவைக் குறிப்பில் இருக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தவில்லை, வற்புறுத்தப் போவது மில்லை. 4 மாதங்களாகக் கால தாமதம் ஆகியிருக்கிறது.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: மாண்புமிகு உறுப்பினருடைய அனுமதியோடு அந்தப் பகுதி அகற்றப்படுகிறது.

திரு. ஓய். வெங்கடேஸ்வர தீக்ஷிதர்: ஆகவே இந்த இஸ்மாயில் கமிஷனுடைய அறிக்கையில் உள்ள கருத்துக்களைப் பரிசீலனை செய்து, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வீராசாமி அவர்கள் சொல்வதைப்போல, மறுபடியும் இப்படி நடக்காமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஜனநாயக ஆட்சியில் அரசியல் கைதிகளை இதுமாதிரி நடத்துவது நல்லதல்ல. அதற்குக் காரணகர்த்தாவாக இருந்த ஆபீசர்களுக்கு ஒருவிதமான படிப்பிணையைக் கொடுக்க வேண்டும், பெரிய தண்டனை தேவையில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு நான் விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்: மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, சென்னை மத்திய சிறைச்சாலையில், 1976 ஆம் ஆண்டு முதல் 1977 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதத்திற்குள் இடைப்பட்ட கால அளவில் கைதிகளைக் கொடுமைப்படுத்தியதாகவும், அடித்ததாகவும் உள்ள நிலைமைகளைக் கண்டறிவ நியமிக்கப் பட்ட நீதிபதி இஸ்மாயில் கமிஷன் விசாரணை அறிக்கையின் மீது இங்கே விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இது குறித்துப் பேச எனக்கும் அனுமதி அளித்ததற்காக நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. வீராசாமிபுயம், திரு. தீக்ஷிதரும் சில கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதுவும் குறிப்பாக திரு. வீராசாமி அவர்கள், இதிலே பார்த்திக்கப்பட்டவர் என்பது இந்த அறிக்கையை முழுக்கப் படிப்பவர்களுக்கு மிக நன்றாகத் தெரிகிறது. அவசர காலச் சட்டம் இருந்த

[திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்]

[1978 மார்ச் 31]

நிலைமையில்தான் இது போன்ற கொடுமைகள், சித்திரவதைகள், அநீதிகள் இழைக்கப்பட்டன என்று சொன்னார்கள். தமிழகத்திற்கு அவசர கால நிலை ஏன் வந்தது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

திரு. கோ. சி. மணி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இனிமேல் அவசர காலம் எதற்காக வந்தது, ஏன் வந்தது என்பதைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தால், நீண்ட நேரம் ஆகும். ஆகவே இந்த அறிக்கையை மட்டும் குறிப்பிட்டுப் பேசினால், நலமாக இருக்கும்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மணி அவர்கள் இதை முதலிலேயே தெரிவித்திருந்தால், நன்றாக இருந்திருக்கும். நான் முன்பே சொன்னேன், இது உணர்ச்சி வயப்பட்ட விஷயம். நெளிவு சுளிவுடன் விடுங்கள் என்று சொன்னேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. பாலசுப்ரமணியத்திற்குச் சொல்லுகிறேன், அவசர கால நிலைமையை விட்டு மேலே பேசலாம்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, “அவசர கால நிலைமைகளைப்பற்றிப் பேசாமல், எப்படி சிறைக் கொடுமைகளைப்பற்றிப் பேச முடியும்?” என்று திரு. மணி அவர்கள்தான் சொன்னார்கள். ஆகவேதான் நான் அப்படிச் சொல்லுகிறேன். அந்த நேரத்தில் இருந்த சூழ்நிலையின் காரணமாக அவசர காலச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது.

அன்றைக்குக் கொவை மாநாடு நடைபெற்றபோது, அந்த மாநாட்டிலே “திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக்கு ‘எக்ஸ்டென்ஷன்’ கொடுத்தால், கலைஞர் தமிழகத்தின் முதல்வராக இருப்பார், அப்படியில்லையென்றால் அவர் தமிழகத்தின் பிரதமராக இருப்பார்” என்று பேசினார்கள். * * *

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : திராவிட முன்னேற்றக் கழக மாநாட்டில், “எக்ஸ்டென்ஷன் கொடுக்காவிட்டால், கலைஞர் தமிழ்நாட்டின் பிரதமராக அறிவிக்கப்படுவார்” என்று யாருமே பேசவில்லை. அது மட்டுமல்ல, இந்திரா காந்தி பிரதமராக இருந்தவர். * * * என்று அவைக் குறிப்பிலே இருப்பது நல்லதல்ல. அப்படி இருந்திருந்தால், அது கண்டிக்கத்தக்கது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அப்படிப்பட்ட படங்களை வரவேற்கவில்லை. அப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தடுத்திருக்கிறது, நிச்சயமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கவில்லை என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

1978 மார்ச் 31]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் பேசிய * * * என்ற பகுதி நீக்கப்படுகிறது.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இது ஏற்கெனவே பத்திரிகையில் வந்ததுதான். அதற்குப் பின்னாலே 1976 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 31 ஆம் தேதி . . .

The HON. THIRU K. NARAYANASWAMY MUDALIYAR: Sir, the word used by the hon. Member * * * and the entire portion relating to that may be deleted from the proceedings.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினருக்குச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன், சில விஷயங்களை இங்கே சொல்லலாம், அதே விஷயங்களை வெளியே சொன்னால் உள்ளே போக வேண்டிய நிலை வரும். சில விஷயங்களை வெளியே சொல்லலாம். ஆனால் அதை இங்கே சொல்லுவது முறையல்ல. சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட அந்தப் பகுதியும் நீக்கப்படுகிறது.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : ஜனவரி 31 ஆம் தேதி திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சி டிஸ்ட்ரிக்ட் செய்யப்பட்டபோது, பல பேர் சிறை பிடிக்கப்பட்டார்கள். சென்னையில் மட்டுமல்ல, தமிழகத்திலே எல்லா இடங்களிலும் சிறை பிடித்திருக்கிறார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களை மட்டும் கைது செய்யவில்லை, பழைய காங்கிரஸ், மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட், ஆர்.எஸ்.எஸ். ஆகிய கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாம் கைது செய்யப்பட்டார்கள். சிறைக் கொடுமை நடந்தது என்று சொல்லும்போது, தமிழகத்திலே உள்ள எல்லாச் சிறைச்சாலைகளிலும் இந்தக் கொடுமைகள் நடந்தனவா என்பதையும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்த அறிக்கையின் வாயிலாக நாம் தெரிந்து கொள்ளுவது, இந்த அறிக்கை சென்னையில் மட்டும் நடந்திருக்கின்றன என்பதுதான். அது மட்டுமல்ல, இந்த அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிற 48 உறுதி மொழி பத்திரக் கடிதத்தில் 46 உறுதிமொழிப் பத்திரங்கள், ஜெயில் சூப்பிரண்டெண்டென்ட், ஜெயிலர், சப்-ஜெயிலர், வார்டர் ஆகியவர்களின் பேரில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதிலே முக்கியமாகக் கருதப்படுவது எக்சிபிட் பி-2—சிட்டிபாபுனினுடைய டயரி. அந்த டயரியைத்தான் நீதிபதி இஸ்மாயில் அவர்கள் குறிப்பிடும்போது, “உயிரோட்டமுள்ள எழுத்து பூர்வமான அறிக்கையாக இருக்கிறது” என்று அழகாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

*தலைவரின் ஆணைப்படி நீக்கப்பட்டது.

[திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்]

[1978 மார்ச் 31]

அந்த டயரிதான் இந்த விசாரணை அறிக்கையிலே முழுப் பங்கையும் ஏற்றிருக்கிறது என்பதை நாம் மறுத்துவிட முடியாது, மறந்து விடவும் முடியாது. சிட்டிபாபு அவர்கள் குறிப்பிட்டதிலிருந்து, அவசர நிலைமை வந்ததால் இதெல்லாம் நடந்ததா என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

1972 ஆம் ஆண்டிலே தமிழகத்திலே விவசாயிகள் போராட்டம் நடந்தது. அப்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருந்தது என்பது உங்களுக்கெல்லாம் தெரியும். ஒருநாள் திடீரென்று இரவு இரண்டு மணிக்கு நான் கைது செய்யப்பட்டு சேலம் சிறைச்சாலையில் வைக்கப்பட்டேன். இதை வேடிக்கையாக நான் சொல்லவில்லை. இங்கே பெரியவர்கள் எல்லாம் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். உண்மையாகவே வருத்தத்தோடு சொல்லுகிறேன். முதல் நாள் என்னைக் கைது செய்துவிட்டு, அடுத்த நாள் என்னுடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த 15 பேர்களைக் கைது செய்திருக்கிறார்கள். என்னுடைய அண்ணன் கிராம முன்சிப், அவரைக் கைது செய்வதற்கு ஆர்.டி.ஓ. விடம் பர்மிஷன் வாங்கவில்லை. அப்படியெல்லாம் கைது செய்து 500 பேர் இருக்கக்கூடிய இடத்திலே ஐந்தாயிரம் பேர்களை அடைத்தார்கள். அங்கே தண்ணீர்கூட கொடுக்கவில்லை. அப்போது நாங்கள் எல்லாம் ஜெயிலுக்குள்ளேயே ஊர்வலம் வந்தோம். ஜெயில் வார்டர் எங்களைக் கூப்பிட்டு, “இது வேறு உலகம், உங்கள் ஊர் என்று நினைக்காதீர்கள். இங்கே நீங்கள் ஊர்வலம் வந்தால், இங்குள்ள கான்விக்ட்கள் உதைப்பார்கள்” என்று சொன்னார்கள். உடனே வெளி கேட்டையும் பூட்டிவிட்டார்கள். அப்போது திடீரென்று இரண்டு பேர் ஓடி வந்தார்கள். அவர்களை என்னவென்று கேட்ட போது, நம்முடைய ஆட்களை கான்விக்ட்டுகள் அடித்துவிட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். இது சர்வசாதாரணமாக நடக்கிறது. ஜெயிலில் அடி, உதை என்பது சர்வ சாதாரணம். இப்படிச் சொல்லும்போது, அதற்கு நியாயம் கற்பிக்கிறேன் என்று கருத வேண்டாம்.

மாண்புமிகு திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் 1972 ஆம் ஆண்டு என்னென்ன துன்பங்கள் எல்லாம் நடந்தன என்பதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அதைப்பற்றி விசாரிக்க இங்கே ஒரு விசாரணைக் கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினரிடம் ஆதாரம் இருந்தால், அங்கே போய்ச் சொல்லலாம். இதை இங்கே சொல்லி வேறு கருத்தை மக்கள் மத்தியிலே தயவுசெய்து உருவாக்க வேண்டாம் என்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1978 மார்ச் 31]

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்: துணைத் தலைவர் அவர்களே, முதல்வர் அவர்கள் சொன்னதை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். அந்த அளவுக்குச் சிறைச் சாலைகள் சீர் கெட்டிருக்கின்றன. கிருஷ்ண ஹத்தி சிங் என்பவர் 1921 ஆம் ஆண்டில் காந்தியடிகள் நடத்திய ஒத்துழையாமை இயக்கத்திலே எப்படி இருந்தது என்பதைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள். ஜார்ஜ் மைக்ஸ் என்பவர் “பிரிசன்ஸ்” என்ற புத்தகத்தில் சிறைச்சாலைகள் எவ்வாறு இருந்தன என்பதைப்பற்றி எழுதியிருக்கிறார்கள். “அப்போது சிறைச்சாலை இருட்டறையாக இருந்தது. தொழுநோயாளிகள் கைதிகளாக வந்தார்கள்” என்று அந்தக் காலத்திலேயே இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். இப்போதுகூட 9 அடிக் கொட்டடியில் கொண்டு போனபோது தொழுநோய் பிடித்தவர்கள் இருந்த சிறையிலே எங்களை அடைத்தார்கள் என்று வருத்தத்தோடு சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே சிறை சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இந்த விளக்கங்களைச் சொல்லுகிறேன். அன்றைக்கு இருந்ததைப் போலவே தான் நிலைமைகள் இன்றைக்கும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதற்குப் பிறகு சிட்டிபாபு அவர்கள் இதை மனதிலே கொண்டு தன் அறிக்கையிலே குறிப்பிடுகிறார்கள். அந்த அறிக்கையிலே “இதற்கு முன்னால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திலிருந்து சிறைப் பொறுப்பை ஏற்றிருந்த அமைச்சர் சரியாக சிறையைக் கவனிக்கவில்லை” என்று எழுதியிருக்கிறார். அதிலிருந்து தெரிவது என்னவென்றால், சிறையைப் பொறுத்தவரையிலே, சீர்திருத்தம் பண்ணாத காரணத்தால், எந்தவிதப் பணியும் அங்கே சரிவர நடந்த முடியாது என்பதைத் தெள்ளத் தெளிவாக விளக்குகிறார்.

(பிற்பகல் 12-30)

அடுத்ததாக, இதுபற்றி இந்த சபையிலும் சட்டமன்றப் பேரவையிலும் பேசப்பட்டது. அந்தப் பேராட்சத்தில் சிறை சென்றவர்கள் அனுபவிக்கும் கிராமங்களைச் சொல்லும்போது, அப்போதிருந்த முதலமைச்சர் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களிடம் எடுத்துச் சொல்லும்போது, அவர், “சிறை என்பது அப்படித்தான் இருக்கும். அது வீடு அல்ல” என்று கூறியிருக்கிறார். அது சட்டசபைக் குறிப்பில் இருக்கிறது. அப்படிக்கொடுமைகள் நடப்பதை சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் சொல்கிறேன். அவர்கள் கொடுமைப்படுத்தினார்கள் என்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. அதனால் இதை நியாயப்படுத்தவும் விரும்பவில்லை. நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். வக்கீல் பொய் சொன்னால் வாதம் என்று பேசுகிறோம்; அதையே வறுமையில் உள்ள ஒருவன் சொல்லும்போது அதைக் கண்டிக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். செல்வந்தன் ஒருவன் நான்கு முழ வேஷ்டியைக் கட்டிக் கொண்டால், அதை எளிமை என்கிறோம், வறுமையில் ஒருவன் அதையே கட்டிக்கொண்டால், வறுமைக்காரன் என்கிறோம். இப்போது பல

[திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்]

[1978 மார்ச் 31]

உண்மைகள் கமிஷன் வாயிலாகக் கொண்டு வரப்பட்டு, இந்தச் சபையில் விவாதிப்பதால், அவை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் எத்தனையோ உண்மைகள் வெளியே தெரியாமல் இருட்டிலே செத்து மடிகின்றன, சமுதாயத்திற்குத் தெரியும்படி கொண்டுவரப்படவில்லை என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். சிறைச்சாலை சீர்திருத்தத்தைச் செய்யவில்லை என்றால், சிறையிலுள்ள அதிகாரிகள் தங்கள் அதிகாரத்தை வைத்துக் கொண்டு எதையும் செய்வார்கள் என்று இஸ்மாயில் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இங்கிலாந்து நாட்டிலுள்ள சிறை கவர்னருக்குள்ள அதிகாரம் முழுவதும் இவர்களுக்கு இருக்கிறது என்று அழகாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். சுப்ரீம் பவர், மிகுதியான அதிகாரம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேறு எந்த மேல் அதிகாரியும் அதில் தலையிடுவதற்கு வாய்ப்பில்லை என்று இஸ்மாயில் கமிஷன் அறிக்கையில் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி மிகுதியான அதிகாரம் இருப்பதால்தான், இதைப் போன்ற அசம்பாவிதங்கள் அடிக்கடி நடைபெறுகின்றன. சேலத்தில், கோவையில், திருச்சியில் பல மிசா கைதிகள் இருந்தார்கள். நான் பலரைப் பார்த்தேன். அங்கெல்லாம் இதைப்போன்ற அசம்பாவிதங்கள், கொடுமைகள் நடைபெறவில்லை. என்னுடைய சொந்த ஊரில் இரண்டு பேரை மிசாவில் கைது செய்துகொண்டு போயிருந்தார்கள். அவர்களைச் சந்தித்துக் கேட்டேன். அங்கே நல்ல முறையில் சாப்பாடு கிடைக்கிறது, மாதம் ரூ. 20 வீட்டுக்கு அனுப்புகிறார்கள்; பகலில் தூக்கம் வருகிறது என்பதற்காக விளையாடுவதற்கு ரிங்டென்னிஸ் கொடுக்கிறார்கள். காரம்போர்டு விளையாடக் கொடுக்கிறார்கள்; இருந்தாலும் வீட்டு ஞாபகம் வந்துவிடுகிறது என்றுதான் அவர்கள் என்னிடம் சொன்னார்கள். மற்ற சிறைகளில் நல்ல பாதுகாப்பு அளித்திருக்கும்போது, சென்னையிலுள்ள சிறைச்சாலையில் இவ்வளவு பெரிய அநீதி நடந்ததற்கு என்ன காரணம் என்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். கமிஷன் அறிக்கையிலிருந்து பார்க்கும்போது, ஜெயில் ரூப்பிரண்டுக்கும் அங்குள்ள ஜெயிலருக்கும் கருத்து வேறுபாடு, மனத்தாங்கல் இருந்திருக்கக் கூடுமோ என்று சந்தேகிக்க இடம் இருக்கிறது. கமிஷன் அறிக்கையை முடிக்கும்போது, அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார், ஜெயில் ரூப்பிரண்டு வித்தியாசாகரன் எடுத்த நடவடிக்கைகளுக்கு மேல் அதிகாரிகளுடைய தலையீடோ, அரசோ பொறுப்பல்ல என்று திட்டவாட்டமாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். மறைந்த சிட்டிபாபு மரணத்தைப்பற்றித் தீர்ப்பு சொல்லும்போது, சிட்டிபாபு இறந்ததற்கு சிறையில் அடைந்த துன்பங்களோ, கொடுமைகளோ மட்டும் காரணமல்ல. கடுமையான உடல் நோயினால் மரணம் அடைந்திருக்கலாம் என்று காரணம் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

1978 மார்ச் 31]

திரு. ஆற்காடு நா. விராசாமி : நீதிபதி இஸ்மாயில் அவர்கள் இறுதியில் சொல்லும்போது, இதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார். இறந்ததற்கு நோயும் காரணம் என்றும் கருதலாம். ஆனால் அனுபவித்த கொடுமையை ஏற்றுக்கொண்டு, அந்தக் கொடுமையும் காரணமாக இருக்கலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறார். தயவுசெய்து அதை விட்டுவிட வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : சிறைச்சாலையில் கொடுமைகள் நடந்ததால் மட்டும் அவர் இறக்கவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார். கடுமையான நெஞ்சு வலியால், மாரடைப்பால் இறந்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இன்றைக்கு சிறைச்சாலையில் தனிக்கை செய்த நீதிபதி அவர்கள் அங்கே கைதிகளுக்குப் போதுமான அறைகள் தங்குவதற்கு இல்லை என்றும், இரண்டு பேர் அல்லது ஒருவர் தங்குவதற்கான இடத்தில் ஏழெட்டு பேர் அடைக்கப்படுகிறார்கள் என்றும், சிறுநீர் கழிப்பதற்கு ஒரு பாணை வைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் கூறியிருக்கிறார்கள். குடிநீர் வைப்பதற்கான பாணையைப் பார்ப்பதற்கே அருவறுப்பாக இருந்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தமிழகத்தில் உள்ள சிறைச்சாலைகளில் பெரும்பகுதியில் அப்படித் தான் நிலைமை உள்ளது. முன்பு இங்கே சிறைச்சாலை நீதித் துறைபற்றிப் பேசும்போது, அங்கத்தினர்கள் மிகுந்த பரிவோடு பல விஷயங்களைச் சொன்னார்கள். சிறைச்சாலையிலுள்ள இப்படிப்பட்ட பலவற்றை மாற்ற வேண்டும். சிறைச்சாலைக்குப் போகிறவர்கள் மிகுந்த துன்பப்படுகிறார்கள். இல்லை என்று சொல்லவில்லை. தனிப்பட்ட அதிகாரிகளோ மற்றவர்களோ பழி வாங்கப்படுவதால் மட்டுமே, இதற்குப் பரிகாரம் காண முடியாது. நிரந்தரமான பரிகாரம் அதனால் வராது. அரசியல் கட்சிகள் பல வரும், போகும். அதிகாரிகள் அந்தப் பணியிலேயே இருந்துகொண்டிருப்பவர்கள். உதாரணத்திற்குச் சொல்கிறேன், இப்போது நான் சிறைக்குப் போகிறேன் என்று வைத்துக்கொண்டால் . . .

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அப்படிப் போக வேண்டாம்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : போகவில்லை. அப்படிப் போய் சிறையிலிருந்து வெளியே வந்த பிறகு, அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? அதிகாரிகளுக்கு எப்படி இந்தத் தெம்பு வருகிறது என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். சிறையில் இவ்வளவு கொடுமை இழைத்தார்கள் என்று அவர்கள் கூட்டம்போட்டு மேடையில் சொன்னால், உடனே வேறு கட்சிக்காரர்கள் கூட்டம்போட்டு ஜெயிலில் நடந்தது நியாயம் போல

[திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்]

[1978 மார்ச் 31]

அதிகாரிகளை டிஃபென்ட் செய்து பேசுகிறார்கள். இப்போது வந்துள்ள பிரச்சினை எல்லோருக்கும் பொதுவான பிரச்சினை. நானேக்கு அவர்களுக்கு நடக்காது என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம் இருக்கிறது? ஆளும் கட்சிக்கே வராது என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? ஆகையால் இதில் நிரந்தரமான பரிகாரத்தைக் காண வேண்டும். எல்லா அரசியல் கட்சிக்காரர்களையும் அழைத்து, ஒரு கமிட்டி போட்டு, அதில் அனுபவம் பெற்றவர்களை நியமித்து, சிறைச் சீர்திருத்தத்தைச் செய்ய வேண்டியது நமது கடமை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கமிஷன் அறிக்கையில் அறிஞர் பெர்னாட்ஷா போன்றவர்களின் கருத்துக்களையெல்லாம் அழகாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். சட்டம் என்பது சிறைக்கு அனுப்புவதில்தான் கண்ணியிருக்கிறதே தவிர, அனுப்பிய பிறகு சிறையில் இருக்கிற கைதி எப்படி வாழ்கிறான் என்று கண்காணிப்பதில்லை என்று அழகாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். சிறைக்குச் செல்கிற மனிதன் திரும்ப வந்து மனிதனை வாழ வேண்டுமென்ப தற்காகத்தான் சிறைக்கு அனுப்பப்படுகிறானே தவிர, அங்கே சித்திரவதைப் பட்டு வர அனுமதிக்கக்கூடாது. உதாரணத்திற்காகச் சொல்லும்போது, மிருகக்காட்சி சாலையில் கூண்டிற்குள் அடைபட்டிருக்கும் புலியைப் பார்வையாளர்கள் பார்க்கிறார்கள். அப்போது மிகவும் தைரியம் வாய்ந்த அந்தப் புலி அச்சத்தோடு நடுங்குகிறது. அந்தக் காட்சியைக் காட்டுகிறார்கள். எப்படிப்பட்ட மனிதனாக இருந்தாலும், அங்கே போன பிறகு பீதியால் அச்சத்தால் அவர்கள் சுய மரியாதையை, தைரியத்தை இழந்து வெளியே வந்தால், அவன் மனிதனை வாழ முடியாது. அதனால் ஜெயில் ரிஃபார்ம் வேண்டுமென்று குறிப்பிடுகிறார்கள். இதில் திரு. பரமகுரு அவர்களைப்பற்றியும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் சபைத் தலைவர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு ஒன்றைக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஜெயில் சூப்பிரண்டுக்குள்ள அதிகாரத்தைப்பற்றிக் கமிஷன் அறிக்கையில் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஜெயில் சூப்பிரண்டைப் பொறுத்தவரையில், அவரைக் கட்டுப்படுத்த எந்த மேலதிகாரிக்கும் முடியாது. 1971 ஆம் வருஷ சிறை விதிகளின்படி 19-பி-யில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சிறை சூப்பிரண்டுக்கு எவ்வளவு அதிகாரம் இருக்கிறது என்று அதில் இருக்கிறது. திரு. பரமகுருவைப் பொறுத்தவரையில், இதில் அவர் எப்படிச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பது தெரியவில்லை. 'பிரசம்பஷன்' ஆகத் தெரிகிறது. திட்டவாட்டமாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை. திரு. பரமகுரு கேட்டிருக்கலாம், முன்பே போயிருக்கலாம் என்று சொல்லப்படுகிறதே தவிர, திரு. பரமகுருவால் தான் நடந்தது என்று சொல்லப்படவில்லை.

1978 மார்ச் 31]

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: நீதிபதி குறிப்பிட்டதற்குப் பின்னால், உறுப்பினர் சந்தேகம் எழுப்புவதற்கு நான் ஆட்சேபிக்கவில்லை. தனிப்பட்ட நபர் யாராக இருந்தாலும், குற்றம் சுமத்த வேண்டுமென்பது அல்ல. மனதாரச் சொல்கிறேன், எனக்கு அதில் ஆசையில்லை. ஐ.ஜி. ஆஃப் பிரிசன்ஸ்க்கு சென்னையில் ஹெட்குவார்ட்டர்ஸ் இருக்கிறது. சென்னைச் சிறைச்சாலையில் கொடுமைகள் நடக்கின்றன. நாடு பூராவும் அந்தக் கொடுமைகளைப்பற்றிச் செய்திகள் பரவலாகப் பேசப்படுகின்றன. உண்மையான குற்றவாளி அல்ல என்றால், பிப்ரவரி 28 ஆம் தேதி வருவதற்கு என்ன காரணம்? முன்பு வந்திருக்கக் கூடாதா? மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் செய்தி போய், அங்கிருந்து அரசாங்கத்திற்குக் குறிப்பு வந்து, அந்தக் குறிப்பின் பேரில் வருகிற ஐ.ஜி. ஆஃப் பிரிசன்ஸ் ஏன் முன்பே வந்திருக்கக் கூடாது என்று உறுப்பினர் தெளிவாக விளக்கினால், நன்றாக இருக்கும்.

(பிற்பகல் 12-40)

திரு. ஆ. பாலசுப்பிரமணியம்: ஐ. ஜி. ஆஃப் பிரிசன்ஸ் திரு. பாமகுரு அவர்கள் சென்னையில் இருக்கிற மத்திய சிறைச்சாலைக்கு மாத்திரம் ஐ.ஜி. அல்ல. தமிழ் நாட்டில் இருக்கக்கூடிய அத்தனை சிறைச்சாலைகளுக்கும் அவர் ஐ.ஜி.-யாக இருக்கிறார். அவர் உத்தரவின் பேரில்தான் இது நடந்திருக்கும் என்றால், அவர் சென்னைச் சிறைச்சாலைக்கு மட்டுமா உத்தரவு போட்டு, இங்கே சென்னை மத்திய சிறைச்சாலைக்கு வருகிறவர்களைக் கொடுமைப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லுவார்? அதற்கு என்ன அவசியம் அவருக்கு வந்தது? அவர் ஒரு உத்தரவு போட்டால், அது தமிழ் நாட்டில் உள்ள அத்தனை சிறைச்சாலைகளுக்கும் இருக்குமே தவிர, சென்னை மத்திய சிறைச் சாலைக்கு மட்டும் இருக்காது, அப்போது கைது செய்யப்பட்ட அத்தனை மிசாக் கைதிகளும் சிறைச்சாலையில் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். சென்னையைத் தவிர வேறு எங்கேயும் இப்படியில்லை. சென்னை மத்திய சிறைச் சாலையில் நடைபெற்றவைகளைப்பற்றி மட்டும் தான் கமிஷன் விசாரித்து இங்கே அறிக்கை வந்திருக்கிறது.

-(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் மணி அடித்தார்.)

ஐ. ஜி. ஆஃப் பிரிசன்ஸ் மத்திய சிறைச்சாலைக்கு பிப்ரவரி மாதம் 28 ஆம் தேதி சென்றிருக்கிறார். அதற்கு முன்பு அவருடைய டி.ஐ.ஜி.-யை பிப்ரவரி 14 ஆம் தேதியும் 19 ஆம் தேதியும் அனுப்பியிருக்கிறார். அப்படி அவர் சென்ற போது சிறைச்சாலையில் இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் நடைபெற்றன என்பது அவருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டது என்று அறிக்கையில் எந்த

[திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்]

[1978 மார்ச் 31]

இடத்திலும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் மாண்புமிகு இஸ்மாயில் அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார் என்றால், “குறிப்பேட்டிலிருந்து, அந்தப் பதிவேட்டிலிருந்து ஐ.ஜி. அவர்கள் பார்த்திருக்கலாம்” என்றுதான் சொல்லுகிறார்கள். அந்தக் கமிஷனால் ஏறக்குறைய 46 உறுதிமொழிப் பத்திரங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. மொத்தம் 48 கொடுக்கப்பட்டதில் 46 ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. அதில் எதிலும் ஐ.ஜி. ஆஃப் பிரிசன்ஸ் பெயரையாரும் குறிப்பிட்டதாகத் தெரியவில்லை. அப்படிக் குறிப்பிட்டிருந்தால், ஐ.ஜி. ஆஃப் பிரிசன்ஸ் இந்த நிகழ்ச்சிகளில் சம்பந்தப்பட்டவர் என்று நாம் யூகிக்கவாவது வாய்ப்பிருக்கும். எனவேதான் ஜட்ஜ் ஒரு ‘பிரிசம்ப்ஷன்’ பேரில் சொல்லுகிறார். ஐ.ஜி. கேட்டிருக்கலாம், பார்த்திருக்கலாம். இந்த மாதிரிதான் நீதிபதியின் ஜட்ஜ்மெண்ட் இருக்கிறதே தவிர, ஐ.ஜி. ஆஃப் பிரிசன்ஸை இதில் சம்பந்தப்படுத்தும் வகையில், உறுதிப்படுத்துகிற நிலையில், எதுவும் இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அது மாத்திரமல்ல. ஜூன் 20 ஆம் தேதி, மத்திய சிறைச்சாலையின் சிறைக் கண்காணிப்பாளர் இப்படி மோசமாக நடந்து கொள்கிறார் என்று ஐ.ஜி. அவர்கள் தெரிந்துகொண்டு, அவருடைய மாற்றுதல் குறித்து முயற்சி எடுத்திருக்கிறார். இந்த சிறைச்சாலைக்கு மனிதாபிமானம் உள்ள, மனப்பக்குவம் உள்ள ஒருவரை அமர்த்த வேண்டும் என்று உந்துறைச் செயலாளர் அவர்களுக்கு ஐ.ஜி. ஆப் பிரிசன்ஸ் அவர்கள் சிபாரிசு செய்திருக்கிறார்கள். இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது என்றால், ஐ.ஜி. அவர்களுடைய கவனத்திற்கு மத்திய சிறைச்சாலையில் நடைபெற்ற சம்பவங்கள் கொண்டு செல்லப்படவில்லை. அப்படி ஐ.ஜி. அவர்களின் கவனத்திற்கு இந்தச் சம்பவங்கள் கொண்டு வரப்பட்டிருந்தால், அவர் உடனடியாக உரிய நடவடிக்கைகளை எடுக்கத் தவறியிருக்க மாட்டார்.

இதில் இன்னொரு விஷயத்தையும் பார்க்க வேண்டும். திரு. பரமகுரு அவர்களைப் பொறுத்தவரையில், கமிஷன் அவருக்கு அவகாசம் கொடுத்து, உங்களை இதில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது, நீங்கள் உங்களுடைய உரிமைகளுக்குமுலத்தைக் கொடுங்கள் என்று எந்தவிதமான அவகாசமும் கொடுக்காமலேயே திடீரென்று அவரைக் கூப்பிட்டு கமிஷனில் சேர்த்து அவரை விசாரித்திருக்கிறது. அப்படியும் அவர்மீது குற்றம் சாட்டப்படுகிற முறையில், எதுவும் கமிஷனால் தெரிவிக்கப்படவில்லை என்பதைத் தலைவர் அவர்கள் மூலம் இந்த அவைக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1978 மார்ச் 31]

[திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்]

இறுதியாக ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நடைபெற்ற கொடுமைகளுக்கு நாம் எல்லோரும் பரிகாரம் கண்டாக வேண்டும். இவைகள் அனைத்தும் கவனமாக கவனிக்கப்பட வேண்டும். ஏன் இதைச் சொல்லுகிறேன் என்றால், இன்றைக்கிருப்பதைக் காட்டிலும் மிகவும் அதிகமாக வெள்ளைக் காரர்கள் காலத்தில் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள். இது போன்ற கொடுமைகள் இனிமேல் நடைபெறக் கூடாது. பிரிட்டிஷ்காரர்களிடம் நாம் அடிமைப்பட்டிருந்தபோது, இவைகளெல்லாம் நடைபெறலாம். ஆனால் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகும், இந்தக் காலத்தில் மனிதனை மனிதனாக மதிக்காமல் கொடுமைகள் புரிவது நாகரீகமல்ல. சிறைச் சாலைகள் மனிதனை மனிதனாக மதிக்க வேண்டும். இன்றைய சிறைச்சாலை உலகம் மாற்றப்பட வேண்டும். சிறைச்சாலைகளில் நடைபெறுகிற எந்தச் சம்பவங்களும் வெளி உலகத்திற்கு வர முடியாது என்ற காரணத்தால்தான், இன்றையதினமும் இதுபோன்ற கொடுமைகள், தவறுகள் நடைபெறுகின்றன. எனவேதான் சிறைச்சாலையைச் சீர்க்கிருத்தம் செய்ய, சிறையில் இருப்பவர்களை மனிதர்களாக மதிக்கத் தக்க முறையில் மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஒரு கருத்தை கமிஷன் கூட சொல்லியிருக்கிறது. சிறைச்சாலை கண்காணிப்பாளராக ஒருவர் வர வேண்டுமென்றால், ஒரு இளைஞர் ஐ.பி.எஸ். போன்ற பரிட்சைகள் பாஸ் செய்துவிட்டு வந்துவிடக் கூடாது. பட்டம் மட்டும் இருந்தால், போதாது. அவருக்குக் கைதிகளைப் பக்குவமாக நடத்துகிற பொறுப்புணர்ச்சி வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த வயது வேண்டும். அப்படிப் பட்டவர்களைத்தான் சிறைச்சாலைக் கண்காணிப்பாளர்களாக நியமிக்க வேண்டும் என்று நீதிபதி அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் மணி அடித்தார்.)

கைதிகளோடு பழகிக்கொண்டிருக்கிற காரணத்தால், அங்கே இருப்பவர்களுக்கும் இதேபோன்ற மிரட்டுகிற மனப்பான்மை வந்துவிடுகிறது. கான்விக்ட் கைதிகள் என்பவர்கள்கூட மனிதர்கள்தான். அவர்கள் செய்து விட்டு வந்த குற்றங்களுக்காக சிறையில் எவ்வளவோ வேதனைப்படுகிறார்கள். நமக்குத் தெரிகிறது. அவர்களிடம் போய் அடிக்கடி மிரட்டி மிரட்டி வருவதால், அரசியல் கைதிகள் போனாலும், 2, 3 நாட்கள் கழித்து அதே பழக்கம் தான் வந்துவிடுகிறது. எனவேதான் அந்த சிறைச்சாலைகளில் பணியாற்றும் அலுவலர்களுக்கு நல்ல கல்வி வசதியும் மன பக்குவமும் அளிக்கத் தக்க வழி முறைகளைச் சொல்ல ஒரு கமிட்டி போட்டாவது அவற்றை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும் என்று தலைவர் அவர்கள் மூலம் முதலமைச்சரிடம் கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[1978 மார்ச் 31]

* THIRU A. R. DAMODARAN: Mr. Chairman, Sir, when I received this report about 25 days ago, I took it up one night at 10 p.m. and I could not put down the book till 4 a.m. After having read this report, I am a very much sadder and wiser man, rendered even sadder by the course of debate in to-day's proceedings. I did not think it was necessary for any Member of this House to offer a defence on the part of the officials who had indulged in such indefensible conduct. The Ismail Commission Report has not only done a very great social service but it has also made all of us to whatever political party we may belong, to consider very deeply the issues that have been raised by the Hon. Judge and to judge the issues not from any narrow political partisan view but to view it as humane citizens of a State and a country where freedom dawned 30 years ago. If at all any comment is necessary, it is that this House should be thoroughly ashamed of the conditions in our jails and we should all have some agreed formula on what to do about this matter. I shall refer to that a little later. All that I wanted to say was that this Commission had rendered yeoman service to society and I must congratulate the Hon. Judge not only on the sagacity and wisdom that he has displayed but also on the fearlessness and integrity that he has shown in giving a report which is absolutely impartial and fair to all concerned.

A point was raised why there has been some delay in placing the report before this House. With due respect and deference to the Hon. the Chief Minister, may I say that even the Ismail Commission, when it started its work, went into the question whether the enquiry should be held in camera or should be open to the public and the Hon'ble Judge ruled that in view of the public importance of the enquiry, it should not be held in camera but it should be held in public and all the proceedings before the Commission were open to the Press. The actual investigation was taken up on June 1st and was completed in the month of September 1977. I realise the reason for the delay because it is mentioned also in the Houses of Parliament that some of these reports are being delayed because we wait for translation of the reports. If this be so, may I suggest, in all humility, to the Government that in view of the importance and the nature of enquiry, it would have been far more preferable to have placed the report on the table of the House in the first instance and even the findings of the Government could have been announced at a later date? The same procedure has been followed in the case of the Shah Commission Report. If we wait for translation of these documents, it will take four to five months and the importance of the enquiry is likely to be lost. I only wanted to mention this to the Government and it

1978 மார்ச் 31]

[Thiru A. R. Damodaran]

is not my intention to impute ^{malicious} ~~malicious~~ movies to the Government for this delay. It is only recommended that when we consider important Inquiry Commission Reports such as this, they may be placed as speedily as possible on the table of the House.

(பிற்பகல் 12-50)

A number of events have been investigated by the Inquiry Commission. My hon. Friend, Thiru Arcot Veerasami who was one of the principal persons who suffered in the Central Jail has mentioned about them at great length. I would tell him, with all respect, that those of us who have read this Report have been horrified at the very callous, cruel and sadistic treatment that was meted out to the prisoners by the Superintendent of the Central Jail. The beatings that have taken place, the denial of elementary privileges to the prisoners, the abusive language that was used against political prisoners, the contaminated and adulterated food that was served to the prisoners, the accommodation that was provided to these prisoners, the medical treatment that was given to these prisoners and even the letters of resignation that were obtained from these prisoners speak of a very sadistic Superintendent of Jail. This is also important in view of the points that have been raised by my distinguished Friend Thiru Balasubramaniam who found some reason, which I do not know, to defend the indefensible. I am very sorry about it. Those of us, who belong to a political party, should not view this in a political light at all. What my hon. Friend Thiru Dikshidar mentioned was absolutely correct. Such happenings could never have taken place if the Emergency had not been proclaimed and if the MISA had not been brought on the Statute-book. Among officers of the Government, there are a few bad officers who always depend on political patronage for their promotions or for their advancement. They will take advantage of any law if they think that for carrying favour with the political authorities, they can deny prisoners the elementary privileges that have been vouchsafed to them under the Jail Manual. My hon. Friend mentioned that in the Freedom Struggle, the veteran Congress Freedom-fighters had suffered at the hands of Jail authorities and also at the hands of Police authorities. Sir, nobody can deny this. Over the past 50 years, if there are two Departments which do not reflect credit on any Government, if there are two Departments which have consistently brought down the reputation of every Government in our country, there can be no denying the fact that they are the Jail Department and the Police Department. There is no point in saying today just because things have been happening for the past 30 or 40 years we should condone this.

[Thiru A. R. Damodaran]

[1978 மார்ச் 31]

excuse the officials and offer an apologia and say that these things will continue to happen in the future also. If society accepts the contention that our Police will remain as they have been in the past and that our Jail Administrators will behave as cruelly and as sadistically as they have behaved in the past, then I am afraid our society is doomed and our democracy reduced to an illusion and myth.

Sir, I used to wonder, when the Naxalite trouble arose in West Bengal, why youngsters adopted these extremist methods. The answer to that is provided in the books of the Inquiry Commission. If I were a prisoner in the Central Jail and if I had been subjected to the treatment that was meted out to the 88 MISA prisoners, I would have been a top Naxalite in Tamil Nadu, Sir. By treating prisoners in this fashion, you are making them anti-social, anti-establishment, anti-Government and this will have disastrous social consequences. Therefore, all of us, belonging to every political party, should support the Government and the Hon. the Chief Minister in the good intentions he has already expressed on the findings that have been reported, that he is prepared and determined to take action against the erring officials.

Sir, there is another point which I would like to mention and that is about my late friend Thiru Chitti Babu who has a Member of Parliament and the events that led to his demise in jail. I was interested even then and I had heard of all those rumours. We did not support the Emergency and we went nowhere near the leaders who proclaimed Emergency at that time. We had heard many rumours of the treatment that was meted out not only to Thiru Stalin Karunanidhi, not only to Thiru Chittibabu but also to Thiru Murasoli Maran, Thiru Arcot Veerasami and others. What then struck me was this and this has been mentioned in the Report also. If as the Government asserted at that time Thiru Chitti Babu was a person suffering from Diabetes Mellitus, Cirrhosis of the Liver, Stricture of the Urinal Tract, Stricture of the Anal passage and also suffering from Myocardial infarction—his liver was out of order, kidney was out of order and his heart was also giving trouble—if a person was suffering from all these ailments, what prevented the Government at that time from releasing this unfortunate gentleman from custody? This has been mentioned by the Hon'ble Judge. While he has stated that Thiru Chitti Babu did not die in jail as a direct result of the beatings that were given in jail, all of us know that if we were suffering from these four diseases and if we had received the food and the beatings that were given to these persons in the jail, it would only hasten our demise and it has so happened

1978 மார்ச் 31]

[Thiru A. R. Damodaran]

in the case of the unfortunate gentleman, Thiru Chitti Babu. The other persons have also been treated in an equally disgraceful fashion. I will not go into the details given in the Report, excepting to say that there has been undoubtedly a very peculiar situation that existed in the Central Jail, Madras. Why it is so has been dealt with by the Hon. Justice in very great detail. He has gone into the question whether the Superintendent had personal animus against persons like Thiru Arcot Veerasami and he has denied that. But he has stated that this officer seems to have obtained strength from the fact that there was a Madras Branch of the A.I.C.C.—not the All-India Congress Committee, but the All-India Congress Caucus and the said Caucus was directly responsible for the ill-treatment that was meted out to the prisoners in the Central Jail. No Superintendent would have had the courage to behave in this fashion if he had not received active political support from members of the Madras Chapter of the All-India Congress Caucus. My hon. Friend Thiru Dikshidar referred to the Emergency. He was right in this view, because but for the Emergency, these things would never have taken place. The political events had been shaped in such a fashion that the due process of law was ignored, elementary legal rights were denied not only to the prisoner in the jail but to every citizen outside the jail also. Nobody could argue. The Press was muzzled. The judiciary was suborned. Every aspect of our free society was subjected to this sort of restriction. If at all.....

THIRU A. BALASUBRAMANIAM: Sir, nothing is mentioned in the report about any All-India Congress Caucus.

THIRU A. R. DAMODARAN: I am mentioning it. If you want specific references, I shall furnish them from the report.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம் : அதிகாரத்திலிருந்துவர்களுடைய தலையிடு இல்லை என்றுதான் குறிப்பிடுகிறேன்.

THIRU A. R. DAMODARAN: I did not want to refer to it personally. Since my hon. Friend has invited disaster upon himself, in the report, at page 149, the letter written by Thiru M. Bhaktavatsalam to Thiru Om Mehta is mentioned.

[Thiru A. R. Damodaran]

[1978 மார்ச் 31]

“ My dear Om Mehtaji,

I passed on this morning to the Governor of Tamil Nadu the information I had. I have thought it fit to apprise you also about the position. Sri Murasoli Maran, M. P., nephew of Sri M. Karunanidhi, and a few other D.M.K. Detenus are kept in Madras Central Jail. They are interested in creating certain anti-dated documents for the purpose of the Sarkaria Commission but the Superintendent of prison, Sri Vidyasakar, appears to be a straight and honest person who would not accommodate out of the way, Murasoli Maran and others. Sri Subramaniam, Home Secretary, Tamil Nadu Government appears to be interested in Murasoli Maran.....”

What I meant was

THIRU A. BALASUBRAMANIAM: That is in regard to the transfer of the Superintendent.

THIRU A. R. DAMODARAN: I will explain. I only wanted to mention that without political support, the jail officials would not have behaved in this fashion. Even in this letter, there is mention about a very distinguished member of the Indian Administrative Service, a very straight forward person to whom I must pay my tribute Thiru K. Subramaniam who was able to withstand this political pressure. In the letter it is stated: “ I only desire to draw your attention to the strange conduct of Tamil Nadu Home Secretary who appears to be interested in the D.M.K. Detenus.” This is the report sent to the Minister of State for Home Affairs. What was Thiru K. Subramaniam interested

(பிற்பகல் 1-00)

in, Sir? He went to the Jail on receipt of a complaint. He went and told the prisoners, “ You are entitled to see me for 15 minutes without the Inspector-General of Prisons and the Superintendent of the Jail”. Does that mean that he was interested in D.M.K. detenus? Any person with a kind heart, with some humane understanding, with some sense of responsibility would appreciate the way in which Thiru Subramaniam has conducted himself. I believe my Friend Thiru Arcot Veerasami has also mentioned this. When I said that there were political influences, I meant this. Every incident in the Central Jail seems to have been made known to outside persons within 15 minutes of their occurrence. I think instructions were received from outside parties as to the manner in which things should be conducted in the Central Jail. I do not wish to go deeper into the findings except to express my very deep agony and sorrow. I am not concerned at present whether most of the prisoners belonged to D.M.K. Charges

1978 மார்ச் 31]

[Thiru A. R. Damodaran]

have been made even by the ruling Party Members that during the D.M.K. regime many people were ill-treated and an Inquiry Commission has been appointed. As non-partisan citizens of the State, we welcome this. I do not want our prison officials to misbehave in this wretched fashion. This Inquiry Report only highlights conditions in the Madras Jail. I know of conditions in other jails although I have not been an inmate. I know that the conditions there are equally bad with respect to non-political prisoners. When is society going to wake up and take notice of the conditions in our jails? When is society going to take up these essential jail reforms? I saw the reported statement of the Hon. the Law Minister that he was going to appoint a Commission to go into the conditions in jails, etc. I hope that this will be dealt with expeditiously. While ill-treatment to political prisoners is highlighted because opportunities are afforded to us in this House, the ill-treated non-political prisoners is never highlighted. They are a neglected and long suffering community who are treated in the same fashion in all our jails. While I do not say that conditions all over Tamil Nadu are equally bad, I would still request the Hon. the Law Minister to take up the question of Penal Reforms most actively.

Sir, I have one more point and that is about the treatment of political prisoners. I think we are all now accustomed to the idea that practically every member of a political party has to go to jail some time or the other. Members of the A.I.A.D.M.K. have gone to jail and members of the Congress have also gone to jail, as the hon. Member mentioned, during the agriculturists' agitation. Members of the D.M.K., CPM and CPI have gone to jail. So, we have to take it as an accepted part of democratic life that many of us will be going to jail in the future also. I would, therefore, plead that hereafter at least, we should accept the principle that political prisoners should not be kept in all these Central Jails and other jails which are reserved for non-political prisoners. I will plead, as has been suggested by others, that we should have more open-air jails with assured facilities and the elementary privileges that are necessary for political prisoners. We can easily open these open-air jails without much expenditure. The political prisoners should not be imprisoned with non-political prisoners or with lepers and others suffering from communicable diseases. What sort of torture is this? I cannot understand the mentality of such persons who are in-charge of jails, unless they are pathological freaks who do not deserve to be in such institutions at all. As far as the culprits are concerned, I will not deal with individuals. The Ismail Commission Report is already before the Government. I would plead that whatever action has to be taken should be taken expeditiously.

[Thiru A. R. Damodaran]

[1978 மார்ச் 31]

Not only that. What is far more important is that it should be by the due process of law. I would be the last person, in spite of my anger and annoyance with these gentlemen, to say that they should be treated as the MISA prisoners. Very far from it, we want the due process of law to be observed. According to the Conduct Rules, enquiries may be conducted and steps may be taken to see that they are prosecuted according to the due process of law. I do not subscribe to the view which, unfortunately, has been propagated that the end justifies the means. It is unfortunate we have forgotten the concept which Mahatma Gandhiji insisted upon in public life that the means are as important as the end itself. We have now come over to another theory that the end justifies the means. I hope my Friends in the Congress Party will realise that we have to go back to the Gandhian concept and visualise for ourselves a society in which the means are as important as the end. I would certainly plead that when we look at this Report, we should appreciate the very impartial and fair manner in which the inquiry has been conducted. An opportunity has been given to all the persons. We should not look at it in a political or partisan manner. If more Commissions are appointed to highlight the conditions in the jails, I would be the first person to support, irrespective of what Government was in charge and had been responsible for such happenings. I would like to give this assurance to the Hon. the Chief Minister. I would also like to thank him for having promised that necessary action would be taken because if we support such officials in the Houses of Legislature due to political partisanship, we are creating dangerous social conditions. If we want to isolate the hundreds and thousands of Government servants and insulate them from politics, we will not be able to insulate such people from politics if we keep on encouraging them in their acts of disobedience and malevolence.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இஸ்மாயில் கமிஷன் அறிக்கையின்மீது என்னுடைய கருத்துக்கள் சில சொல்வதற்காக வாய்ப்பு அளித்தமைக்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இஸ்மாயில் கமிஷன் அளித்த ரிப்போர்ட்டை உறுப்பினர்களுக்கு சுமார் ஒரு 20 நாட்களுக்கு முன்பே கொடுத்து, அதற்காக விவாதம் வைத்து, அரசு எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிக்காக நான் அரசினுடைய முயற்சியைப் பாராட்டுகிறேன். விரும்பத்தகாத பல நிகழ்ச்சிகள் நடந்துவிட்டன. நடந்து விட்டவை. இதைப்பற்றிப் பேசி என்ன? நடந்தவை நடந்தவையாக இருக்கட்டும். இனி நடப்பவை நல்லதாக இருக்கட்டும். இனிமேலாவது அது நடக்காமல் இருக்க வேண்டும் என்பது போன்ற ஒரு உபதேசம் நமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய நோக்கத்தோடுதான் இந்த வாதத்தை இங்கே கொண்டு

1978 மார்ச் 31] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

வந்திருக்கிறார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். எமெர்ஜென்ஸி காலத்திலே சென்னையில் உள்ள சிறைச்சாலையில் அளவுக்குமீறின கொடுமைகள் செய்யப் பட்டன என்ற செய்தி திருச்சிக்குப் போகிறது. சிறைச்சாலையில் செய்யப்படும் கொடுமைகள்பற்றி நாடு பூராவும், தமிழகம் பூராவும் பேசக்கூடிய அளவுக்கு, பரவலாக விமர்சிக்கக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. கொடுமைகள், அவ்வளவு கண்ணுவிடாத கொடுமைகள்தான். ஆனால் ஒன்று சொல்லுகிறேன். இந்தக் கொடுமைகள் எமெர்ஜென்ஸி காலத்தில் செய்யப்பட்டவை. பொறுப்பேற்றிருக்கும் அ.தி.மு.க. அரசுக்கும் அந்தக் கொடுமைக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லை. இது அ.தி.மு.க. ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சி என்பதை உறுப்பினர்கள் நிலையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இஸ்மாயில் கமிஷன் அறிக்கைபற்றி விவரமாகப் பேசுவதற்கு நேரமில்லை. மிகச் சுருக்கமாக சில கருத்துக்களை மட்டும் குறிப்பிட்டு நான் பேசுகிறேன். கைது செய்யப்பட்டவர்களமீது என்முறைக் கொடுமைகள் இழைக்கப்பட்டன என்று இஸ்மாயில் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். கண்ணியமிக்க அரசியல்வாதிகள் தகாத வார்த்தைகளால் அவமதிக்கப்பட்டார்கள் என்று அந்த அறிக்கை விளக்குகிறது. அரசியல் கைதிகளாக இருந்த நிலையிலே அவர்கள் கொடுமைப் படுத்தப்பட்டு, கட்சியிலேயிருந்து விலகுவதாக வற்புறுத்தி கையெழுத்துக்கள் வாங்கப்பட்டதாகவும், கையெழுத்துப்போட்டு கட்சியிலிருந்து விலகவில்லை யென்றால், பல கொடுமைகள், பல இன்னல்கள், கஷ்டங்கள் ஏற்படும் என்று மீரட்டி, அதனால் கையெழுத்து போட்டார்கள் என்றும் அந்த அறிக்கையில் காண்கிறோம். ஒருவர், இருவர் இருக்கக்கூடிய ஒரு அறையில் 6 பேர், 7 பேர் போட்டு மூடப்பட்டார்கள் என்று பார்க்கும்போது எனக்கு மாப்பினாஸ் கலகம்தான் நினைவுக்கு வருகிறது. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் மாப்பினாஸ் கோளாவில் புரட்சி செய்தார்கள். பத்து, இருபது பேர் அடங்கக்கூடிய ஒரு கூடஸ் டிரெயினில் அவர்கள் 200, 300 பேரைப் போட்டு கோளாவிவிருந்து தமிழ் நாட்டிற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். கூடஸ் டிரெயினைத் திறந்து பார்த்தால், வெளியே வரும்போது, ஒரு 20, 30 பிணங்கள் விழும். அது நினைவுக்கு வருகிறது. தங்குவதற்குக்கூட போதிய இடம் கொடுக்கப்பட வில்லை. இவர்களையெல்லாம் நாம் கண்டிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. நண்பர் திரு. வீராசாமி பேசும்போது, ஏதோ சில மருந்துகள் கொடுத்தார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் தலைவராக இருக்கிற காரணத்தால், அவருக்குக் கொடுத்திருக்கலாம். இஸ்மாயில் கமிஷன் அறிக்கையில் தரமான மருந்துகள் கொடுக்கப்படவில்லை என்ற குறிப்பை நான் பார்க்கிறேன்.

[1978 மார்ச் 31]

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி: அடிக்கப்பட்ட காயங்களை மாற்றுவதற்காக நல்ல தரமுள்ள மருந்துகளைத் தந்தார்கள் என்றுதான் சொன்னேன். மற்றதைப் பற்றி நான் தெரிவிக்கவில்லை.

(பிற்பகல் 1-10)

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: கொடுக்கப்பட்ட குறிப்பிலே தாமான மருந்துகள் கொடுக்கப்படவில்லை என்று படித்தேன். கைதிகளுக்குச் சில உரிமைகள் உண்டு. அந்த உரிமைகளுள்லாம் மறுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடிய நிலையை அவர்கள் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். கைதிகளும் மனிதர்கள் தான். ஆனால் ஜெயில் அதிகாரிகள் அவர்களை மனிதர்களாக மதிப்பதில்லை. அடிமைகளாக மதிக்கிறார்கள். அடிமைபோல் மதிக்கிறார்கள். அவர்கள் நடத்தும் முறையே அப்படித்தான். அந்த மனப்பான்மை மாற வேண்டுமென்ற கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கிரிமினல் கைதிகள் வேறு, அரசியல் கைதிகள் வேறு. அரசியல் கைதிகள் தனியாக வைக்கப்பட வேண்டும். அதுதான் நியதி, முறை, நேர்மை. அரசியல் கைதிகளுக்குச் சில சலுகைகள் உண்டு. அரசியல் கைதிகள் சலுகைகள் பெறக்கூடாதென்ப தற்காக கிரிமினல் செக்ஷன்படி அவர்களைக் கிரிமினல் கைதிகளோடு வைத்து, கொடுமைப்படுத்துவது வேதனைக்குரியது. இன்றைக்கு அவர்கள் கைதிகள், நாளைக்கு அமைச்சர்கள். இன்றைக்கு அமைச்சரவையிலே இருக்கிறவர்களில் பலர் கைதிகளாக இருந்தார்களென்பதைக் குறிப்பிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

இந்திரா காந்தி அம்மையார் காலத்திலே எம்ஜிஎஃஃஃ என்ற பெயராலே பலர் கைது செய்யப்பட்டார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு என்ன நிலைமை? அம்மையார் என்றைக்கு கைது செய்யப்படுவார்கள் என்ற கேள்விக்குறி நம் எல்லோர் முன்னிலும் இருக்கிறது. அம்மையார் கைது செய்யப்படுவார்களென்று எதிர்பார்க்கும் நேரத்தில், மீண்டும் அம்மையார் பிரதம அமைச்சராக வந்து விடுவாரோ என்ற நிலை மக்கள் முன்னால் இருப்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. எனவே அரசியல் ரீதியாகக் கைது செய்யப்பட்டார்கள் என்றால், அவர்களைக் கேவலமாக மதிக்கக்கூடிய நிலையில்லாமல், மரியாதைக்குரிய நிலையிலே மதிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். பிரிட்டிஷர் ஆண்டபோது, கொடுங்கோன்மை ஆட்சி என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அவர்கள் அரசியல் கைதிகளுக்கு உரிய மரியாதை கொடுத்தார்கள். காந்திஜி அவர்கள் 1942 ஆம் ஆண்டு 'Quit India Movement; நடத்தியபோது, கைது செய்யப்பட்டார்கள். அவர்கள் எங்கே அடைக்கப்பட்டார்கள் என்றால், பிரிஸ் மாஸிகையில் வைக்கப்பட்டார்கள். அந்த

1978 மார்ச் 31]

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

அளவுக்கு மரியாதை கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, அவர்கள் செவ் தார்கள். அரசியல் கைதிகளுக்கு தனி அந்தஸ்து கொடுத்தார்கள். அவர்களை மதித்தார்கள். அந்தப் போக்கு மாறக்கூடாதென்பதற்காக இதைக் கூறுகிறேன்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்: பிரிட்டிஷ்காரர்கள் அரசியல் கைதிகளுக்கு மரியாதை கொடுத்தார்களென்று கூறுகிறார்கள். சுப்ரமணிய சிவாவிற்கும், கிருஷ்ண நேருவிற்கும் அவ்வாறு மரியாதை கொடுக்கப்பட்டதா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: பிரிட்டிஷ்காரர்கள் அரசியல் கைதிகள் எல்லோருக்கும் மரியாதை கொடுத்தார்களென்று சொல்லவில்லை. பெரிய தலைவர்களுக்கு உரிய மரியாதை கொடுத்தார்கள்.

திரு. ஆ. பாலசுப்ரமணியம்: தமிழகத்தில் சுப்ரமணிய சிவா பெரிய புரட்சித் தலைவராக இருந்தார். பாரதியாரின் நெருங்கிய நண்பர். அவருக்கு மரியாதை கொடுத்ததா?

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: எல்லோரையும் அரண்மனையில் வைத்தார்களென்று சொல்லவில்லை. நேருஜி, காந்திஜி போன்ற பெரும் தலைவர்களை உரிய மரியாதையோடு வைத்தார்கள். கிரிமினல் கைதிகளாக வைக்கப்பட்ட சில அரசியல் கைதிகள் கொடுமைக்கு உள்ளானார்கள். அந்த நேரத்திலும் இப்படி இருந்தது, இப்போதும் இருக்கிறது. நான் நீண்ட நேரம் பேசுவதற்கில்லை. சுருக்கமாக 2, 3 கருத்துக்களைச் சொல்லி முடிக்கிறேன்.

சிறைச்சாலை அதிகாரிகள் இரக்க உள்ளத்துடன் பழக வேண்டுமென்று போதிக்க வேண்டும் அல்லது உத்தரவு மூலம் அவர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும். அத்துமீறல் செய்யக்கூடிய அதிகாரிகள் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட வேண்டும். அத்து மீறுகிற அதிகாரிகள் தண்டிக்கப்பட்டால்தான், வருங்கால அதிகாரிகள் அத்து மீறல் செய்வது தப்பு, செய்தால் நமக்கு ஆபத்து வரும் என்ற நிலையிலே நிதானமாக நடக்க வழி வகை ஏற்படும். இதை அலட்சியம் செய்தால், இதே போக்கு நீடிக்குமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கடைசியாக ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசியல் கைதிகளாக இருக்கட்டும், கிரிமினல் கைதிகளாக இருக்கட்டும், தங்களுடைய கோரிக்கை பூர்த்தியாகவில்லை என்ற சூழ்நிலையிலே உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார்கள். உண்ண

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [1978 மார்ச் 31]

விரதம் இருப்பது உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படும் நிலையாகும். இது எல்லோருக்கும் தெரியும். அவர்கள் நான்கு சுவர்களுக்குள் உண்ணுவிரதம் இருக்கிறார்கள். திடீரென்று இறந்துவிட்டால், ஏதோ காரணம் சொல்கிறார்கள். எனவே உண்ணுவிரதம் யார் இருந்தாலும், 24 மணி நேரத்திற்குள் சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சருக்குத் தந்தி மூலம் தகவல் சொல்ல வேண்டும். அது குறித்து அரசு தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

கடைசியாக ஒன்றைச் சொல்லி முடித்துக்கொள்கிறேன். அரசியல் கைதிகளாக இருக்கட்டும். சாதாரணக் கைதிகளாக இருக்கட்டும், அவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய ஆகாரம் Quantity யிலும் Quality யிலும் உயர்த்தப்பட வேண்டும். தரமும் அளவும் உயர்த்தப்பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையைத் தெரிவித்து, அமைக்கிறேன்.

*திரு. ஆர். சக்தி மோகன் : மாற்றத் தலைவரவர்களே, வணக்கத்திற்குரிய நீதிபதி திரு. இஸ்மாயில் அவர்கள் அளித்த அறிக்கையின்மீது என்னுடைய ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். பேச வாய்ப்பு அளித்த தங்களுக்கு நன்றி. இந்த அறிக்கைகளில் பக்கம் பக்கமாகவோ அன்றி பாரா பாராவாகவோ படித்து, கருத்துக் கூறுவதற்கில்லை. அது நீண்ட விமர்சனமாகிவிடும். மேலும் இது நீதிபதி அவர்களின் தீர்ப்பல்ல, அறிக்கைதான் என்ற முறையில் சில கருத்துக்களைக் கூறலாமென்று நினைக்கிறேன். குறிப்பாக, பேசிய உறுப்பினர்கள் அனைவரும் சிறைக் கொடுமை தவிர்க்கப்பட வேண்டும், புதிதாக ஒரு மாற்றம் செய்தாக வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதையேதான் நானும் திரும்பி வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். நமது நாட்டிலே சிறைக் கொடுமை என்பது கடந்த 2 அல்லது 2½ நூற்றாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து நடந்து வருகிறது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலத்தில் இழைக்கப்பட்ட — கொடுமைகளைப்பற்றி உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். பெரிய பெரிய தலைவர்களெல்லாம் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டார்கள். பாரதத்தின் கம்பீர புருஷன் லாலா லஜபதிராய் அவர்களை அடித்து அடித்தே கொன்றார்கள். அடுத்தாற்போல் கோவிந்த வல்லப பந்த் அவர்கள் பிடரியில் அடித்து, அவர்கடைசி வரையில் ஸ்பிரிங் பொம்மை மாதிரி தலையை ஆட்டிக்கொண்டிருந்த நிலைமை. நேதாஜியிலிருந்து வ.வே.சு. ஐயர், சுப்பிரமணிய சிவா போன்ற பெரிய பெரிய மாணிக்கத் தலைவர்களெல்லாம் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக பஞ்சாப் படுகொலை நடத்தி இந்தியச் சரித்திரத் தைபே ரத்தக்கறை ஆக்கினார்கள். அதைத் தொடர்ந்து நேருஜி அவர்கள் சிறியதொரு புத்தகம் எழுதியிருந்தார்கள். “A prison hand of a window”

1978 மார்ச் 31]

[திரு. ஆர். சக்திமோகன்]

என்று சிறைக் கைதிகளின் நிலைமையைப்பற்றிச் சிறிய புத்தகம் எழுதியிருந்தார்கள். அவர் சிறைச்சாலையில் இருந்தபோது, சிறைக் கைதிகளுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளுக்கு விமோசனம் காண வேண்டும், சுதந்திர இந்தியாவில் நிவர்த்தி காண வேண்டும், சிறைச்சாலைகளைப் பன்னிகளாக மாற்ற வேண்டுமென்று அன்றைக்கே அந்தப் புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், ஆனால் நிலைமை என்ன? அடிமை இந்தியாவில் சிறைக் கொடுமைகள் எப்படி இருந்ததோ அதே போன்றுதான்—அதைவிட அதிகமாக—சுதந்திர இந்தியாவிலும் இருக்கிறது. 1947-ல் சுதந்திரம் வந்தது. அதற்குப் பிறகு பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலத்தில் நடத்தப்பட்ட கொடுமைகள் குறைந்ததா என்றால், இல்லை. 1947க்குப் பிறகு காங்கிரஸ் ஆட்சி இருந்தது. தேசிய ஆட்சி இருந்தது. அன்றைக்கு கம்யூனிஸ்ட் தோழர்களை சேலம் சிறைச்சாலையிலே, நிரபராதிகளாக இருக்கும் போது, துப்பாக்கியால் சுட்டார்கள். அவர்களுடைய ஆசனவாயில் மூலம் சொப்புத் தண்ணீரை ஏற்றி, கடுமையாக தண்டித்தார்கள். அதற்குப் பிறகு பல கொடுமைகள் நடந்தன. அந்நிய ஆட்சியில் இருந்த கொடுமைகள், சொந்த ஆட்சியிலும் நடந்தன. ஜாலியன்வாலாபாக் படுகொலை பற்றி திரு. விராசாமி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அந்த மாதிரி கொடுமை எப்போதும் நடந்ததில்லை என்று சொன்னார்கள். நமது சொந்த ஆட்சியிலேயே, அதைவிடக் கொடுமை நடந்தது. 1958ல், 1919ல் பஞ்சாப் படுகொலை நடந்ததுமாதிரி, முதுகுளத்தூர் கலவரத்தின்போது நடந்தது.

(பிற்பகல் 1-20)

அன்றைக்கு என்ன செய்தார்கள்? நிரபராதியான மக்களைக் கட்டி வைத்துச் சுட்டார்கள், ஓடவைத்துச் சுட்டார்கள், உட்காரவைத்துச் சுட்டார்கள். இத்தனைக்கும் என்ன காரணம்? தேர்பத்த மாமேகையாக இருந்த ஒரு தலைவனை அவர்கள் பின்பற்றினார்கள் என்பதற்காக, ஒன்றுமறியாத அந்த தேசிய மக்களை சுட்டு 20, 30 பிணங்களை உருவாக்கியதோடு, பல்லாயிரக்கணக்கான வழக்குகளையும் போட்டார்கள். சில பேருக்குத் தூக்குத் தண்டனையை வழங்கினார்கள். பிறகு அமைந்த அறிஞரவர்கள் ஆட்சியில் அந்தத் தண்டனைகளைக் குறைத்து அவர்களை விடுதலையும் செய்தார்கள். அதைத் தொடர்ந்து சென்ற ஆட்சியின் காலத்திலிருந்து பல கொடுமைகள் இந்த இலாக்காவில் தொர்ந்து நடந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்த இலாக்காவிலே முக்கியமாக, போலீஸ் அதிகாரிகள் எந்தக் கட்சி ஆட்சியில் இருக்கிறதோ அந்த ஆட்சிக்குச் சாதகமாக அவர்களுடைய எண்ணங்களை நிறைவேற்றுகிற வகையில் கொடுமைகள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன. ஆங்கிலேயர்கள் ஆட்சிக் காலத்திலே இருந்த கொடுமைகள் எப்படி நடத்தப்பட்டன என்பதை ஆய்ந்து அதை மாற்றித் திருத்த வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை

[திரு. ஆர். சக்திமோகன்]

[1978 மார்ச் 31]

ஆட்சியாளர்கள் மட்டுமல்ல, அனைத்துக் கட்சிக்காரர்களும் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அனைத்துக் கட்சிக்காரர்களும் ஒன்று சேர்ந்து இதை மாற்ற ஏற்பாடு செய்தாலொழிய, இந்தச் சிறைக் கொடுமைகள் தொடர்ந்து இருக்கத்தான் செய்யுமென்று வேதனையோடு கூறிக்கொள்கிறேன்.

இந்த அறிக்கையின் உள்ளே அதிகமாகச் சென்று நான் பேச விரும்பவில்லை. ஆனால் குறிப்பாக சிறையில் அனுபவித்த கொடுமைகளை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எடுத்துச் சொல்லும்போது மிகவும் வேதனையாக இருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் காரணம் அவசர காலச் சட்டம் என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். இன்றைக்கு அந்த ஆட்சி இல்லை. கொடுமைகளுக்கான பொறுப்பைச் சுமத்த வேண்டுமென்றால், அந்த ஆட்சியின் மீதுதான் சுமத்தியாக வேண்டும். ஆனால் இந்த அறிக்கையைப் படிக்கும்போது, “என்ன இருந்தாலும் இந்த சிறைத் துறையின் தலைவர் தலையிட்டிருந்தால், இந்த அக்கிரமங்கள் தடுக்கப்பட்டிருக்க முடியும்” என்ற யுகத்தைச் சொல்லியிருப்பதைக் காணலாம். நீதிபதி அவர்கள் அறிவித்திருப்பது தீர்ப்பல்ல, அறிக்கைதான் என்ற முறையில் அதன்மீது சில கருத்துக்களைச் சொல்லலாம் என்று கருதுகிறேன். இங்கே மாண்புமிகு நீதித்துறை அமைச்சர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர் நீதிபதியாக இருந்தவர். அவர் ஒரு தலைசிறந்த வழக்கறிஞர். நீதிபதியின் விசாரணை என்பது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதை அறிந்தவர். ஆகவே ஒரு நீதிபதி அவர்கள் கொடுத்த அறிக்கையை இந்த அவையிலே வைத்து, அதன் மீதான விவாதத்திலே எல்லா உறுப்பினர்களும் கலந்து கொண்டு பேசுவது தேவையானது என்கிற ஐயப்பாடு எனக்கிருக்கிறது. சரியாக நல்ல முறையிலே நீதிபதி அவர்கள் விசாரித்துத்தான் கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கிறார். அதன் பிறகு அரசாங்கத்திலே சட்டத் துறை இருக்கிறது. நிபுணத்துவம் வாய்ந்த வழக்கறிஞர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கொண்டு மேற்கொண்டு என்ன நடவடிக்கைகளை எடுக்கலாம் என்று அரசே முடிவு எடுத்திருக்கலாம். இதை அவையிலே வைத்து பெரியதொரு விவாதமாகச் செய்திருக்க வேண்டியதில்லை என்றே கருதுகிறேன்.

உயர்திரு நீதிபதி இஸ்மாயில் அவர்கள், “சிறைத் துறைத் தலைவர் தலையிட்டிருந்தால் அல்லது கொஞ்சம் கவனம் காட்டியிருந்தால், இந்தக் கொடுமைகள் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கும்” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். சிறைத் துறைத் தலைவர் என்று சொல்லக் கூடிய ஐ.ஜி. சென்னையிலுள்ள சிறைக்கு மட்டும் தலைவர் அல்ல, தமிழ் நாட்டில் இருக்கிற பெண்களுக்கான சிறை உள்பட 9 சிறைச்சாலைகளுக்கும் தலைவர், அதிலே அரசாங்கப் கார்ப்பிலே அவருக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிற கடமை என்னவென்றால், “சிறைத் துறைத் தலைவர் வருடத்திற்கு இரண்டு முறை எல்லா சிறைச்சாலைகளையும் போய்ப்

1978 மார்ச் 31]

[திரு. ஆர். சக்திமோகன்]

பார்க்க வேண்டுமென்று” விதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது ஒரு தடவை ஆடிச் செய்வதற்காகவும், ஒரு தடவை சர்ப்பாஸ் விசிட்டாகவும் ஆக இரண்டு முறை சென்று பார்வையிட வேண்டும். 9 சிறைச் சாலைகளையும் அவர் ஒருவரே வருடத்திற்கு இரண்டு முறை சென்று கண்காணிக்க வேண்டும். கண்காணிப்பாளர் கொடுமை செய்தார் என்பது துன்பத்திற்கு ஆளாகியவர்களுடைய குற்றச்சாட்டு. அதே சமயத்தில் நீதிபதி அவர்கள் தம்முடைய கருத்தை 3 இடங்களில் மூன்று விதமாகக் கூறியிருப்பதாக நான் உணர்கிறேன். தயவுசெய்து அமைச்சர் அவர்கள் தவறாகக் கருதிக் கொள்ளக் கூடாது. ஓரிடத்திலே குறிப்பிடுகிறார்கள், “காவல் கைதிகள் நலனைப் பாதுகாப்பதற்கும், அவர்களைக் கவனிப்பதற்கும் கடமைப்பட்டவர் கண்காணிப்பாளர்தான் என்றாலும், இதில் கண்காணிப்பாளரின் பொறுப்பே மிகுதியானதென்றால், சிறைச்சாலை அதிகாரிகள் எவரும் அவர்களுடைய பொறுப்பிலிருந்து விலகிக் கொள்ள முடியாது” என்று கூறியிருக்கிறார். திரு. நீதிபதி இஸ்மாயில் அவர்கள் கூறியுள்ளவற்றிலிருந்து ஒரு சிலவற்றை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டேன்.

மற்றொரு இடத்திலே குறிப்பிடும்போது, “ஜூன் 22 ஆம் தேதியன்று உன்னுறைச் செயலாளரிடம் அறையில் தனியே சந்தித்து புகார் கொடுத்தது போல் சிறைத் துறைத் தலைவரிடமும், மிசா கைதிகள் கூறியிருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. என்முறை பயன்படுத்தப்பட்டதா அல்லது வேறு என்ன நடந்தது என்று தொடக்கத்தில் கேள்வியைக் கேட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு ஏதும் செய்யவில்லை” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மற்றொரு இடத்திலே, “சிறைத் துறைத் தலைவர் நடத்தை தொடர்பான இந்த விஷயங்களைச் சேர்த்துப் பார்த்தால், சென்னை மத்திய சிறைச்சாலையில் கண்காணிப்பாளர் மேற்கொண்ட செயல்களுக்கு மறைமுகமாக ஊக்கம் அளித்ததாக அவை உள்ளன எனலாம்” என்று 184-வது பக்கத்திலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் தொடர்ந்து குறிப்பிடும்போது, “சிறைத் துறைத் தலைவர், சிறையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு பெருவிட்டாலும், தட்டிக் கேட்கவில்லை; எதிர்க்கவில்லை; வெறுக்கவில்லை; அவர் சம்பந்தப் பட்டிருக்கிற அதிகாரிகள் தூண்டிவிட்டதன் பேரில்தான் கண்காணிப்பாளர் வித்தியாசாகர் அதைச் செய்திருக்கிறார்”; தூண்டாது போனால் நடக்காது என்று பொருள்படும்படி குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதைப்பெல்லாம் கூறிவிட்டு, இறுதியாக “சென்னைச் சிறைச்சாலைக்குக் கண்காணிப்பாளருக்கு, உயர் அதிகாரிகள் அல்லது அரசு கட்டளையிட்டிருப்பதன் பேரில் அவர் இச்செயலைச் செய்திருப்பார் என்று கூற முடியாது” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இப்படி

[திரு. ஆர். சக்திமோகன்]

[1978 மார்ச் 31]

மூன்று இடங்களில் மூன்று விதக் கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. இது சிறைத் துறைத் தலைவர் மீது ஏதேனும் களங்கம் கற்பிப்பது போல் அவர் மீது பொறுப்பைச் சுமத்துவதற்காக எடுக்கப்பட்ட முயற்சியாக இருக்குமோ என்று நான் சந்தேகிக்கிறேன். அதற்கு இடம் இல்லாத வகையில், சம்பந்தப்பட்டவர்கள் கட்டாயம் தண்டிக்கப்பட வேண்டுமென்று நீதிபதி அவர்கள் குறிப்பிட்டிருப்பதைப் போல தண்டிக்கப்படுவதற்கு முன்னதாக விசாரணை சரிவர நடக்கிறதா என்று ஆறிய மற்றொரு விசாரணைக் கமிஷனைப் போட்டாலும் போடலாம், அது வேறு விஷயம்.

இன்னொன்று, சிறைத் துறைத் தலைவராக இருக்கக்கூடிய திரு. பரமகுரு அவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு வேண்டாதவரோ அல்லது விரோதம் கொண்டவரோ அல்ல. கடந்த கால நிகழ்ச்சியை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், தெரியும். அன்றைக்கு இருந்த ஆட்சிக் காலத்திலே இந்த பரமகுருவை வைத்துத்தான்

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : அவையின் அலுவல்கள் முடியும் வரை அவையின் நேரம் நீட்டிக்கப்படுகிறது.

திரு. ஆர். சக்தி மோகன் : தென்காசித் தேர்தலில் எதிர்க் கட்சிகளைக் கண்காணிக்க இவரைத்தான் பயன்படுத்தினார்கள். திண்டுக்கல் தேர்தலில்கூட அவரை நம்பித்தான் தங்களுக்குப் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்தார்கள். அதற்கடுத்தாற்போல், 'எங்கள் நண்பன்' என்ற சினிமாப் படத்தை எடுக்க இவரைத்தான் பயன்படுத்தினார்கள். ஆகவே மீசா கைதிகளைக் கொடுமைப் படுத்த வேண்டுமென்று அவருக்குத் தனிப்பட்ட அக்கறை இருந்ததாகச் சொல்ல முடியாது.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : துணைத் தலைவர் அவர்களே, இப்போதும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு திரு. பரமகுருவின் மீது தனிப்பட்ட முறையில் விரோதம் இல்லை. எங்களுக்குள்ள வருத்தம் மெல்லாம், சென்னையிலே, தலைநகரில் இருந்தும் 28 நாட்கள் பொறுத்துத்தான் எங்களைப் பார்க்க வந்தார்கள் என்பதுதான். எங்களையெல்லாம் அடித்தது அவருக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. காயங்கள் ஆறியதற்குப் பின்னால், பழைய நண்பர்களைப் பார்க்கலாம் என்று வந்திருக்கலாம். அவர் வகிக்கிற

1978 மார்ச் 31]

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

பொறுப்புக்கு அது உகந்ததல்ல. கேள்விப்பட்டவுடனேயே வந்திருக்க வேண்டும். அதைச் செய்ய அவர் தவறிவிட்டார் என்பதுதான் எங்கள் குற்றச்சாட்டு.

திரு. ஆர். சக்தி மோகன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வீராசாமி பாச உணர்ச்சியைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். அரசியல் வாதிகளுக்கும், அதிகாரிகளுக்கும் இடையிலே பாச உணர்ச்சிக்கு இடமில்லை. போலீஸ் அதிகாரியாக சொந்த மகனாக, மருமகனாக இருக்கிறவர்கூட வீட்டில் மகனாக மருமகனாக இருப்பார், போலீஸ் ஸ்டேஷன் சென்றுவிட்டால் போலீஸ் அதிகாரியாகத்தான் இருப்பார். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. வீராசாமி அவர்கள், ஐ.ஜி. அவர்கள், தமது நண்பர்களைப் பார்க்கவாவது வந்திருக்கலாமென்று சொல்லுகிறார்கள். நாம் அவருடைய கடமை யை ஆராய்ந்து பார்க்காமல் சொல்லக் கூடாது. அவர் ஆண்டுக்கு இரண்டு தடவைதான் சிறைகளுக்குப் போகலாம் என்று இருந்தது. உனதுறைச் செயலாளர், திரு. கே. சுப்பிரமணியம் சிறைக்கு வந்தபோது, அவரிடத்திலே என்ன குற்றச்சாட்டுக்களைத் தெரிவித்தார்களோ அதை சிறைத் துறைத் தலைவரிடத்திலே கூறியிருக்கலாம். அவ்வாறு கூறப்படவில்லை என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவேதான் இதைச் சொல்லுகிறேன். ஒரு தனிப்பட்ட அதிகாரியின் மீது பொறுப்பு சுமத்த முயலப்பட்டிருப்பதால் அதை அப்படியே விட்டுவிடுவது நல்லதல்ல. அந்தச் சம்பவத்திற்குக் காரணமாக இருந்தவைகளை, இருந்தவர்களை வெளிப்படுத்த நல்ல முறையில் விசாரணை நடத்தி அழுத்தம் திருத்தமாகக் கேட்போமானால், எதற்காக இப்படிச் செய்தார்கள் என்று அவர்கள் விளக்கிவிடுவார்கள்.

(பிற்பகல் 1-30)

இதற்கு முன் இப்படிப் பல நிகழ்ச்சிகள் நடந்து இருக்கின்றன. முதுகுளத்தார் கலவரத்தில் அமைச்சர்களே அன்றைக்குத் தலையிட்டுக் கொடுமை நிறைந்த அதிகாரிகளைக் கொண்டு வந்து விட்டு, எந்தக் காரியத்தையும் செய்வதற்குத் தயாராக இருக்கிற கிராதகத்தனமான அதிகாரிகளை விட்டு, துப்பாக்கிகளையும் மற்ற ஆயுதங்களையும் கொண்டு தாக்கினார்கள், சுட்டார்கள். அச்சம்பவத்திற்கான காரணங்களைக் கண்டுபிடிக்க ரெவின்யூ போர்டு மெம்பர் திரு. வெங்கடேஸ்வரன், ஐ.சி.எஸ்., பாமக்குடியில் வந்து விசாரணை நடத்திய போது, படல் படலாக உண்மைகள் வெளிவந்தன. அப்போது இந்த மாநில சட்டப் பேரவையின் முன்னவராகவும் நிதி அமைச்சராகவும் இருந்த திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள், இந்த விசாரணையின் மூலமாக இப்படிப் படல் படலாக உண்மைகள் வெளிவரும் என்று தெரிந்திருந்தால், இந்த

[திரு. ஆர். சக்தி மோகன்] [1978 மார்ச் 31]

விசாரணையையே வைத்திருக்கமாட்டோமே என்று வருத்தத்தோடு தெரிவித்தார்கள். விசாரணை அறிக்கை வந்தது. அதற்குப் பிறகு என்னவாயிற்று என்று தெரியவில்லை. சர்க்கார் தரப்பில் இப்படித்தான் நடக்கும். ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்த்தால், சிறைக் கொடுமைகள் தடுக்கப்பட வேண்டும். இப்போது மக்களின் மத்தியில் ஆதாவைப் பெற்றிருக்கிற நமது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களையும் ஒன்று சேர்த்துப் பேசி இதற்கு ஒரு முடிவெடுக்க வேண்டும். அதுவரை சிறைகளில் இப்படித்தான் நடந்துகொண்டிருக்கும். யார் மீதும் குற்றம் சொல்வதற்கில்லை. அன்று இந்திரா அம்மையாரின் ஆட்சி இருந்தது. இப்போது அவர் எந்த நேரத்தில் சிறைக்குப் போகப் போகிறோம் என்ற நிலையில் இருப்பதாக இங்கே பேசிய உறுப்பினர் திரு. வகாப் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இந்திரா காந்தியைச் சிறையில் வைக்கக்கூடிய அளவுக்கு இந்த நாட்டில் எந்த சக்தியும் கிடையாது. எதிர்காலத்தைப் பற்றிப் பேசுவது வேறு விஷயம். இந்த நாட்டின் மிகப் பெரிய பொறுப்பில் இருந்தவர்களைப்பற்றி அப்படி எளிதாகப் பேசுவது அவசியமில்லாதது. முன்னைய முதல்வர் திரு. கருணாநிதி அவர்கள் மீதோ, இதர அமைச்சர்கள் மீதோ எதுவும் செய்யப்படவில்லை. எம்ஜென்சியில் பலர் கைது செய்யப்பட்டார்கள். சென்னையில் உள்ள மத்திய சிறையில்தான் இப்படிக் கொடுமை நடந்திருக்கிறது. இங்கே மட்டும் இப்படி நடப்பதற்கு என்ன காரணம்? இதை முன்பு நீதிபதியாகவும் அரசாங்கத் தரப்பு வக்கீலாகவும் இருந்து இன்றைக்கு அமைச்சராக வந்திருக்கிற மாண்புமிகு திரு. முதலியார் அவர்கள் கொஞ்சம் ஆழமாக அழுத்தமாகச் சிந்தித்து நடவடிக்கை எடுத்தால், உண்மையிலேயே குற்றம் செய்தவர்கள்

திரு. எம். எம். பக்கர் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் எங்கள் தலைவர் திரு. வகாப் அவர்கள் பேசுகிறபொழுது, இந்திரா காந்தியைச் சிறையில் அடைக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது என்று சொல்லவில்லை. இதுபோன்ற காரியங்களை அலட்சியம் செய்கிறவர்கள் பிரதமராக இருந்தாலும் இன்றைக்கு சிறைக்குப் போகலாம், நாளை வருகிறவர்கள் வேறு போராட்டத்தில் சிறைக்குப் போகலாம் என்று சொன்னார்களே தவிர, இந்திரா காந்தி சிறைக்குப் போகும் நிலைமையில் இருப்பதாக அவர் சொல்லவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஆர். சக்தி மோகன் : அவர் கூறியது அப்படிக்கேட்டது. அது அவருடைய ஆசையாக இருக்கலாம்.

திரு. எம். எம். பக்கர் : அப்படிப்பட்ட ஆசை எங்களுக்குக் கிடையாது.

1976 மார்ச் 31]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: நானும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அவர் அப்படிச் கூறியதாகத் தெரியவில்லை.

திரு. ஆர். சக்தி மோகன்: அரசியல் வாதிகளாக வந்த பிறகு, என்றைக்காவது சிறைக்குச் செல்லும் கட்டம் வரும். அவசர காலச் சட்டம் அமுலில் இருந்தபோது, நடந்த நிலைமை இது. அப்போது இருந்த ஆட்சி இந்திரா காந்தியின் ஆட்சி. அவர்களுக்குப் பிரதிநிதியாக இருந்தவர் கவர்னர். கவர்னருக்குப் பிரதிநிதியாக இருந்தவர்கள் மூன்று பேர்கள். தவே, ஆர். வி. சுப்பிரமணியம், கே. சுப்பிரமணியம் என்பவர்கள். (ஒரு உறுப்பினர்: கே. சுப்பிரமணியம் என்பவர் உள்துறைச் செயலாளர்)

திரு. ஆர். சக்தி மோகன்: திரு. கே. சுப்பிரமணியம் என்பவர் ஹோம் டிபார்ட்மெண்டில் இருந்தார். மூன்று பேரையும் சேர்த்துத்தான் அப்போது சொல்லப்பட்டது. ஏதோ நடைபெற்றதற்கான முழுப் பொறுப்பையும் சிறைத் துறைத் தலைவர் மீது சுமத்த முயலப்பட்டிருப்பது குறித்து சிந்திக்க வேண்டும். தமிழ் நாட்டில் மொத்தம் ஒன்பது சிறைகள் இருக்கின்றன. மற்ற எட்டு சிறைகளில் நடக்காத கொடுமைகள் இங்கே மட்டும் நடந்ததற்குக் காரணத்தைக் காண வேண்டும். நானும் மற்ற இடங்களில் விசாரித்தேன். மதுரை சிறையில் இருந்த தி.மு.க. நண்பர்களைப் பார்த்தேன். மிகவும் திருப்தியாக இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். சென்னையில் மட்டும் இப்படி அடர்வாட்டில் நடப்பதற்கான அடிப்படைக் காரணம் என்ன என்பதை நன்கு விசாரித்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று மாண்புமிகு சட்ட அமைச்சர் அவர்களையும் குறிப்பாக மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களையும் வேண்டி அமைக்கிறேன். வணக்கம்.

THE HON. THIRU K. NARAYANASWAMY MUDALIYAR: Mr. Deputy Chairman, Sir, at the very outset in my reply to this forenoon's debate, I must make a public acknowledgment of the high level of debate that has been visible throughout this morning's proceedings. Particularly the hon. Member Thiru Veerasami, although he was himself a victim of this beating and ill-treatment, made a fair and sober speech and, therefore, in my view, he has enhanced the effect of his speech on this House. I am also beholden to Thiru Venkateswara Dikshidar for having compared the pre-Independence jail atrocities with the atrocities mentioned in Justice Ismail's Report. The hon. Member Thiru A. Balasubramaniam also mentioned about the incarceration of the members of the R.S.S., Marxists and other political parties and pleaded for various prison reforms. I may mention in particular, and I am bound to mention, that in his impassioned,

[Thiru K. Narayanaswamy Mudaliyar] [1978 மார்ச் 31]

forceful, inspiring and very impressive speech, Thiru A. R. Damodaran has practically levelled a charge or indictment, as it were, against the jail administration and the jail officials who have been responsible for these atrocities described by Justice Ismail. In fact, he went to the extent of assuring this House that even if such atrocities were committed by the previous regime, his advocacy and condemnation of such atrocities will not be lacking in fervour even in future. Therefore, his plea that he has been critical not on grounds of partisanship but on grounds of universal humanity is really commendable.

[பிற்பகல் 1-40]

I am also obliged to the hon. Member Thiru Abdul Wahab who has referred to the few beatings and ill-treatment as described by Justice Ismail. Particularly he pleaded for the treatment of our political prisoners essentially as human beings. He said that political prisoners must be segregated from the ordinary criminal prisoners and that they must be given some special treatment.

The hon. Member Thiru Sakthi Mohan also mentioned about some of the salient features of the Report of Justice Ismail and particularly the somewhat inconsistent or what I call irreconcilable views of Justice Ismail at least on one aspect of the matter, according to the hon. Member. Certainly, this Government will give the greatest consideration and respect to the plea of the hon. Member Thiru Sakthi Mohan for further probing into this matter as to why these things have happened although apparently there seems to be no nexus which has been visible for the acts of some of these jail officials perpetrated on these prisoners on the 1st and 2nd of February 1976.

Before I deal generally with these things, I may just remind the hon. Member Thiru Sakthi Mohan that from the years 1956-57 and 1958-59, I have had everything to do with all the cases, murder cases and arson cases, that had been foisted or engineered against the associates of Thiru Muthuramalinga Thevar for about 3 or 4 years in the High Court. My recollection is that in about 20 or 25 Bench Appeals, I had appeared and defended them. I know and I have myself met in Pudukottai the unfortunate widows whose husbands were shot in one of those villages of Ramanathapuram district. I met some of those widows when I was defending Thiru Muthuramalinga Thevar himself in the Pudukottai Special Sessions.

The hon. Member Thiru Veerasami pleaded for taking some action and he mentioned the words suspension, departmental action, dismissal, criminal action and all that. It is such a refreshing thing

[Thiru K. Narayanaswamy Mudaliyar] 1978 மார்ச் 31]

to weigh and appreciate when the hon. Member Thiru A. R. Damodaran was pleased to advocate the due observance of due process of law, particularly in an enquiry which ought to be conducted in harmony with and in consonance with the departmental rules. Every civil servant is governed by what are called Conduct and Disciplinary Rules and no Government can bid good-bye to the laws of the land. No Government is above the law. Nobody on this earth is above law. As Lord Justice Delling told the Attorney-General of England in one case, there is no power on this earth above law. Therefore, Governments have got to observe what is called Code of Conduct and Discipline against the erring Government servants. Therefore, we cannot take merely arbitrary action. I am really beholden to the hon. Member Thiru A. R. Damodaran for his powerful and forceful plea for the observance of the due process of law in respect of any departmental action or punishment that may be contemplated against the erring officials..

I think it is the hon. Member Thiru Dikshidar and, in passing, the hon. Member Thiru Damodaran also who mentioned about some delay. This much I can assure this House. The report was received by the Government somewhere at the end of September. Under the Rules, we have got to place it before the House within six months. The entire proceedings of Justice Ismail Commission were only in English. We got the services of translators who are expertly-versed and well-versed in translating English into Tamil and got them translated. It is a fairly voluminous record and the evidence also is there. Therefore, it has taken some time, it has taken a reasonable time and there has been no undue delay on the part of the Government at all. When the Report was received, the Government considered it and as early as on 15th February 1978 the order was issued. In that, the Government have said that after careful consideration of the Inquiry Commission's Report and other related records, the Government broadly accept the findings of the Commission. Therefore, still it is open to us occasionally to have a further probe into some of the findings of the Commission. Orders regarding the disciplinary action against the concerned officials and regarding other remedial measures will issue separately.

So far as other remedial measures are concerned, I want to assure the Hon. Members of the House that a Commission has already been constituted, headed by the former Patna High Court Judge Thiru R. L. Narasimhan and with two other members, and it has started its work. Therefore, all the prison reforms that have been suggested

[Thiru K. Narayanaswamy Mudaliyar] [1978 மார்ச் 31]

on the floor of this House will be taken to the notice and consideration of the Jail Reforms Commission for proper appreciation and recommendation and subsequent implementation by the Government.

We express our grateful thanks and I personally express my debt of gratitude to the hon. Members for the various view-points that have been placed before the House. The Government will certainly take into consideration with great respect the various standpoints that have been urged before this House in respect of disciplinary processes that are to be initiated in the matter. Even in respect of some of the findings, there may be a further examination. Some of the reforms have been suggested so that there could be no further recurrence of such atrocities in jails. Every step will be thought of and implemented so that such brutal beatings and ill-treatment may not be repeated.

I am also beholden to the hon. Member Thiru K. S. Abdul Wahab for having made it clear that so far as this ill-treatment and beating in Central Jail is concerned, this Government have nothing to do with them. I am particularly beholden to the hon. Member for making this position very clear. Therefore, we had no motive or reason for occasioning any delay in producing this Report both in Tamil and in English.

Once again I would like to express my debt of gratitude to the Members for so far open-hearted debate which has thrown such a flood of light on the various aspects of jail administration and on the remedial measures which will result in prevention of recurrence of such brutal treatment. Thank you, Sir.

திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய சட்ட அமைச்சர் அவர்கள் பிப்ரவரி 15 ஆம் தேதியிட்ட அரசாங்க ஆணையினைப்பற்றி இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். நான் இங்கே என்ன கேட்க விரும்புகிறேன் என்றால், இழைக்கப்பட்ட தவறுகளை ஒப்புக் கொண்டதற்குப் பின்னாலும், சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்க தனியாக ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்படும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். இங்கே அவையில் மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும் இருக்கிறார்கள். எப்போது குற்றம் நடந்தது உண்மை என்று அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்கிறதோ, அப்படி ஒப்புக்கொண்ட பின்னால், 1½ மாத காலமாக குற்றம் இழைத்தவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்காமலிருப்பதற்கு என்ன காரணம். எப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை எடுக்க இருக்கிறார்கள் என்பதை

1978 மார்ச் 31]

[திரு. ஆற்காடு நா. வீராசாமி]

யாவது இவ்வளவு பெரிய ஒரு விவாதம் நடந்து முடிந்த பிறகு, இந்த அவையிலே மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் அறிவிப்பார்களானால், நிச்சயம் இந்த நாட்டுக்கும் இந்த அரசாங்கத்திற்கும் நல்லதாக இருக்கும். எனவே மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் அதைப்பற்றி இங்கே அறிவிக்க வேண்டும் என்று மிகப் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அரசியல் கருத்துக்களுக்கு அப்பாற்பட்டு, தவறுகள் செய்த அதிகாரிகள் மீது எத்தகைய நடவடிக்கைகள், எப்போது எடுக்கப்படும் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. எம். ஜி. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இங்கே மேலவையில் விவாதம் நடைபெற்றிருக்கிறது. உறுப்பினர்களால் பல்வேறு கருத்துக்கள் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. அதைப் போலவே சட்டமன்றப் பேரவையிலும் இதைப் பற்றிய விவாதம் நடைபெற இருக்கிறது. அங்கே உறுப்பினர்கள் என்னென்ன கருத்துக்களைச் சொல்வார்கள் என்பதைப்பற்றி நான் கற்பனை செய்து, இங்கே முடிவு கூற இயலாது. பேரவையில் சொல்லப்படுகிற கருத்துக்களையும் இங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிற கருத்துக்களையும் சேர்த்து, எங்களுடைய அமைச்சர் அவையும் பரிசீலித்து, சட்ட துணுக்கத்தை அறிந்த திறமையாளர்களையும் வைத்துப் பரிசீலனை செய்து, எந்த வகையில் எப்படிப்பட்ட நடவடிக்கை எடுப்பது என்பதுபற்றி அவர்களுடைய ஆற்றல் மிக்க ஆலோசனையைப் பொறுத்துதான் முடிவு செய்ய முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இப்போது, எப்போது நடவடிக்கை எடுப்பீர்கள், என்னென்ன நடவடிக்கை எடுப்பீர்கள், யார் யார்மீது நடவடிக்கை எடுப்பீர்கள் என்பதைப்பற்றிச் சொல்ல இயலாது என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் : பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெறும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்குப் பாராட்டு தெரிவிக்கும் நிகழ்ச்சி இன்று மாலை 3-00 மணி அளவில் இங்கே அவையில் நடைபெறும். மேலவையின் தற்போதைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்று மீண்டும் பிற்பகல் 3.00 மணி அளவில் கூடும்.

(பிற்பகல் 1-50)

பின்னர், அவை ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

பிற்பகல் 3.00 மணி அளவில் அவை மீண்டும் கூடியது.